

၂၀၁၆

ကလောင်ခွဲ

၀
၂၀၁၆

အခန်းဆက်သီချင်း

Digital Art · Idea Kyaw
&
Mg Kyaw Oo

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၈၆၀၈၀၉

ဖျက်နာခံခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၂၃၁၀၉၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (မြ-၀၃၉၉၂)

(အင်ပါယာစာပေ)

တိုက် (၂၁) အခန်း (၁၁)

ဦးပျားကျသန်းစာပေအင်အားစာရင်း : မြောက်ဒဂုံ

အတွင်းဖျက်နာခံခွင့်

ဦးကျင့်ရင် (မြ-၀၅၄၄၁) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅) ၃၂-လမ်း (အထက်)

ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖျက်နာခံပန်းချီ

Idea Kyaw & Kyaw Oo

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ပြန်ဆိုသူ

ဦးစိုးစာပေ

ဖုန်း - ၀၁-၂၉၀၉၉၅

၀၉၅ • ၈၃

သို့။

အခန်းဆက်သီချင်း / သို့။ - ရန်ကင်း

အင်ပါယာစာပေ ၊ ၂၀၀၉။

၂၈၈ - စာ ၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီ။

(၁) အခန်းဆက်သီချင်း

အခန်း (၁)

“ Sunday night ကျရင် ရနံ့သစ်မှာ ‘မြင့်မိုရ်အထက်’ သီချင်း
လာဆိုမယ်တဲ့”

သည်သတင်းကို သယ်ဆောင်လာသူက ‘ရတနာစီခြယ်’ ဖြစ်
သည်။ ဂီတလောကမှာ မြင့်မိုရ်အထက် က အောင်မြင်ထွန်းတောက်
နေသော အဆိုတော်တစ်ဦး။

‘ငွေအဆင်း’ တို့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ဖွဲ့လုံး မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့
အမာခံ ပရိသတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာ မြင့်မိုရ်အထက် ပထမဆုံး ဗွီစီဒီ
ဦးရီးထွက်ပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။

အသံပါဝါ ကောင်းသလို တစ်ခါနားထောင်မိရုံနှင့် စွဲငြိသွား

ပျားစာပေ

စေတာ မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့ ထူးခြားသော ပါရမီလို့ ပြောရမည်လား။

ငွေအဆင်းတို့ တစ်အုပ်စုလုံး မြင့်မိုရ်ရဲ့ ပရိသတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ ရတနာစီခြယ်ကတော့ ငွေအဆင်းတို့ထက် ပိုမိုခဲ့ပါသည်။

မြင့်မိုရ်အထက် ရဲ့ ရှိုးပွဲမှန်သမျှ မလွတ်တမ်း အားပေးသည်။ ဗွီစီဒီအသစ်ထွက်သည်နှင့် အရင်ဆုံး ဝယ်ယူအားပေးသည်။

ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ပါသော မြင့်မိုရ်ရဲ့ အင်တာဗျူးမှန်သမျှ ရတနာစီခြယ် စိတ်ဝင်စားဆုံးဖြစ်၏။

ငွေအဆင်း တို့ရဲ့ အားပေးနှစ်သက်မှုက မြင့်မိုရ်၏ ဂီတအနုပညာဖြစ်ပေမယ့် ရတနာကတော့ မြင့်မိုရ် အပေါ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ပါ စွဲလန်းနေသူဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

အောင်မြင်မှုနှင့်အတူ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မြင့်မိုရ်သည် ရှုပကာ အဆင်းမှာလည်း ချောမောပြေပြစ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်တာ ငွေအဆင်းတို့အားလုံး လက်ခံပါသည်။

မြင့်မိုရ်၏အသံက စွဲမက်စရာကောင်းသလို ချောမွေ့သည့် ရုပ်သွင်ကြောင့် မိန်းကလေး ပရိသတ်အများစုရဲ့ ဖေးဘရိတ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မင်းလေး x x ငါ့ရင်မှာ လင်းလက်စေတဲ့ကြယ် x x ငါ့

ဆင်းသား ချစ်ခြင်းများစွာကို မွေးဖွားစေတဲ့ သခင်”

မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့ သီချင်းသံက ရတနာ့အလုပ်တားပွဲပေါ်မှာ အိမ်ဖုန်းလေးထဲက ထွက်ပေါ်လာတာဖြစ်သည်။

ရတနာက ဖုန်းကို ကောက်ယူကြည့်ရင်း “ထိပ်တန်း ဆီကဟ”

ထိပ်တန်းဆိုသော နာမည်ကြောင့် ငွေအဆင်း မျက်ဝန်းကလေးတွေ လှဲဖြာသွားခဲ့သည်။ လူနာမှတ်တမ်းဖိုင်တွေကို သိမ်းဆည်းနေသည့် ကြားက ရတနာ့ဆီကိုပဲ အာရုံရောက်နေ၏။

“ပြော ထိပ်တန်း ဘာကိုစွဲလဲ”
“...”

“နိုး လိုက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ထိပ်တန်း၊ အဲဒီနေ့ကျ ငါတို့ သွားစရာရှိတယ်”

ရတနာရဲ့အသံကိုပဲ ကြားရသည်။ ထိပ်တန်း ဘယ်ကိုခေါ်နေတာလဲ ငွေအဆင်း မသိပါ။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး ထိပ်တန်း၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ငါနဲ့အဆင်းရယ် လဲ့ဝါရယ် သွားစရာရှိတယ်”

“...”
“အေး အရေးကြီးတာပေါ့ နင်ပြောတဲ့ ဆန်းဒေးမှာ ငါတို့တွေ

ရန်သစ်မှာ ညနေစာစားဖို့ ဒိတ်လုပ်ထားတယ် အဲဒီနေ့က မြင့်မိုရ်အထက် ဖျော်ဖြေပွဲရှိတယ်”

“...”

“အဲဒီအတွက် နင် စိတ်ဆိုးရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ထိပ်တန်း၊ ငါ့အတွက် မြင့်မိုရ် ကိုယ်တိုင် ဖျော်ဖြေမယ့်ပွဲက အရေးကြီးတယ်၊ ကဲ ငါ အလုပ်ကိစ္စလေး ပေါ်လာလို့”

ရတနာ စကားကိုဖြတ်ကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်တာ ငွေအဆင်း သိနေသည်။ တစ်ဖက်က ထိပ်တန်း မကျေမနပ် ပေါက်ကွဲနေမည့် မျက်နှာကိုလည်း တွေးမြင်မိ၏။

“လာမယ့် ဆန်းဒေးကျ ထိပ်တန်း ငါတို့နဲ့ ဆုံချင်လို့ ဒိတ်နေ တာလေ အဆင်းရဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး အဲဒီနေ့က တိုလုံးယောက် အစီအစဉ် က ရှိပြီးသားပဲ ဥစ္စာ”

“ငါတို့သွားကြမှာ ညနေမှပဲ ရတနာရဲ့ ထိပ်တန်းက မနက်ပိုင်း အစီအစဉ် မဟုတ်ဘူးလား”

“မပြောတတ်ဘူး သူ့ကိစ္စထက် မြင့်မိုရ်ရဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲက အရေး ကြီးသလားလို့ စကားနာထိုးနေလို့ ဘုတောပစ်လိုက်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေ့ကျရင် နင်ကော လဲ့ဝါပါ ငါနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ရမယ်နော် အဆင်း”

ရတနာက ကတိတောင်းသလိုနှင့် ထပ်ပြောနေပြန်၏။

ငွေအဆင်း မငြင်းပယ်နိုင်စွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“လိုက်မှာပါ ရတနာရဲ့ ဒါပေမဲ့ ထိပ်တန်းရဲ့ကိစ္စကို ငါတို့ ဥပေက္ခာပြုလိုက်တာ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်း အချာကြီးတွေဆိုတော့”

“သူ့ဘက်က ပြေပြေလည်လည် ညှိနှိုင်းရင် နားထောင်ပေးမလို့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မဆီမဆိုင် မြင့်မိုရ်ကိစ္စကို ဆွဲထည့်နေလို့ ငါတင်းတာ၊ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါဟာ”

ရတနာက မပြေနိုင်သေးသော အလိုမကျစိတ်နှင့် ယတိပြတ် ဆိုကာ စကားကိုဖြတ်သည်။ ငွေအဆင်း ပင့်သက်ခိုးရှိုက်ကာ ငြိမ်သက်နေ လိုက်မိ၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ ထိပ်တန်း မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ စိတ် မကောင်းတော့ ဖြစ်မိသည်။

စတိတ်ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတွေဆိုတော့ သံယောဇဉ်က ခိုင်ကျည်ခဲ့ကြတာ အမှန်။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ လေးယောက်သော သူငယ်ချင်းတွေ မေဂျာမတူ ကျောင်းမတူဘဲ ကွဲကွာခဲ့ကြသည်။

ထိပ်တန်းကျော် က ရည်မှန်းထားသည့်အတိုင်း မိသုကာပညာ

ရပ်နှင့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့၏။

ရတနာစံခြယ် က ဆရာဝန်ဟူသောဂုဏ်နှင့် အမြင့်မားဆုံး အဆင့်မှာ သင်ကြားခွင့်ရသည်။

လဲ့ဝါနှင့် ငွေအဆင်းကတော့ နိုးနိုးသိပ္ပံဘွဲ့ကိုယ်စီနှင့်ပဲ ကျေနပ် ခဲ့ကြရ၏။

ကျောင်းမတူပေမယ့် ဂူငယ်ချင်းတွေကြားက သံယောဇဉ်သည် အေးစက်မသွားခဲ့ပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း သူငယ်ချင်းလေးယောက် ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အခုလို ဘဝရှင်သန်မှုအတွက် လုပ်ငန်းကိုယ်စီနှင့် လည်ပတ် နေကြသည့် အခြေအနေမှာတောင် လေးယောက် အနေဝေးမသွားခဲ့ကြ ပါ။ အလုပ်ပိတ်ရက်တွေမှာ ဆုံဖြစ်ဆဲ။

ထိပ်တန်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရတနာစံခြယ်က အမြဲတမ်း အလျော့မပေးဘဲ အနိုင်ယူတတ်တာ ဟိုးအရင်ကတည်းကဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးက မိဘတွေ ရင်းနှီးသလို ဂုဏ်အဆင့်အတန်း နှင့် ပြည့်စုံမှုမှာလည်း တူညီကြီးမားကြတာမို့လား မသိ။

နှစ်ယောက်စလုံးက မိသားစုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားနှင့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လဲ့ဝါနှင့် အဆင်းကတော့ ထိပ်တန်းကျော်နှင့် ရတနာစံခြယ်

တို့နှစ်ဦးထက် အဘက်ဘက်က နိမ့်ကျပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒါကို ခွဲခြားမှုမရှိသော ထိပ်တန်းနှင့် ရတနာ ကိုတော့ အဆင်းတို့ လေးစားခင်မင်ရ၏။

အားလုံးထဲမှာ ထိပ်တန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ငွေအဆင်း ဘက် က အမြဲတမ်း ပိုမိုနားလည်ပေးခဲ့ခြင်းသည်

တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းကြောင့်ဆိုတာ...။

အမိမဲ့ သမီးဘဝကို စာနာသော ထိပ်တန်း မိဘတွေက
ငွေအဆင်းကို သူတို့ခြံကြီးဆီသို့ နေ့စဉ်ခေါ်လာခိုင်းသည်။

ပညာသင်ကြားချိန်ရောက်တော့လည်း ငွေအဆင်းရဲ့ ပညာရေး
မှာ ထိပ်တန်းမိဘတွေက အထောက်အပံ့များစွာ ပေးခဲ့သည်။

ထိပ်တန်းကျော်ကို ကျောင်းပို့ကြို တာဝန်ယူရသော ဖေဖေ
ကြောင့် ငွေအဆင်းပါ ကားနှင့်ကျောင်းတက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မူလတန်းအဆင့်ကို လွန်မြောက်ပြီး အလယ်တန်းရောက်တော့
သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ ထပ်တိုးခဲ့သည်။

နယ်က ပြောင်းလာသည်ဆိုသော ရတနာစိခြယ် အပြင် လဲ့ဝါ
ဆိုသော သူငယ်ချင်းပါ ငွေအဆင်းတို့နှင့် ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။

လဲ့ဝါက ငွေအဆင်းနှင့် သိပ်မကွာခြားလှသော ဘဝတူပဲ ဖြစ်
သည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ လေးယောက်ထဲမှာ လဲ့ဝါက ဒုတိယမြောက်
သမီး။

ဖခင်က ရုံးတစ်ရုံးမှာ စာရေးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
လဲ့ဝါ အမေက မိသားစု စားဝတ်နေရေး လော့ဂ်အောင် ဈေးထဲမှာ
မှန့်ဟင်းခါး။ အသုပ်စုံဆိုင်ကလေး ဖွင့်ရောင်းရသည်။

ထိပ်တန်းကျော်လို ပြည့်စုံချမ်းသာသူက ရတနာစိခြယ်ပဲ ဖြစ်
ထိပ်တန်းလိုပဲ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။

အခန်း (၂)

ချစ်ခြင်းသည် သံယောဇဉ်တို့ဖြင့် နောင်ဖွဲ့တတ်ခဲ့သည်လား။

တကယ်ဆိုလျှင် ထိပ်တန်းကျော်ဆိုတာ ငွေအဆင်းအတွက်
ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ဖြစ်ခဲ့တာ အသေအချာပါပဲ။

ငွေအဆင်းအတွက် တစ်ဦးတည်းသော နောင်ကြီးတစ်မျှင်
ဖေဖေသည် ထိပ်တန်းတို့အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မေမေသည် ငွေအဆင်းကို မွေးဖွားပြီး သုံးလကျော်မှာ လူ့
လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားခဲ့၏။ ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာအရိပ်နှင့် ဖေဖေတက်မှ
နှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သည့် အဒေါ်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ငွေအဆင်း
ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။

ရတနာ အဖေက သွင်းကုန် ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီကြီး တည် ထောင်ထားသူ။ မိခင်ဖြစ်သူက စိန်ပွဲစားဖြစ်သည်။

အရွယ်တူ အတန်းတူ သူငယ်ချင်း လေးယောက် တစ်ခန်း တည်းမှာ ဆုံကြတော့ ပြိုင်ဘက်တွေမဟုတ်မိဘဲ ယှဉ်ဘက်တွေ ဖြစ်လာ ခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲမှာ အမြဲတမ်း အဆင့်တစ်နေရာကို ပိုင်ဆိုင်တတ်သူ က ရတနာစိခြယ် ဖြစ်သည်။

ငွေအဆင်း အားထုတ်ကြိုးစားသည့်တိုင် ဒုတိယပဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

နာမည်ကိုက ငွေအဆင်း ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်ကြောင့်လားဟု တောင် တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိသည်။

ရွှေ ငွေ ကြေး ဆိုတဲ့ အဆင့်သတ်မှတ်ချက်တွေအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် ငွေ ဆိုတာ ဒုတိယအဆင့်။

ငွေအဆင်း ဆိုတာ ဒုတိယအဆင့်ပဲလား။

မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ရတနာစိခြယ်သည် အမြဲတမ်း ပထမ အဆင့်တစ်ကိုပဲ ရယူသွားတတ်၏။ ငွေအဆင်းက နှစ်ဦးကြားမှာ ကွာဟ သော ရမှတ် အနည်းငယ်နှင့် ဒုတိယသာ ဖြစ်နေသည်။

ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာတော့ စာတော်သော ထိပ်တန်းကျော် က နံပါတ်တစ်နေရာကို အစဉ်ယူကာ ရတနာနှင့်အပြိုင်ရှိတတ်၏။

သည့်အတွက်လည်း ထိပ်တန်းကျော်က ဂုဏ်ယူစွာ ပြောတတ် သေးသည်။

“ရတနာ ဒီတစ်ပတ် အဆင့်သတ်မှတ်ချက်မှာ နင် အဆင့် တစ်ပဲလား”

“အင်း ဟုတ်တယ် နင်ကော ထိပ်တန်း”

“အတူတူပဲပေါ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ နင် နံပါတ်တစ်ဆိုရင် ငါကလည်း ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ နံပါတ်တစ်ပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

“ဘာလဲ နင်က ငါနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ချင်တာလား ထိပ်တန်း”

“နိုး လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ငါက နင်နဲ့အတူ လယ်ငယ်ရှိချင်တာ တူညီစွာရှိချင်တာ”

“ရတနာ နံပါတ်နှစ် ဖြစ်သွားရင်ကော”

“အဲဒါဆိုရင် ငါလည်း ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ တစ်မဖြစ် ချင်ဘူး။ နှစ်ပဲဖြစ်အောင် နည်းနည်းလျော့ပစ်လိုက်မယ်”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဒီမှာ ငါ တစ်ဖြစ်ရင် အဆင်းက နှစ် အဆင်း တစ်ဖြစ်သွားရင် ငါ နှစ်ဖြစ်မှာ။ နင် တစ်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူညီမှာပဲ ထိပ်တန်း”

“ငါက နင်နဲ့ပဲ တူညီချင်တာ ရတနာ”

ထိပ်တန်း ပြောနေပုံက တကယ့် အတည်ပေါက်ပုံစံနှင့်ခြင်

သည်။ ဘာကြောင့် ရတနာနှင့် တူညီစွာ ဖြစ်ချင်တာလဲ ငွေအဆင်း စဉ်းစားမရနိုင်ခဲ့ပါ။

ရတနာကတော့ မထိတရီလေး ပြုံးကာ ထိပ်တန်းကို စိန်ခေါ် သလိုကြည့်သည်။

“နင်က ငါနဲ့ယှဉ်ချင်တာကိုး၊ ရတယ် ထိပ်တန်း၊ ငါကတော့ အမြဲတမ်း နံပါတ်တစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာ၊ နင် တူညီအောင် လိုက် ယှဉ်နိုင်ရင် ယှဉ်ပေါ့”

“ငါက ယှဉ်မှာမဟုတ်ဘူး ညီအောင်ညီမှာဟာ၊ နင့်ကို ပြိုင်တဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ဘူး”

“တော်စမ်းပါ ထိပ်တန်းရယ် အူတူတူ စကားတွေ နားမထောင် ချင်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက ငါ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ဖို့ပဲ”

ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ကြွေးကြော် ထားသော ရတနာက ထိပ်တန်းစကားကို အလေးမထားခဲ့ပေမယ့် ငွေ အဆင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည်။

ဘာကြောင့်များ ထိပ်တန်းတစ်ယောက် ရတနာနှင့်ယှဉ်ပြိုင် ချင်နေတာလဲ။

သည်အဖြေကို အထက်တန်းကျောင်း ရောက်မှပဲ ငွေအဆင်း

အရိပ်အမြွက် သိနားလည်ခဲ့ရတော့သည်။

အားလုံးထဲမှာ အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံလှပသည့် ရတနာ ကို တွယ်ငြိလာသော ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ထိပ်တန်းသည် ရန်ဘက် တွေဖြစ်ခဲ့သည်။

ရတနာကို စာလိုက်ပေးသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ရန်ရှာထိုးကြိတ်သည်အထိ ထိပ်တန်း ပေါက်ကွဲခဲ့၏။

“ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ဘာပြောလိုက်သလဲ ထိပ်တန်း”

“ဝန်ခံကတိနဲ့ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတယ်၊ ငါကော ဟိုကောင် မြတ်မင်းခန့်ပါ ထိုးရတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ဟယ် နင်ကျောင်းထုတ်ခံရမှာ ငါစိုးရိမ်နေ တာ”

ငွေအဆင်း ရင်ထဲက တကယ် စိုးရိမ်စိတ်နှင့်ပြောမိခဲ့တာပါ။ ထိပ်တန်းကတော့ အလေးမထားတဲ့ အသွင်နဲ့

“ထွက်ချင်လည်း ထွက်ရပါစေ၊ ရတနာကို ဒီလို ချဉ်းကပ်လာ ဘဲကောင် ထပ်တွေ့ရင်လည်း ငါ ပြဿနာရှာဦးမှာပဲ”

“ဒီတစ်ခါဆို နင့်ကို ဆရာမကြီးက အပြီးကျောင်းထုတ်ပစ်မှာ ပေါ့ ထိပ်တန်းရဲ့”

လဲ့ဝါက စိုးရိမ်မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ပြူးကြည့်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

“အထုတ်ခံရလည်း ပြဿနာမရှိဘူး ငါခံမယ်”

“ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မိုက်မဲမှုပျိုးပဲ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေတဲ့ ရတနာနှုတ်က ဝေဖန်မှတ်ချက်ပေးလားတဲ့ စကားကြောင့် ငွေအဆင်း အံ့ဩသွားရ၏။ တကယ်ဆို ဖြစ်သွားခဲ့တာ ရတနာအတွက် ထိပ်တန်းက မခံနိုင်စိတ်နဲ့ ဖြေရှင်းခဲ့လို့။ ဒါကို ရတနာ တုံ့ပြန်ပုံက မဟုတ်သေးဟု ထင်သည်။

“ငါ မိုက်မဲတာ ဟုတ်လား ရတနာ”

“အင်း မိုက်မဲတာပေါ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာအတွက် နင်က ကျောင်းထုတ်ခံရလည်း ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းလေ နင့်ကို ငါ့ရှေ့မှာ ဒီကောင်တွေ စာပေးတာ ရည်းစားစကားပြောတာ ငါ ရပြီကြည့်နေရမှာလား ရတနာ”

“ငါ့ကို ဘာမှ ထိခိုက်စေနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ထိပ်တန်းရဲ့ ပညာသင်နေခွင့်မှာ ငါ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အလေးမထားဘူး။ နင့်ဘာသာ အလေးထားပြီး ဖြေရှင်းလို့ နင့်ဘဝနစ်မြွန်းသွားရင် နင့်ကိစ္စပဲ။ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး”

ရတနာ စကားက သံယောဇဉ် ပြတ်တောက်လွန်းသည်။ စကားအဆုံးမှာ စာသင်ခန်းဘက်ကို အေးဆေးစွာ လှမ်းသွားခဲ့သည်။

ထိပ်တန်း မျက်နှာကြီး ညှိပုပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့ လဲ့တိ

နှင့် အဆင်းတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“ထိပ်တန်း နင် စိတ်ထိခိုက်သွားတာလားဟင်”

“အေးဟယ် ရတနာ စကားက ပြင်းထန်လိုက်တာ”

“ရပါတယ်ဟာ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါစာ”

ရတနာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ထိပ်တန်း ဘက်က အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးတတ်ခဲ့တာတွေ

ပြီးတော့ ရတနာ အနားကို ဝိုင်းနေသော ယောက်ျားလေးများ စကားကို ရန်လိုတတ်ခဲ့ခြင်းတွေ

အားလုံးကို မြင်သိရတာ များလာတော့ ငွေအဆင်း နားလည်ဆာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်သည်။ လိုချင်တိုင်းလည်း မရနိုင်သလို ပေးဆပ်ချင်တိုင်းလည်း ရယူမည့်သူ ရှိချင်မှ ရှိတိတ်၏။

သေချာသည်က အချစ်ဆိုတာ သံစဉ်ညီညာသော သီချင်းတစ်ပုဒ် မဟုတ်သလို ကာရံညီမျှ

သော ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း မဟုတ်နိုင်ပါ။

သားသမီးတွေ တပြုတ်တမကြီးနှင့် ဒေါ်လေးအတွက် ဝန်ပို
ဘစ်ခုလို ဖြစ်နေတာ သိနေသည်။

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ကုသိုလ်ကံအတိုင်းပေါ့
ဆယ်တန်းတော့ အောင်အောင်ကြိုးစားလိုက်နော်၊ ပြီးမှ အလုပ်တစ်ခုခု
လုပ်ပြီး ဘွဲ့ရအောင် ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့”

ဒေါ်လေးကတော့ သွေးဖွဲ့သံယောဇဉ်နှင့် အကြံပေးသည်။

“အဆင်း နင်ဘာမှမပူနဲ့ လိုတဲ့အကူအညီကို ဒယ်ဒီတို့က
ပေးမယ်တဲ့”

ထိပ်တန်းက အားပေးသလို ရတနာကလည်း လိုအပ်သမျှ
ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ အသင့်ရှိခဲ့သည်။

“အဆင်း ငါတို့ရှိသားပဲဟာ အားငယ်စရာ မတွေ့နဲ့ အားနာ
ရာလည်း မလိုဘူး၊ နင် အခက်အခဲရှိရင် ပြောနော်”

မပြည့်စုံသည့် လုံဝါကလည်း အားပေးစကားတွေနှင့် အဆင်းကို
ခွန်အားပေးခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးထဲမှာ အားကိုးရာ ဖေဖေ
မရှိတော့ခြင်းက အဆင်းအတွက် ခွန်အားတွေ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုပါပဲ။

ဘာကြောင့်များ ငွေအဆင်းကို ကံကြမ္မာက တိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်း
မြောင်းနေခဲ့တာလဲ။

ကိုယ့်ဘဝက တခြားသူတွေထက်သာလျှင် နိမ့်ပါးနေတာမို့ ငွေ

အခန်း (၃)

ဖြူစင်သော နှလုံးသားမှ သံယောဇဉ်တို့ကို အချစ်က အရောင်
ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တော့

ငွေအဆင်း အတွက် လူမသိသူမသိ ခံစားချက်တို့ မလိုချင်ဘဲ
ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ရသည်။

ဘဝအတွက် ညော်ရွယ်ချက်တွေကို ထိခိုက်လာစေ၏။ ပိုဆိုး
သည်က ငွေအဆင်း ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ဖေဖေ မထင်မှတ်ဘဲ လူ့လောက
ကြီးကို စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးအရိပ်မှာပဲ ပြန်ခိုလှုံခဲ့ရ၏။ မပြည့်စုံသော ဒေါ်လေး
မိသားစုမှာ မဖြစ်မနေ ခိုလှုံနေရပေမယ့် ငွေအဆင်း မနေချင်ပါ။

အဆင်း အနာဂတ်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ ကြီးမားစွာ ထားခဲ့သည်။

နံပါတ်နှစ်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်အဆင့်ကိုတောင် တစ်ဖြစ်အောင် ကြိုတ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။

အိမ်မှာ ဘာသာရုံ Guide ယူပြီး ကြိုးစားနေတဲ့ ရတနာကို မကျော်လွှားနိုင်သည့်တိုင် အနီးထဲမှာ အဆင်းသည် အမြဲ ဒုတိယတော့ ဖြစ်ခဲ့သ်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တေတနာကို နားလည်ပေမယ့် အထောက်အပံ့ အကူအညီကြီးတော့ မယူချင်ပါ။ စာအုပ်၊ ဘောပင်ကအစ အလိုက်သိစွာ ထောက်ပံ့ပေးတာကိုတောင် မာနစိတ်နှင့် ငြင်းခဲ့၏။

“နင်ကလည်း ဒယ်ဒီက တစ်ဒါခင် ဝယ်လာလို့ နင့်အတွက် ငါးချောင်းယူလာတာ ယူခမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ် အဆင်း ငါလည်း မလာစာအုပ် တစ်ဒါခင် ယူလာတယ် နင်နဲ့လဲခါအတွက် ပိုဝယ်လိုက်တာ ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

ရတနာက ဘာပဲလုပ်လုပ် ဇွတ်စိတ်ကလေး ရှိ၏။ ရတနာကို မငြင်းဆန်နိုင်တာမို့ ထိပ်တန်းအကူအညီ တချို့ကိုလည်း လက်ခံခဲ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ အားငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲမှာ အမြဲသိမ်ငယ်

နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးကို နှစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရသူက ငွေအဆင်း ရည်ရွယ်ချက်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ကျုံးခဲ့တာ အိမ်ပြင်ပြီး ဆေးကျောင်းတက်မည်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်က အိမ်မက်လိုပဲဖြစ်သွားခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း

“ငွေအဆင်း အမှတ်တွေ သိပ်နည်းသွားတယ်”

“အမြဲ အဆင့်နှစ်က ငါးအထိတောင် ထိုးကျသွားတာ မဟုတ်သေးဘူး။ စာကြိုးစားပြီး အာရုံပြန်စိုက်စမ်း သမီး”

ဆရာမကတောင် တအံ့တဩနှင့် ငွေအဆင်းကို ပြန်ကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

ဒါပေမဲ့

စိတ်ဓာတ်တို့က ဟိုးအောက်ဆုံးအထိ လျော့ဆင်းကျနေခဲ့ပြီဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံး။

ဟိုးငယ်စဉ်တုန်းကလို ငွေအဆင်းဆိုတာ ဖြူစင်သော နှလုံးသားနှင့် ကလေးလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲလေ။

သံယောဇဉ်နှင့်နှောင်တွယ်ခဲ့ရသော ထိပ်တန်းကို နှလုံးသားက တိတ်တနိုး ချစ်နေခဲ့မိသည်။ ဒါက အမှားတစ်ခုဟု သိခဲ့ပေမယ့် အဆင်းရဲ့ ဦးနှောက်အသိကို ရင်ခုန်လှုပ်ရှားတတ်စ နှလုံးသားက အနိုင်ယူခဲ့၏။

အနာဂတ်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ ကြီးမားစွာ ၎င်း
 ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်လိုချင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ထိပ်တန်းဆီမှ ငွေအဆင်း တောင့်တသမျှသည် မရ
 နိုင်တော့ပြီဟု တစ်စတစ်စ နားလည်ခဲ့၏။

ထိုအရာအားလုံးကို သိမ်းပိုက်သွားသူက ရတနာစီခြယ်ပဲ ဖြစ်
 လေသည်။ တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘဲနှင့် ထိပ်တန်းဘက်က တစ်ဖက်
 သတ် ပေးနေတာ အဆင်း မျက်ခြင်ဖြစ်သည်။

အံ့ဩရောတော့ အကောင်းသား။

ထိပ်တန်းကျော် ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပေးဆပ်မှု
 တွေကို တောင့်တသူက ငွေအဆင်း

ထိပ်တန်းပေးရင်နေသူက ရတနာစီခြယ်။

ရတနာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိပ်တန်း ပေးဆပ်နေသမျှ
 ဥပေက္ခာပြုထားလေတော့

သုံးယောက်ကြားမှာ ခံစားပူလောင်ရသူက တစ်ဦးတည်းပါပဲ
 ထိပ်တန်းရယ် နှင့်လုပ် ခံစားမှုဝေဒနာတွေနဲ့ ငွေအဆင်း ဆိုတဲ့ ငါ့ရင်ထဲ
 ကို နှင်မှ မမြင်နိုင်လေတော့။

နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးကို နှစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရသူက ငွေအဆင်း
 ပါပဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ကျရှုံးခဲ့တာ ဘယ်သူမှ
 မသိလိုက်။

ဆယ်တန်းကို လဲ့ဝါ လို့ပဲ ရိုးရိုးအောင်မြင်တော့ ထိပ်တန်းကော
 ရတနာပါ အံ့ဩမယ့်နိုင်ခဲ့ကြပါ။

“ငါ တကယ်မထင်ဘူး။ နှင်အနည်းဆုံး သင်္ချာဒီ ပါမယ်ထင်
 တာ”

“ဟုတ်တယ် အဆင်း နှင့်ကိုငါ နှမေ့လိုက်တာဟာ၊ ငါက
 နှင် လိုင်းကောင်းတစ်ခု ရောက်မှာပဲလို့ ထင်နေတာ”

ရတနာ အားမလိုအားမရ ဆိုနေတာကြည့်ပြီး ငွေအဆင်း
 ဟန်ဆောင်အပြုံးလေးနှင့်ပဲ နေပြခဲ့ပါသည်။

ဝမ်းနည်းစွာ ကျခဲ့ရသော မျက်ရည်တွေက ကုန်ခမ်းခဲ့ပြီ တင်
 ၏။ မျှော်လင့်ရည်ရွယ်တာ ရတနာလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်လေ။

ဒါပေမဲ့ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ဆိုတာ အိမ်မက်ဆန်သော အခြေ
 အနေဖြစ်နေခဲ့မှတော့ ငွေအဆင်း အရှုံးပေးခဲ့ပြီးပြီလေ။

ငွေအဆင်းဆိုတာ အမြဲတမ်း ဒုတိယ။ နှင့်ကို အမြဲရှုံးပြီးရင်း
 ရှုံးခဲ့ရသူပါ ရတနာရယ်။

ဘယ်အရာမှာမှ နှင့်ကိုငါ မသာလွန်ခဲ့ပါဘူး။ မနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

လောကကြီးထဲမှာ လူဖြစ်လာခွင့်ရပုံကိုက မတူညီခဲ့တာပဲလေ။ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဂုဏ်အဆင့်အတန်း၊ ပညာရေးဘက်မှာလည်း နှစ်က အမြဲသာလွန်ခဲ့သူ။

နောက်ဆုံး နုဖတ်ချောမွေ့အောင် လှပတဲ့ နင့်ရဲ့ အလှနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တောင် ငွေအဆင်းက မေးခိုခဲနေခဲ့တာ သေချာပါတယ်။

ထိပ်တန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ငါ အရှုံးပေးခဲ့ပြီးပြီလေ။

မြင့်မားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ မတူညီတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးတွေမှာ နင်တို့ ပညာသင်ကြားနေခိုခဲမှာ ငါနဲ့လဲဝါကတော့ ဘဝအတွက် ရှမ်းကန်အလုပ်လုပ်ရင်း အဝေးသင် ကျောင်းတော်ကြီးမှာပဲ ပညာရေးကို အသက်ဆက်ခဲ့ရတယ်။

ဘွဲ့တစ်ခုဆီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့ လဲ့ဝါက သူ့စိတ်ကူးကို ဖွင့်ပြောလာခဲ့သည်။

“ငါတော့ သူနာပြုသင်တန်း ကျောင်းတက်ရင် ကောင်းမလားလို့”

လဲ့ဝါ စိတ်ကူးကို သိရတော့ ငွေအဆင်း အသိစိတ်ကလေး လင်းလက်သွားခဲ့တာ အသေအချာ။

ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်မရသည့်တိုင် သူနာပြုတစ်ဦးဘဝဆိုတာလည်း ငွေအဆင်းအတွက် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စရာ ဘဝဟု

ယုံကြည်ခဲ့မိသည်။

* သူနာပြုသင်တန်းကျောင်း အောင်မြင်တော့ လဲ့ဝါနှင့် ငွေအဆင်း ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းကြီးတွေမှာ စပါယ်ရှယ်နာခွဲအဖြစ် အလုပ်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းပြီး၍ ဒေါက်တာ ရတနာစိခြယ်အဖြစ် ရတနာနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ရခြင်းသည် ငွေအဆင်းနှင့် လဲ့ဝါတို့ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး ကွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

“နင်တို့ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ငါ အခုထိုင်တဲ့ ဆေးခန်းကို ပြောင်းခဲ့ကြပါလားဟာ၊ အဲဒီဆေးခန်းက ငါ့အန်တီနဲ့ ငါ အချိုးကျ ထည့်ပြီး ဖွင့်ထားတာ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ရှိတော့ ငါ့အတွက် အားကိုးရတာပေါ့”

အဒေါ်ဖြစ်သူတစ်ဦးနှင့် ရှယ်ယာငွေကြေးစိုက်ထုတ်ပြီး အဆင့်မြင့် အထူးကုဆေးခန်းကြီး ဖွင့်ထားသည့် ရတနာ အကူအညီတောင်းတော့ နှစ်ဦးစလုံး မငြင်းဆိုဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်မှာ ဘွဲ့လွန်အင်ဂျင်နီယာ ပညာသွားသင်ယူနေသော ထိပ်တန်းရဲ့ သတင်းတွေကို ရတနာဆီမှတစ်ဆင့် အဆင်း သိရ၏။

“ထိပ်တန်း ငါ့ဆီအမြဲဖုန်းဆက်တယ်၊ နင်တို့အကြောင်းလည်း

မေးတယ်၊ မကြာခင် သူ ပြန်လာတော့မှာပါ။”

မမြင် မဆုံတာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ထိပ်တန်းကို သတိတရ ရှိနေခဲ့တာ သံယောဇဉ်ထက် ပိုမိုနေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

မကြာခင်မှာပဲ ထိပ်တန်း ပြန်ရောက်လာကာ ကိုယ်ပိုင် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီး ထူထောင်သည်ဆိုတော့ အဆင်း ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာခဲ့ရသေးသည်။

ဘဝရပ်တည်မှုတွေ မိုးနွဲမြေလို ကွာခြားသည့်တိုင် ဟိုးငယ်စဉ် ကလည်း မပြောင်းလဲသည့် သံယောဇဉ်ကို ပြန်မိုင်ဆိုင်ရတော့ အဆင်း မြေသိမ့်ကျေနပ်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့

ဒါဟာ နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာအသစ်တွေ ဖြစ်အောင် ဖန်တီး နေခဲ့ခြင်းလားဆိုတာကိုတော့

မိုက်မဲစွာ သူမ မေ့လျော့ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

တည်ငြိမ်နေပြီ ထင်ခဲ့သော နှလုံးသားသည် မရင့်ကျက်နိုင် သေးမှန်း သိခဲ့ရချိန်မှာတော့...။

အခန်း (၄)

အထူးကု ဆေးခန်းဝင်းထဲကို အနက်ရောင် Mark II ကားကြီး မောင်းဝင်လာတာမြင်တော့ အဆင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သည်။

နံဘေးမှာ အတူပါလာသော လဲ့ဝါ လက်ကိုလည်း လှမ်းဆုပ် ကိုင်လိုက်မိ၏။ လဲ့ဝါက အဆင်းဘက်ကို ဝဲကြည့်ပြီးမှ အဆင်း မျက်ဝန်း တွေ ဦးတည်ရာကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“ထိပ်တန်းကားဟာ ငါထင်သားပဲ”

“နင်က ဘာထင်တာလဲ လဲ့ဝါ”

“ဒီနေ့ ထိပ်တန်း ရောက်လာမယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ဟိုတစ်နေ့ က နင်ပြောတဲ့ကိစ္စပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရတနာကို ဘယ်တုန်းက သူ အနိုင်ရ

ဖူးလို့လဲ။ အခုလည်း အဲဒီကိစ္စအတွက် လာတာနေမှာပေါ့”
 လဲ့ဝါ စကားကိုကြားမှ အဆင်း လက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်မိ
 သည်။ လဲ့ဝါ ထင်မြင်ချက် မလွဲနိုင်ပါ။ ရတနာနှင့် ပတ်သက်လျှင်
 အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးတတ်သူက ထိပ်တန်းပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

အခုလည်း ထိပ်တန်း ရောက်လာခဲ့တာ...
 အတွေးတို့ပင် မဆုံးသေး။ ထိပ်တန်းက လွတ်နေသော ကား
 စတင်းနေရာလေးမှာ ကားကို ထိုးရပ်ပြီး အဆင်းတို့ဆီ ဦးတည်လျှောက်
 လာ၏။

“နင်တို့ ပြန်ကျတော့မလို့လား”
 နှစ်ယောက်စလုံးကို ညော်ညွှန်းကာ ထိပ်တန်းမေးခြင်း ဖြစ်
 သည်။ လဲ့ဝါက ခေါင်းကလေးပဲ ညိတ်ပြပေမယ့် အဆင်းကတော့

“ဟုတ်တယ် ထိပ်တန်း ဒီနေ့ ငါတို့ ဂျူတီပြီးသွားပြီ အခုပဲ
 ပြန်တော့မလို့”

“ရတနာ မပြန်သေးဘူးမို့လား”
 နှုတ်က မေးသလို မျက်ဝန်းတွေကလည်း ကားစတင်းကို ဝှေ့ဝဲ
 ကြည့်နေသေးသည်။ ရတနာရဲ့ ပါရာဒီ ခဲပုပ်ရောင်ကားကြီးကို ထိပ်တန်း
 မြင်မှာသေချာပါသည်။

“ရတနာက ဒီညနေ ဂျူတီဝင်ရမှာဟာ ခုနစ်နာရီထိုးလောက်မှ

ဦးမယ်ထင်တယ်”

ထိပ်တန်း တွေခနဲ ဖြစ်ကာ ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို အကြောင်း
 မှဲ့ သပ်တင်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင်
 ထိပ်တန်း ပြုမူတတ်သည့် အပြုအမူမှန်း အဆင်း သိနေပါသည်။

ချောမွေ့ရှင်းသန့်နေသော ထိပ်တန်း မျက်နှာလေးကို အဆင်း
 မင်သက်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆံပင်တိုတိုကြောင့် ကြည့်လင်ဝင်းမွတ်
 သော ထိပ်တန်း မျက်နှာက အပြစ်ကင်းစင်အောင် ချောမောသည်။

မျက်ခုံးတန်းတန်း မျက်ဝန်းကြည်ကြည် နှာတံစင်းစင်းနှင့်
 နဂိုရိုလဲ့နီဖြန်းသော နှုတ်ခမ်းတွေက မိန်းမချော ချောသည်ဟု ဆိုရမည်။
 အစက်အပျောက် ကင်းစင်စင်းအိနေသော အသားအရည်

ကြောင့် ထိပ်တန်း ဘာဝတ်ဝတ် စမတ်ကျကြည့်ကောင်းတာဟု အဆင်း
 ထင်သည်။
 စိမ်းမြဲအောင် ရိတ်သင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကံနှင့် ပါး

သိုင်းတစ်လျှောက် မွှေးညှင်းစိမ်းစိမ်းတွေကြောင့် ထိပ်တန်း၏ ယောက်ျား
 ပီသမှုက ကြည့်ကောင်းနေတာပဲဖြစ်၏။
 “နင် ရတနာဆီက လာတာမို့လား ထိပ်တန်း သွားလေဟာ”

လဲ့ဝါက တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသော ထိပ်တန်းကို
 သတိပေးသလို ဝင်ပြောသည်။

လဲ့ဝါက တဒဂ် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသော ထိပ်တန်းကို သတိပေးသလို ဝင်ပြောသည်။

ထိပ်တန်း ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“အေး ရတနာနဲ့တွေ့ချင်လို့ ပြောစရာရှိလို့ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ကူတီချိန် အကြောင်းပြပြီး သူ ထွက်တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဆင်း နင် လိုက်ခဲ့တာ ပြီးမှ နင့်ကို ငါ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ရတနာကို တွေ့နိုင်ဖို့ အဆင်းနှင့် ခေါ်ခိုင်း စေ့စပ်ခိုင်းမှာ အဆင်း နားလည်သလို လဲ့ဝါလည်း ရိပ်မိ၏။

“အင်းလေ ငါ နင်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပေးပါ့မယ်၊ လဲ့ဝါ နင် ပြန်ချင် ပြန်နှင့်လိုက်တော့”

“အေး ဒါဆို ငါသွားမယ်၊ ထိပ်တန်း အဆင်းကိုတော့ နင် ပြန်လိုက်ပို့ပေးလိုက်နော်”

“အေးပါ စိတ်ချ ဆန်းဒေးကျမှ ပြန်ဆုံမယ် လဲ့ဝါ”

လဲ့ဝါကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထိပ်တန်း ရှေ့က လှမ်းထွက်သည်။ အဆင်းနောက်က ခပ်သွက်သွက် လိုက်ခဲ့မိသည်။ လဲ့ဝါ ရပ်ကြည့်နေတာ ကိုတောင် သတိမထားမိနိုင်။

“မနေ့က ငါနဲ့ရတနာ ဖုန်းထဲမှာ ကျွိုင်သွားတယ်ဟ”

“ငါသိတယ် နင်တို့ ဖုန်းပြောနေတော့ ငါ ရတနာနဲ့အတူ ရှိ

နေတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆို နင်သိပြီးလောက်ပြီပေါ့၊ ငါက ငါ့ရဲ့ မန္တလေး က ကုမ္ပဏီပွင့်ပွဲအကြို ဆန်းဒေးမှာ နင်တို့တွေကို ဂုဏ်ပြုကျွေးမွေးချင် လို့ လှမ်းဒိတ်တာ”

“အဲဒီနေ့က ရနံ့သစ်မှာ ရတနာက ငါနဲ့လဲ့ဝါကို ညနေစာ လိုက်ကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်လေ”

“တော်စမ်းပါဟာ မြင့်မိုရ်အထက် ဖျော်ဖြေပွဲရှိလို့ ငါဒိတ်ခေါ် နှုကို ဆောရီးတဲ့”

ထိပ်တန်း အသွင်က ထိုကိစ္စအတွက် အစာမကြေသေးမှန်း ထင်ရှားနေသည်။ အလိုမကျစွာ တွန့်ကုပ်ထားသော မျက်ခုံးထူထူတွေက တော်တော်နှင့် ပြေကျမသွားခဲ့ပါ။

“နင် စဉ်းစားကြည့် အဆင်း၊ ငါက နင်တို့ကို ပြုစုဖို့အတွက် အဲဒီ ရနံ့သစ်ထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးမှာ ဒိတ်ယူ စီစဉ်ပြီးနေပြီ ရတနာက လုံးဝ ငြင်းဆိုတယ်၊ မြင့်မိုရ်အထက်က ဘာကောင်မို့လဲ”

“သူ နှစ်သက်တဲ့ အဆိုတော်လေ”

ထိပ်တန်း အလိုမကျ ပေါက်ကွဲနေတာကို သိရက်နဲ့ အဆင်း တမင် နောက်ပြောင်သည့် သဘောနဲ့ ရှေ့နေလိုက်ပေးတော့

“အဲဒီကောင်နဲ့ ငါ့ကိစ္စ ဘယ်သူ အရေးကြီးသလဲ”

“ဒါတော့ဟာ ရတနာက မြင့်မိုရ်အထက် ပွဲဆို မလွှက်တမ်း အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ဆိုတာ နင် သိရက်နဲ့ အခု ရနံ့သစ်မှာ သူ့ဖျော်ဖြေ ပေးတာ သူ့အစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုင်မို့နော်၊ ဘယ်ရက်စတော့ရင် မှာမှ ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး”

“လာပြန်ပြီ နင်ကပါ ရတနာ ဘက်တော်သား လုပ်နေတယ် ဒီကောင်ရဲ့သီချင်း နားမထောင်ရတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

မျက်နှာကြီး ခဲခဲနီလို့ အဆင်းကို ဦးလှည့်ဒေါသသင့်နေသည် ထိပ်တန်းကို အဆင်း သဘောကျသလို ပြုံးကြည့်ရင်း

“မြင့်မိုရ်အထက် သီချင်းတွေကို ငါကော လဲ့ဝါပါ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရတနာက ငါတို့ထက် ပိုတာတော့ အမှန်ပဲ၊ သူက သီချင်းတိုင်းကို သဘောကျတာတဲ့”

ထိပ်တန်း မျက်နှာမဲ့ကျသွားသည်။ နှာခေါင်းကိုရှုံ့ နှုတ်ခမ်း တွေကို တွန့်ပစ်လိုက်ရင်း

“ဖုန်းမှာတောင် ဒီကောင် သီချင်းတွေ သွင်းထားတာ ငါ သိတယ်”

“နင်သိနေရက်နဲ့ ဘာပြစ်လို့ သူ့ကိုသွားပြီး ဆန့်ကျင် ဘုဇြေ နေတာလဲ၊ နင် နားလည်ပေးလိုက်သင့်တယ်”

“အေးပါ အခုလည်း ငါ အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ၊ ငါ့အစီအစဉ်ကို

ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ ဆန်းဒေးကျရင် နင်တို့အုပ်စုအတွက် ရနံ့သစ်မှာ ငါ သီးသန့် စားပွဲတစ်ဝိုင်း ကြိုတင်မှာလိုက်ပြီ”

“ဟင်”

အဆင်း တကယ်ပဲ အံ့သြမိသည်။

ဘာကြောင့်များ ထိပ်တန်းရဲ့ မာနတွေက ရတနာနှင့်ပတ်သက် သာလျှင် အမြဲတမ်း ပါဝါကင်းမဲ့သွားရတာလဲ။

အဆင်း ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည့် ထိပ်တန်း မျက်ဝန်းတွေက ညှိုးမှိုန်နေသည် ထင်ရဲ့။

ထိပ်တန်းရယ်

နင့်ရင်ထဲကို ငါမြင်တတ်ခဲ့ပါပြီ။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက နင့်ရဲ့ မာန၊ သိက္ခာ အားလုံးကို အနိုင်ယူနေခဲ့ပြီလား။

သနားလိုက်တာ ထိပ်တန်းရယ်။

“အပိုတွေ လိပ်ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အဲဒီရက်က မင်းကို ခမ်းကန်မှာတွေ့လိုက်တယ်လို့ သတင်း အတိအကျ ရပြီသား”

မြင့်မိုရ် ပန်းတွန့်ကာ ပြုံးမိသည်။ မမလေးကို သတင်းပေးသူက နေရာအတိအကျ အချိန်အတိအကျနှင့်ဖြစ်မည်ထင်သည်။

အစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ နေရတာ တစ်ခါတစ်ခါ ဘော့လည်း တကယ် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသည်။

သူ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သွားသွား အရိပ်လို စောင့်ကြည့်ခိုင်း ထားသည့် မျက်လုံးတွေအရိပ်က မလွတ်။

အခုလည်း မမလေးက သေချာနေတာမို့ အပိုင်စစ်မေးနေခြင်း ဖြစ်မည်။ သူ ဘူးကွယ်ဖို့ မလွယ်မှန်း နားလည်တော့

“အဟဲ”

“ပြောင်စပ်စပ်လုပ်မနေနဲ့”

“မလုပ်ပါဘူး မလေးရဲ့၊ အခုမှ သတိရလို့ ဟုတ်တယ် ဘေးရေးဆရာ ကိုဝဠာဦး ဆီက အပြန် ခိုက်ဆာလို့ ဝင်စားတာ”

“အကြောင်းပြချက်က ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အထက် ဝိုင်း နာ အတူထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

မေဆူးကို အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်သည်။ ထိုနေ့က မေဆူး နှင့်အတူ ကြည်နူးကောင်းရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမေ့သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၅)

“အထက် မင်း ဟိုတစ်နေ့က ဘယ်သွားသလဲ မလေးကို ပြောစမ်း”

Bath Tub ထဲမှာ ခေါင်းခါးပြီး ထွက်လာရုံပဲ ရှိသေးသည်။ မမလေးဘဲ သံသယအကြည့်နှင့် အမေးစကားကို မြင့်မိုရ် ရင်ဆိုင်လိုက် ရသည်။

“ဘယ်နေ့ကလဲ မလေး”

“အုတူတူမလုပ်နဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ မန်းဒေးက မေးနေတာ”

“မန်းဒေး အင်း အဲဒီရက်က စတူဒီယို ထင်တယ်၊ အထက် တောင် မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အလုပ်တွေက”

ဘယ်သူကများ မမလေးဆီ သတင်းပို့ ချွန်တွန်းလုပ်လိုက်သည်
မသိ။

“မလေး မေးတဲ့ကောင်မလေးနာမည် အထက် မမှတ်မိတော့
ဘူး”

“ဘာရယ် ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘယ်သူမှ မမြင်မသိအောင် မျက်မှန်တပ်
ဦးထုပ်ပါဆောင်းပြီး ထိုင်နေတုန်း အဲဒီ ပရိသတ်မလေး ရောက်လာပြီး
ကောင်းတွေ မောင်ခွဲအောင် ပြောတာ နားငြီးရောပဲ”

“မလေး ကြားတာတော့ အထက် ကိုယ်တိုင် ကြည်ကြည်ဖြူ
ဖြူနဲ့ ကောင်းတွေ ပြန်ပြောနေတာ ရယ်လို့မောလို့တဲ့”

“အာ မလေးကလည်း ကိုယ့်ကို အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်
လာမိတ်ဆက်ကောင်းပြောနေတာ ပြန်ပြီးရယ်မော မနှုတ်ဆက်လို့ ငိုပြ
နေရမှာလား”

သူ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်ပြောတော့ မမလေး တစ်ထစ်လျော့
သွားခဲ့လေသည်။ မျက်ဝန်းတွေကတော့ သံသယ အရိပ်တွေ ခိုတွယ်နေ
ဆဲ။

“ဗိုက်ဆာရင် အိမ်ရောက်မှစားပေါ့ အထက်ရဲ့၊ အရမ်း ဆာ
နေရင်လည်း သီးသန့်အခန်းမှာ စားပေါ့၊ ခုဟာက လူမြင်သူမြင်နဲ့ဆိုတော့

ပြောစရာ ဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဟာဗျာ လွတ်လပ်မှုလေးတောင် မရှိတော့ဘူးလား အဲဒါတွေ
စိတ်ညစ်တာ”

“စိတ်ညစ်တာ မလုပ်နဲ့လေ၊ ဒီဘဝ ဒီအလုပ်ကို အထက်ပဲ
ရွေးခဲ့တာ၊ မလေးကော မကြီးပါ တားခဲ့သေးတာပဲ၊ ဝါသနာပါလှချည်
ဆိုပြီး ဇွတ်တိုးခဲ့တာလေ”

ကြားနေကျ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးနှင့် မလေး အနိုင်ယူနေပြန်
အံ့။ မိဘတွေ မရှိတော့ကတည်းက မကြီးနှင့်မလေးတို့က အငယ်ဆုံးဖြစ်
သော သူ့ကို အရိပ်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ဦးတည်းသော မောင်ငယ်မို့ ရွှေပေါ်မြတင် ဂရုစိုက်ခဲ့ကြ
သည်။

ဝါသနာပို အမြစ်တွယ်လာသော သူက ဂီတကိုမှ အရူးအမူး
ဖြစ်ကာ အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

အောင်မြင်လာတော့ လွတ်လပ်မှုတွေက ဘောင်ကျဉ်းကုန်
သည်။

နဂိုကတည်းက မောင်ငယ်တစ်ယောက်ကို မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံအောင် ရှိတတ်သော အစ်မတွေ ပိုဆိုးကုန်သည်။

သူ အပြင်ထွက်ရင်တောင် အရိပ်လို လိုက်စေကာ မျက်ခြေ

မပြတ် စောင့်ကြည့်ခိုင်းလာ၏။

သူကလည်း သူပါပဲ။ လူငယ်ပီပီ လွတ်လပ်သော ဘဝကို နှစ်သက်သည်။ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ရှင်းသန့်ချောမောသော ရုပ်ရည်ကြောင့် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ရည်းစားမကျ သူငယ်ချင်း မကျ တွဲခဲ့ဖူးတာ အများကြီး။

အခုလို အောင်မြင်သည့် နိုင်ငံသိအဆိုကျော် ဖြစ်လာတော့ ပိုဆိုးတော့သည်။

ကိုယ့်ကို အားပေးခွဲလန်းသည့် ပရိသတ်အများစုက မိန်းကလေး အများစု ဖြစ်နေတော့လည်း

“အထက် မလေး မေးတာ ဖြေလေ”

“ဗျာ မလေး ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“ကြည့် အစ်မ စကားတောင် အလေးမထားနိုင်အောင် မင်း စိတ်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မလေး ဘာမေးလိုက်တာလဲ မသိတော့ ဆူပူခံရပြန်သည်။ အပျိုကြီး အစ်မတွေရဲ့ မောင်ဖြစ်ရတာ တကယ် မလွယ်ပါလား။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

တစ်ဇာတ် မသိမ်းသေးခင် နောက်တစ်ဇာတ် ဝင်လာပြန်သည်။

အခန်းထဲ ဝင်လာသော မမကြီး အမေးကို မလေး မပြောနိုင်သေးသော ဒေါသနှင့်ဖြေသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မမကြီးရဲ့ အထက် သတင်းတွေ မွေးနေလို့ ဒေလ၊ ယွန်းနဒီနဲ့ကိစ္စ မေးနေတာကို အူတူတူ လုပ်နေတယ်”

“ယွန်းနဒီ အဲဒီကိစ္စလား ပြီးသွားပြီ မလေး၊ သူ့အိမ်က ခုစစ်တဲ့သူနဲ့တောင် ယူတော့မယ်၊ စောင့်ကြည့် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ တောင် ပို့လိုက်မလားပဲ”

“အထက်နော် မင်းမညာနဲ့”

“ဟာ မညာပါဘူး အထက်တို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ကြတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခုလည်း ငြိမ်းချမ်းစွာ လမ်းခွဲကြတာ”

“မင်း အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်ရှုပ် တစ်နေ့ ပြဿနာပေါ်မယ် အထက်”

“ဟုတ်တယ် အထက် အခုခေတ် ကောင်မလေးတွေက လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အစ်မနစ်ယောက် အနားမှာပါတာတောင် အလေးမထားကြဘူး၊ တစ်မြင့်တည်း မြင့် တမိုရ်ထဲ မိုရ် တစ်ထက်တည်း ထက်နေတာ လွန်လွန်းတယ်”

“ဟာ မကြီးကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ထမင်းရှင် ပရိသတ်ကို ဒီလို မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“ပြောရမှာပဲ အဲဒီလို ဆတ်စလူးတွေနဲ့ အထက် တွယ်ငြိသွား
မှာတော့ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“မလေး ပြောတာ မှန်တယ်”

နှစ်ယောက်တစ်ယောက် အင်အားချင်းက ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်
သည် မဟုတ်ဟု မြင့်မိုရ် နားလည်သည်။

ဗီရိုထဲက ကိုယ်ကြပ် လက်ရည်တီရှပ်ကို လှမ်းယူဝတ်သည်။
အပေါ်က အော်တာရှပ် စိမ်းနုရောင် ကွက်စိပ်လေးကို လျှိုဝတ်သည်။

“ပြောနေတာ နားမထောင်ဘဲ ဒါက ဘယ်လဲ”

“စတူဒီယိုမှာ သီချင်းတိုက်ရမယ်လေ မကြီးရဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဒီရက်မရှိပါဘူး”

“မလေးရဲ့ ဆိုင်မှာ ဆန်းဒေးကျ ဆိုရမှာလေ၊ အဲဒီအတွက်
သီချင်းတွေ တိုက်ရမှာပေါ့၊ မယုံရင် စတူဒီယိုကို ဖုန်းဆက်မေး မညာ
ပါဘူး”

ခြေရှင်းချက်ပေးရင်း အိမ်ခန်းထဲက ကသောကပျော ထွက်ခဲ့
တော့ မကြီး ပွစိပွစိ လုပ်ကျွန်ခဲ့၏။ မလေးကတော့ သူ့ရဲ့ ဆိုင်မှာ
ဆိုရမည့် ပွဲရှိတာမို့ ဘာမှမပြောပါ။

“အထက် ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနှော်”

စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းသတိပေးသံကို ကြားလိုက်ရသေး၏။

ဆင်ဝင်အောက်က ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်ရင်း
သူ ပြုံးမိသေးသည်။

ဒီအစ်မကြီးနှစ်ယောက်နှင့်တော့ မလွယ်။

ကြည့်ရတာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့လည်း စိတ်ကူးရှိကြတော့မည်
ပုံမရှိ။ သူ့ကိုသာ ကလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်း
ရင်း အရိုးထုတ်တော့မည်ထင်ရဲ့။

ဒယ်ဒီနဲ့ ဟာမိရဲ့ မေတ္တာထက် မပိုတောင် မလျော့သော မေတ္တာ
တွေကို သည်အစ်မနှစ်ယောက်ကပဲ သူ့အပေါ် စုပုံပေးခဲ့ကြသည်။

သည်အတွက် အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်ခဲ့ရပေမယ့် တစ်ခါ
တလေတော့လည်း မွန်းကြပ်စိတ်ညစ်မိ၏။

မြင့်မိုရ်အထက် ဆိုတာ ကလေးလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။

အသက်ပဲ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ကျော်နေပြီ။

ဒီအရွယ်အထိ မိန်းမ မယူသေးတာ အစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့
သံယောဇဉ်ထက် ပိုမိုသော မိန်းကလေး မရှိသေးလို့ ဆိုတာ နားလည်သင့်
၏။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေ ရည်းစားတွေဆိုတာ လေးနက်သည့်
ကိစ္စတွေမှ မဟုတ်တာ။

အင်း ခက်တာက အပျိုကြီးတွေဆိုတော့လည်း...။

အပိုင်း (၆)

‘မြင့်မိုရ်အထက်’ ဖျော်ဖြေမည့်ပွဲပွဲ ထင်သည်။ စတိတ်စင်က အရင်နေ့တွေထက် ခန့်ထည်နေသည်။

စတိတ်စင်နှင့်အနီးဆုံးဝိုင်းကို ထိပ်တန်းက မှာယူစီစဉ်ပေးထား တာမို့ ရတနာ မျက်နှာက ရွှင်ပြုံးလို့နေ၏။

လေးယောက်သား စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ရတနာက စတိတ်စင်ကို တည့်မတ်စွာ မြင်တွေ့ရသည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ရွေးချယ်ထိုင်သည်။

ဒါကို သတိပြုမိသော ထိပ်တန်း မျက်နှာ တွန့်ခနဲ မဲ့ကျသွား ရင်း စတိတ်စင်ကို ကျောပေးထားသည့် ခုံမှာ တမင်ပဲ ဝင်ထိုင်၏။

ရတနာကို တမင် ဆန့်ကျင်လုပ်ပြသည့် သဘောပင်။ ရတနာ သည်းသည်းလှုပ်နေသော မြင့်မိုရ်အထက်ကို ဂရုမစိုက်သည့် အပြုအမူ။ ဒါပေမဲ့ ရတနာကလည်း ထိပ်တန်းကို သတိမပြုမိသလို မသိ ကျိုးကွဲပြုနေမိ၏။

လဲ့ဝါက ရတနာရဲ့ ညာဘက်ခုံမှာ အဆင်းက လဲ့ဝါနှင့် မျက်နှာ ခွင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ အသီးသီးဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ကဲ ဘာစားကြမလဲ စိတ်ကြိုက်မှာစားကြဟာ။ ဒီနေ့ အားလုံး ကို ငါ တာဝန်ယူတယ်”

စားပွဲပေါ်မှ မိနူးကဒ်တစ်ဖက် စာရင်းစာအုပ်လေးကို ရတနာ မှာ ကမ်းပေးရင်း ထိပ်တန်း ပြောသည်။

ရတနာ မျက်ဝန်းတွေက ဖျော်ဖြေပွဲ မစတင်သေးသော ဘယ် သူမှ မရှိသည့် စတိတ်စင်ကို ကာရံရောက်နေတာမို့ ထိပ်တန်း ပေးနေ တာကို မြင်ပုံမရ။

“ပွဲက မစသေးပါဘူး ရတနာရဲ့၊ ဒီမှာ စားသောက်ဖို့ အရင် မှာပါဦးဟ”

ထိပ်တန်း အလိုမကျသလို မကျေမနပ်ပြောတော့ ရတနာက မိနူးကဒ်လေးကို စိတ်မဝင်စားသလို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း

“ငါလာတာ အစားအသောက်တွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်

ဘူး မြင့်မိုရ်ကို အားပေး နားထောင်ချင်လို့”

ထိပ်တန်း မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသလို မွန်ထူသွားမှာ သေချာသည်။ အဆင်း တကယ်ပဲ ထိပ်တန်းကို သနားသွားရ၏။

လဲ့ဝါက အခြေအနေကို ရိပ်မိစွာနှင့် ဝင်ထိန်းသလိုနှင့် ထိပ် တန်းလက်ထဲက မိနူးကဒ်ကို လှမ်းယူသည်။

“ငါတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ မှာမယ်”

လဲ့ဝါက သူမအကြိုက် ဟင်းလျာတချို့မှာသည်။ ပြီးတော့ ငွေအဆင်း ဘက်လှမ်းပေးတော့

“ရတယ် ထိပ်တန်းပဲမှာပါ။ ငါက အကုန်စားပါတယ်”

ထိပ်တန်း ဒေါသကို သိုဝှက်ရင်း မိနူးကဒ်ထဲက ဟင်းတွေကို စိတ်ကြိုက် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရေရွတ်မှာနေသည်။

စားပွဲထိုးချာတိတ် အသေအချာ မှတ်သားပြီး ရိုက်ရှားစွာ ထွက် သွားခဲ့လေသည်။

အားလုံး အချို့ရည်ဘူးတွေ သောက်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည့် အချိန်လေးမှာပဲ ဟင်းလျာတွေ ရောက်လာခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း စားသောက်ကြတော့လည်း ရတနာ ပုံစံက တို့ကနန်း စိတ်ကနန်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ရတနာ မျက်ဝန်းတွေက ဖျော်ဖြေပွဲ စတင်တော့မည့် စင်ပေါ်ကို

သာ တကြည့်ကြည့်။

ထိပ်တန်း မျက်ဝန်းမှ အလိုမကျမှုတွေကို အဆင်း နားလည်
၏။ ရတနာ တမင်လုပ်ပြနေတာလားတောင်မသိ။ တကယ်ဆို ဒီပွဲက
ရတနာ စိတ်တိုင်းကျ ထိပ်တန်း စိမ်းပေးသည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။

ထိပ်တန်းရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို အဆင်းတို့ ဂုဏ်ပြုပျော်ရွှင်
စွာ စားသောက်ကြရမည့်ပွဲ။

လဲ့ဝါနှင့် အဆင်းကတော့ ထိပ်တန်းကို အားနာလှတာမို့ စားပွဲ
ပေါ်က ပြည့်စုံလှသည့် ဟင်းလျာတွေကို ကျေနပ်အောင် စားသောက်
ပြနေရ၏။

“တော်ဦလာ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ပြည့်နေလို့ စားလို့မရဘူး”
ရတနာက စားလက်စကို ရပ်ကာ အချီရည်ဘူးကို သောက်နေ
သည်။ ထိပ်တန်း နှုတ်ဆိတ်နေပေမယ့် ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ
အဆင်း သိနေသည်။

တကယ်ဆို ထိပ်တန်း ပန်းကန်ထဲမှာလည်း အစားအသောက်
တွေက နေရာမယွင်းဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။

ငွေအဆင်းတို့ စားသောက်ပြီးဆုံးတော့ ထိပ်တန်းက စားပွဲပိုင်း
ကို ရှင်းခိုင်းလိုက်သည်။

“ထိပ်တန်း မန္တလေးက နင့်ရဲ့ကပ္ပဏီခွဲအကြောင်း ပြောပါဦး”

အဆင်း တိတ်ဆိတ်နေမှုကို မနေနိုင်တော့ဘဲ မေးမိ၏။

“ထားလိုက်ပါဦး အဆင်းရာ အဲဒါတွေ ငါ ဘာမှမပြောချင်ဘူး”

“အေး နင်ပြောချင်လည်း နောက်မှပြော ထိပ်တန်းရေ ဟိုမှာ
ပျော်ဖြေပွဲ အစီအစဉ်က စတော့မယ်”

ရောင်စုံစလိုက်တွေ ကစားနေသော စင်ပေါ်ကို တီးပိုင်းအဖွဲ့
ဘက်လာတာ ကြည့်ပြီး ရတနာ ပြောသံသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ရတနာသည် သည်နေ့ကျမှ ပိုလို့
လှပနေသည်ဟု အဆင်း ထင်မိသည်။

ထိပ်တန်းကလည်း အဖြူရောင် ရှပ်လက်ရည်ကို မီးခိုးရောင်
ကုတ်နှင့် တွဲဝတ်ဆင်ကာ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီနှင့်မို့ ခန့်ညားပါသည်။

အဆင်းမှာသာ အပြာနုရောင် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စုံလေးနှင့်
ဖြစ်၏။

ရတနာရဲ့ ထည်ဝါမှုနှင့်ယှဉ်လျှင် အဆင်းသည် အမြဲတမ်းပဲ
မှေးမှိန်နေခဲ့တာတော့ အမှန်။

“ဟယ် ဟို လေးယောက် ထိုင်နေတဲ့ ပိုင်းက စတိတ်ဆင်ဘက်
ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ ကောင်မလေးက ချောလိုက်တာ”

“အေးဟ ကျန်တဲ့ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က မချောပေမယ့်
ချစ်စရာလေးတွေပါပဲ”

ထိုဝေဖန်မှုမျိုးတွေကို အခါများစွာ ကြုံတွေ့လာခဲ့တာက မနည်းတော့။

အဆင်းက အပြစ်ကင်းစင်အောင် ချောမောလှပသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ဒါကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိရှိလက်ခံခဲ့ပါသည်။

ရတနာနှင့် နိုင်းနိုင်း ယှဉ်ပြန်ရတာကိုတော့ အဆင်း ဝမ်းနည်းမိတာ အမှန်။

နင်းစက်ပွင့်လေးလို ဖြူနုအိတ်နေပေမယ့် လှပချောမောတာ မျိုးမဟုတ် ချစ်ရော ကောင်းရုံသာ ဖြစ်သည်။

အခြားတစ်ယောက်ဖြင့် ယှဉ်ပြန်ရတာမျိုးကို အဆင်း မကြိုက်၊ ငွေအဆင်းသည် ငွေအဆင်းပဲ ဖြစ်၏။

အဆင်း အမြဲ နိုင်းယှဉ်ခံရတတ်တာက ရတနာနှင့်ပဲဖြစ်သည်။ ကြာတော့ ဒါကို မနိုးတီးလာခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ကို ချောင်ကွင်းချစ်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

စိတ်ခံစားမှုတွေ မိစီးခဲ့သော်လည်း နှလုံးသားက ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံယောဇဉ် အတိုင်းအတာကိုတော့ မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါ။

ကိုယ့်ဘဝက ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖွင့်ထုတ်ပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ မိန်းမသား။ ဒါကို သူ နည်းနည်းလေးတောင် မဝိပ်မိဘူးတဲ့လား။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ထိပ်တန်း ရင်ထဲမှာ သူမ ရှိနေ

ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖြစ်နိုင်ချေ နည်းပါးလွန်းတဲ့ဘက်မှာ ရပ်တည်နေရပေမယ့် ခံစားချက်က မျှော်လင့်နေမိ၏။

ဖျော်ဖြေရေး စင်မြင့်ထက်ကို စိတ်ဝင်စားမှု ကင်းမဲ့နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ရတနာနှင့် ထိပ်တန်းဆီမှာသာ။

“ယခုတဖန် ဖျော်ဖြေဖို့ အလှည့်ကျသူကတော့ ပရိသတ်ကြီး မျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့”

အစီအစဉ် ကြေညာသူက စကားကို ရပ်၍ ငြိမ်နေသော ပရိသတ်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး

“မြင့်မိုရ်အထက်”

“ဝေး ဟေး နှိုး ဖြောင်း ဂဖြောင်း ဖြောင်း”

အားလုံးရဲ့ လက်ခုပ်သံထဲမှာ ရတနာ့လက်ခုပ်သံက အကျယ်ဆုံးဟု ထင်မိသည်။

အဆင်း အကြည့်တွေကို စတိတ်ဆီသို့ ပို့လွှတ်လိုက်၏။ မြင့်မိုရ်အထက်က စတိတ်စင်ထက်သို့ ဟန်ပါပါ တစ်လှမ်းခြင်း

လျှောက်သွားသည်။

ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာက ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။ ပြုံးလိုက်တိုင်း ထောင့်မျိုးလေးတွေ ကွေးညွတ်သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းက ညှို့ဓာတ်တစ်မျိုး

ပျော်ဝင်နေသလို။

ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ အနက်နှင့် ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဝင်းစိုသော အသားအရည်က ပိုမိုတောက်ပနေသည်။

ညိမ့်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံက သာယာနာပျော်ဖွယ် ချီမြနေ၏။ ပရိသတ်အားလုံးရဲ့ အာရုံကို မြင့်မိုရ်အထက်က မှော်ဆရာတစ်ယောက်လို ဖမ်းစားထားပါလားဟု တွေးမိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မိန်းကလေးတွေ သဲသဲလှုပ်နေတာ ဖြစ်မည်ထိုအထဲမှာ အဆင်း မပါတာတော့ သေချာ၏။ ရတနာကို ကြည့်မိတော့ မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ဈာန်ဝင်စားရင် အကြည့်တွေက စတိတ်စင်ထက်မှ မခွာတော့။

ထိပ်တန်းကတော့ အလိုမကျဟန်ဖြင့် စတိတ်စင်ကို ကျောပေးအနေအထားဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

ရောက်တတ်ရာရာ အတွေးများဖြင့် အဆင်း အကြည့်တွေက နေရာပေါင်းစုံကို ပြေးလွှားနေ၏။

ဆလိုက်မီးရောင် လင်းလက်သွားတိုင်း အဆင်းကို လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်တဲ့ မြင့်မိုရ်အထက်ကို သတိထားမိသည်။

သူ့အကြည့်တွေက အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးမျိုး ပါဝင်နေသလိုပါပဲ မြင့်မိုရ်အထက်၏ ဖျော်ဖြေပွဲ တော်တော်များများကို အဆင်း ကြည့်ခဲ့ဖူး

မိသည်။

ပရိသတ်ကို နှစ်လိုဖွယ် အမူအယာလေးတွေဖြင့် ဖမ်းစားတတ်တာ မှန်ပေမယ့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကို ယခုလို စိုက်ကြည့်တတ်တာမျိုးကို မကြုံတွေ့ဘူးခဲ။

တွေတွေငေးငေး ရှိနေတဲ့ အဆင်းကို သတိထားမိသွားသလား။ အိမ်မဟုတ် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံး၍ လူများတွေ လက်ခုပ်တီးတိုင်း အဆင်းက ငြိမ်သက်နေခဲ့လို့လား။

အဆင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိစဉ်မှာပဲ ဆလိုက်မီးရောင်က သူမအိမ်ခိုင်းသို့ ဖြာကျလာ၏။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ ရုတ်တရက် လန့်ပျပ်သွားပြီး စတိတ်စင်ဆီသို့ အမှတ်တမဲ့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

မြင့်မိုရ်အထက်က ပရိသတ်နှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလာရင်း ဖြူဖွေးညီညာသော သွားတန်းလေးတွေပေါ်အောင် ပြုံး၍ မှက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြတာကို သတိထားလိုက်မိ၏။

ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အဆင်း ကြောင်တွေကလေးများရသည်။

အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို လုပ်ပြတာ ဖြစ်မှာပါဟု တွေးမိရင်း နောက်ခိုင်းတွေကို လှည့်ကြည့်တော့လည်း ထိုင်နေသူတွေက

အန်ကယ်ကြီးတွေသာ။

နောက်ဆုံး သီဆိုသော သီချင်းလည်း ပြီးဆုံးခါနီးမှာတော့
အဆင်းကို ကြည့်၍ လက်ဝှေ့ရမ်းပြနေသော မြင့်မိုရ်အထက်ကြောင့်
အဆင်းကို ရည်ရွယ်၍ လုပ်ပြနေတာ သေချာသွားသည်။

ရတနာက မြူးတူးစွာ အားပေးရင်း အဆင်းကို လှည့်ကြည့်
၍ ပြုံးပြတော့ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ။

ဘာတွေဖြစ်ပျက်ကုန်တာလဲ။

အခန်း (၇)

တွေးမိတိုင်း မြင့်မိုရ် စိတ်ထဲမှာ ထိုနေ့ကကိစ္စကို အလိုမကျ
ပြင်ရတာ အမှန်။

ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် အပြာနုရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ကောင်မလေး
ပိုင်သည် သူ့အာရုံထဲမှာ စိုးမိုးထားဆဲရှိသည်။

ထိုညက မလေးရဲ့ ရနံ့သစ်ဆိုင်မှာ ရှိနေသမျှသည် သူ့ရဲ့
အာရုံပရိသတ်တွေပဲဟု သူယုံသည်။

တစ်ဆိုင်လုံးအပြည့် အားပေးကြသည့် ပရိသတ်တွေကြောင့်
မလေး ကတော့ သိပ်ကို ဝမ်းသာကျေနပ်နေသည်။ ရနံ့သစ် ရက်စတော
နှင့်က မလေးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးဖြစ်သည်။

ဆိုင်အရောင်းမြှင့်တင်ရေးအဖြစ် သူက ကူညီပေးသည်။ ထိုညက စံချိန်တင်ရောင်းအားနှင့် မလေးရဲ့ဆိုင်က နာမည်ကျော်သွားခဲ့သည်။

မြင့်မိုရ် စိတ်ဝင်စားနေသည်က ဒါတွေမဟုတ်။

ဝတ်တံစင်နှင့် အနီးဆုံးဝိုင်းမှာ ထိုင်နေသော အုပ်စုကိုပဲဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးက သုံးယောက်၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဝိုင်းမှာ သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေသူက ဗျက်နက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ တည်ငြိမ်စွာ အားပေးသည့် ကောင်မလေး။

သူ့ရဲ့ရှိုးပွဲရှိတာမို့ အားပေးသူဟုသာ သတ်မှတ်ရသည်။

ထိုကောင်မလေးက တည်ငြိမ်လွန်းတာမို့ မယုံရဲပါ။

တခြား ပရိသတ်တွေလို လက်ငှေ့ရမ်းတာမျိုး၊ လက်ခုပ်တီးအားပေးတာမျိုးမရှိ။ သူ့သီချင်းကို လာရောက်နားထောင်သူမျှလောက်ပဲ ထင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်စေခဲ့သော သည်မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဖျော်ဖြေမှု အစီအစဉ် ပြီးသည်နှင့် မိတ်ဆက်စုံစမ်းဖို့ စီဥှင်မိသည်။

စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့က ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

သူ့ရှိရာကို စုဝိုင်းပြီး မိတ်ဆက် နှုတ်ဆက်လာသူတွေကြောင့်

ဆိုင်အနောက်ဘက် သီးသန့်ခန်းထဲက တော်တော်နှင့် မထွက်နိုင်ခဲ့။

သူ ထွက်ခဲ့တော့ ကောင်မလေး မရှိတော့ပါ။ ထိုဝိုင်းကလည်း လူရှင်းနေပြီဖြစ်သည်။

“ညီလေး ဒီဝိုင်းက အဖွဲ့ ဘယ်အချိန်ပြန်သွားသလဲ”

တာဝန်ကျ စားပွဲထိုးလေးကို မေးကြည့်တော့ ချာတိတ်က

“အစ်ကို့ရဲ့ အစီအစဉ် ပြီးတာနဲ့ ပြန်သွားတယ်အစ်ကို၊ ခဏလေး အစ်ကို၊ အဲဒီဝိုင်းက အစ်မတစ်ယောက်က အစ်ကို့ကို ပေးဖို့ လက်ဆောင်တစ်ခု ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့တယ်”

သူနှင့်ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးနေသော ချာတိတ်က သိမ်းထားသော လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ထုတ်ပေး၏။

သူ သိချင်စိတ်နှင့် အလျင်အမြန်ပဲ ဖောက်ကြည့်တော့ လှပသော ရွှေခြည်ငွေခြည် လက်ပတ်တစ်စုံနှင့် ခေါင်းစွပ်သိုးမေး ဦးထုပ်လေးဖြစ်သည်။

“အမြဲတမ်းအတတ် မြင့်မိုရ်” ဟူသော စာတန်းလေးကို ပါကင်ဘူးမှာ တွေ့ရသည်။

“ဒါ ဘယ်သူပေးတာလဲ ညီလေး မှတ်မိသလား”

“အနီရောင် ဇာဝတ်စုံနဲ့ အစ်မလေးပါ။ သူတို့ဝိုင်းက သုံးယောက်မှာ အဲဒီမမက အလှဆုံးပဲ အစ်ကို”

သူ သိလိုက်ပြီ။ သူ တွေ့ချင်နေသော ကောင်မလေး မဟုတ်ပါ။ သူ သိချင်တွေ ဖျော်ဖြေမှုနေ့စဉ်မှာ တန်ဖိုးကြီး ဆုပန်းကုံးတွေ သုံးကြိမ် တိတိ တက်ကာ ဆုချသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။

အတူတစ်ဝိုင်းတည်း တိုင်နေကြတာဆိုတော့ ပတ်သက်မှုရှိမှာ သေချာ၏။ ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့ခွင့် မရလိုက်ခြင်းက ဆိုးပါသည်။

ကောင်မလေးရယ် မင်းဆီက အားပေးမှုတွေကို ငါ မရခဲ့ပေမယ့် မင်းရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့် ငါ့ရင်တွေ လှုပ်ခတ်ခဲ့ရတာပါ။ မင်းလေးအတွက် ရည်စူးပြီး ငါ့ရဲ့သိချင်တွေ မမောစတမ်း ဖျော်ဖြေနိုင်ခဲ့တာပါ။

ဒါကို မင်းလေးကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။

ကံကြမ္မာက ပြန်ဆုံခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက်တော့ ဉာတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာမိမှာ သေချာတယ်။

မင်းဘယ်သူလဲ ကောင်မလေး။

“အဲဒီနေ့က ငါ့စိတ်ကို အတော်ပဲ ချုပ်တည်းထားရတယ် အဆင်း တကယ်ဟာ နင် စဉ်းစားကြည့်၊ ရတနာ တမင်လုပ်နေသလိုပဲ”

ထိပ်တန်းကတော့ အခဲမကြေစွာ ပြောနေသည်။ နားထောင်နေရသည့် အဆင်းမှာသာ ထိပ်တန်းကိုကြည့်ကာ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း

“ဒါတော့ဟာ ရတနာက မြင့်မိုရ်အထက်ကို သဘောကျနေတဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက်ပဲလေ”

“ငါ လက်ခံပါတယ်၊ ငါလည်း သူ့သိချင်တွေကို ကြိုက်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ အနုပညာကို အားပေးတာပဲ၊ ရတနာလို သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့သိက္ခာကိုတောင် အလေးမထားဘဲ ပန်းကုံးတက်စွပ်တာပဲကြည့်၊ တစ်ခါမကဘူး သုံးခါတောင်”

ထိပ်တန်း ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောလောက်သည်။ ထိုညက ကြားထဲက ထိပ်တန်းကို အားနာနေမိတာ လဲ့ဝါနှင့် အဆင်းပဲဖြစ်၏။

ထိပ်တန်း ကျွေးမွေးဧည့်ခံသော ပွဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ရင်းနှီး ပျော်ရွှင်စွာ စကားမပြောခဲ့ရပါ။

ရတနာရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ထိပ်တန်း ခွင့်ပြုလိုက်လျှာ ခွဲတာကိုက မဟာအမှား။

“ငါနဲ့လဲ့ဝါကတော့ ရတနာကို နားလည်နိုင်တယ်၊ နင်ပဲ နားလည်ခွင့်လွှတ်ဖို့ လိုတယ် ထိပ်တန်း”

အဆင်း စကားကို တုံ့ပြန်ဖို့ ထိပ်တန်း ပြင်သည်။ ပြီးမှ ကောင်းလုံးတွေကို ပြန်မျိုးချပြီး ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

ထိပ်တန်းကိုကြည့်ကာ အဆင်း စိတ်တော့မကောင်းပါ။

“အဲဒီနေ့က နင့်ရဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ငါတို့ မေးချင်တာ

မေးခွင့်မရလိုက်ဘူး ထိပ်တန်း၊ နေပါဦး မန္တလေးမှာ ကုမ္ပဏီခွဲထောင် ဖြစ်တာ အောင်မြင်ရဲ့လား”

“အင်း အတော်ကို အဆင်ပြေတယ် အဆင်း။ အဲဒီကိစ္စ အတွက် ငါ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မန္တလေးကို သွားရမယ်၊ ငါပြန်လာရင် နင်တို့ဆီ လာခဲ့ပါဦးမယ်”

လုပ်ငန်းတာဝန်တွေထဲမှာ နစ်မွန်းနေသော ထိပ်တန်းကို ကြည့် ကာ အဆင်း ကရုဏာသက်မိသည်။ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ပျော်စရာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဘဝလေးတွေသည် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

အခုချိန်မှာတော့ အားလုံး ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက် ရည်မှန်း ချက်ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ် အဆင်း”

“အေး နင်တွေ့ချင်စဉ် ဆေးခန်းကို ဝင်သွားလိုက်လေ၊ ရတနာ ဒီနေ့ ဂျူတီကျတယ်”

“မဝင်တော့ဘူး အဆင်း၊ ငါ ညနေ မန္တလေးကို သွားရမှာ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းဆက် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အေး ငါလည်းပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးရဦး မယ်၊ နင် ဖုန်းဆက်ရင် အဲဒီပြဿနာ ပြန်မစနဲ့ဦးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဆင်း”

“နင် သွားခါနီး စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံရမှာစိုးလို့ပါ”
အဆင်း ရိုးသားစွာပဲ ပြောမိ၏။ ထိပ်တန်း နှုတ်ခမ်းတွေ ပြီးသွားကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
ထိပ်တန်း အပြုံးတွေက အသက်ကင်းခဲ့နေတာတော့ သေချာ၏။

အခန်း (၈)

သံစဉ်တွေကြားမှ မွန်းကြပ်နေတဲ့ စိတ်ကို ကုစားဖို့ ဒီနေ့ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ရန် မြင့်မိုရ်အထက် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ Espresso Bar ကော်ဖီ ဆိုင်လေးမှာ အေးဆေးစွာ ထိုင်နေမိ၏။

အေးဆေးစွာ အနားယူနေချိန်မှ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွား မှာကို အထက် မလိုလား။

သူ့ရုပ်ကို မမှတ်မိအောင် နေကာမျက်မှန်အကြီးကြီးကိုတပ်၍ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် စောင်းလာခဲ့မိသည်။

“ဂိုက်ပေးကြမ်းလှသည်လား အထက်ရာ၊ မင်းဦးထုပ်နဲ့ နေကာ

အန်းဆက်သီချင်း

မျက်မှန်ကြီး ချွတ်ထားစမ်းပါ”

သူရက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဇီးညိုရောင် မျက်မှန် အဝိုင်းကြီး ကို လှမ်း၍ ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ငါက ပိုချောနေလို့ မနာလိုတာလား၊ မျက်မှန်မပါရင် ပိုတောင်ချောသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက် သတိထားမိရင် ငါ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်”

အထက်က နောက်ပြောင်လိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လိုက် သည်။

“မျက်မှန်မချင်ရင်လည်း ဦးထုပ်ချွတ်ထားကွာ၊ မင်းအလား ငါ စိတ်အိုက်လို့”

“ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်ရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့ကွာ”

အထက်က လက်ကာရင်း ဆိုတော့ သူရက ဇွတ်အတင်း ဆွဲ ချွတ်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။

ဒီလိုပဲ သူများနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် လိုက်လုပ်တတ်တာက သူရ အကျင့်။ ဇင်ထွဋ်က မနေသာတော့ဘဲ

“အေးဆေးနေစမ်းပါ သူရရာ၊ သူ့ဘာသာ အားတုန်း လွတ် လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ၊ အထက်နဲ့ ဆုံတုန်း စကားလေးဘာလေး ပြောပါရစေဦး”

“ဘာတွေပြောမှာလဲ မင်း ညီမနဲ့ အထက်ကို အောင်သွယ် ပေးမလို့လား”

ဇင်ထွဋ် မျက်နှာကြီး နီရဲသွားပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ဆောင့်ချပစ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ဟေ့ကောင် သူရ မင်း မခိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“မိုက်ရိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက စေတနာနဲ့ပါ မင်းပဲ ဧည့်စားကြည့်လေ၊ အထက်လို တစ်ချိန်မှာ နိုင်ငံကျော်မယ့် အဆိုတော် တစ်ယောက်ကို မင်းညီမနဲ့ သဘောတူသင့်တယ်”

“သွားသေလိုက်ပါလား၊ မင်းသဘောကျလို့ရှိရင် မင်းအစ်မ နဲ့ ပေးစားလိုက်ပေါ့”

“ငါက ပေးစားခွင့်ပါတယ်၊ ငါ အစ်မလို အပျိုဟိုင်းကြီးထက် မင်းညီမလို နုနုထွဋ်ထွဋ်လေ...” အထက်က ပိုသဘောကျရှာမှာပေါ့ကွ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူရက အထက်ကို မေးဆတ်ပြရင်း ဆိုလိုက်သည်။ သူရက အစအနောက်သန်သူ၊ ဇင်ထွဋ်ကလည်း အငြင်းအခန်သန်သူ၊ ထို့ကြောင့် စကားဝိုင်းက ပိုမိုပြင်းထန်လာခဲ့၏။

အခွင့်သာတုန်း နာနာနက်နေသည့် သူရကြောင့် ဇင်ထွဋ် ၅။၅။၅။၅။၅။၅။ ဖြစ်လာပြီး

“ဟေ့ကောင် စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါက မင်းလို ရူးတူးတူး ပေါတောတော မဟုတ်ဘူး”

မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သော ဇင်ထွဋ် အသံကြီးက ကျယ် လောင်စွာ ထွက်ပေါ်သွားသည်။

လူသိမခံချင်လို့ပါဆိုမှ ဒီကောင်တွေနှင့် လူ သိတော့မည်။ အချေအတင် ငြင်းခုန်နေသော သူရနှင့် ဇင်ထွဋ်၏ စလစ်ပါ စီးထားသော ခြေထောက်တွေကို ဖိနပ်ဦးနှင့် နင်းပစ်လိုက်မိသည်။

“အား”

“သောက်ပလုပ်တုတ် သေပါပြီဟ”

အထက် လုပ်လိုက်မှ ပိုဆိုးသွားတော့သည်။ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံပြကြီးတွေကြောင့် ဆိုင်ထဲကလူတွေက ကွက် ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် သူတို့ဝိုင်းဆီသို့ အာရုံစိုက်လာ၏။

စုပြုံလာသော မျက်ဝန်းတွေကို ရှောင်တိမ်းရန်အတွက် အထက် အပေါက်ဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်ထိုင်လိုက်သည်။

အော်တိုလာရေးခိုင်းမှာထက် လာမိတ်ဖွဲ့၍ စကားတွေ ထိုင် ပြောနေမှာကို ငို-ရိမ်လို့ပါ။

အနားယူချိန်မှာ အေးဆေးစွာ နေချင်သည်။ မသောက်ဖြစ် သေးသော ကော်ဖီခွက်ကို လက်လှမ်းလိုက်မိစဉ်မှာပဲ

“ဟင်”

ဆိုင်ပေါက်ဝဆီက မြင်ကွင်းကြောင့် ကော်ဖီခွက်ကို မကိုင်ဖြစ်
တော့။

ဘာမှလိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ဆံပင်
အရှည်တွေကို အပြောင်သိမ်းကာ စုချည်ထားသော ကောင်မလေးက
တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်လာ၏။

တခြား မိန်းကလေးတွေနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ထူးခြားသော စရိုက်
ရှိသည့် ကောင်မလေး မျက်နှာကို သူ ဘယ်တော့မှ မပေ့။

ရင်ဘတ်မှာ ခွေးဘီလူး ကာတွန်းရုပ်ပုံ အကြီးကြီးနှင့် တီရှပ်
ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ဆင်၍ အပြာရောင် ဖိုးကွာတား ဘောင်းဘီကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နုဖတ်နေသည့် ခြေထောက်လေးမှာ ကြီးသိုင်းဖိနပ်ကို စီးထား
တဲ့ ကောင်မလေးအသွင်က အထက်အတွက်တော့ ထူးခြားနေ၏။

ရှေ့တည့်တည့်မှ လျှောက်လာသည့် ကောင်မလေး နီးကပ်လာ
လေလေ အထက်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ပို၍မြန်လာလေလေ ဖြစ်ရသည်။

ထူပြည့်နီရဲသော နှုတ်ခမ်းတွေကို စေ့ပိတ်ထားတာက ကလေး
ဆန်သော မျက်နှာလေးကို တင်းမာနေစေ၏။

အရာရာကို စိတ်တိုင်းမကျဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးတန်းတန်းတွေကို

ဘွန်ချိုးထားတာက အထက် အတွက်တော့ ထူးခြားနေသလို။

မျက်လုံးဝိုင်းစက်စက်လေးတွေက စူးရှ အေးစက်လျက် စင်း
မယောင်ဖြင့် လုံးထွားသော နှာတံလေးဖြင့် ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ ပို၍
ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

အထူးခြားဆုံးက ဝင်းမွတ်နေသော အသားအရည်။ အနီးကပ်
မြင်လိုက်ရသော ဂုတ်သားလေးထက်မှာ မွှေးညင်းနုနုလေးတွေက ကိုယ့်
ရင်ခုန်သံကို ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။

အမြဲတမ်း တည်တင်းနေသော မျက်နှာလေးကြောင့် မာနကြီးပြီး
စိတ်တိုတတ်မှာတော့ အသေအချာ။

“ဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲကွ”

“ကြည့်လှချည်လား အသက်လေး ဘာလေးရှူပါဦး”

ဝိုင်း၍ ထောပနာ ပြုလိုက်သော သူငယ်ချင်းတွေကြောင့်
အထက် ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ငါ စတိတ်ရှိ၊ သုံးလေးခုမှာ သူ့ကိုတွေ့ဖူးတယ်၊ ချောတော့
ချောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်စရာလေး၊ ငါ သဘောကျမိသလိုပဲ”

“မင်းပုံစံကြည့်ရတာတော့ မင်း လုံးဝငြိနေပြီ”

သူရက မှတ်ချက်ပြုသည်။

အထက် မငြင်းဖြစ်ပါ။ သူ့ရ စကားကို သဘောကျစွာ ရယ်မော လိုက်မိ၍

“ဖူးစာပါရင်တော့ ကောင်မလေးနဲ့ ထပ်တွေ့ဦးမှာပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲ မင်း သူ့ကို ချစ်နေလို့လား”

“မချစ်ပါဘူး စိတ်ဝင်စားတာ”

“ဘာလဲကွ မင်းဟာက”

“ငါက ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားတာ ချီးမြှောက်တာမျိုးကို မကြိုက် ဘူးကွ၊ ဒီကောင်မလေးကတော့ ငါ့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးလေ”

သူ့ရနှင့် ဇင်ထွဋ် မဲ့ရွဲသွားကြ၏။ နားကြားပြင်း ကပ်လွန်းသလို သူ့ကို ဝိုင်း၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဇင်ထွဋ်က

“အေး သတိထားပေါ့ကွာ၊ အသည်းက မာဆတ်လွန်းရင် အထိမခံဘူး၊ သူ့ထက်မာတာနဲ့တွေ့ရင် ကျိုးတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ လူပါးပုလင်းထိ ဆိုတဲ့ စကားကို”

သူ့ရနှင့်ဇင်ထွဋ် သူ့ကိုဝိုင်း၍ နှိပ်ကွပ်သည့် စကားလုံးတွေကို သူ မခံစားမိပါ။

ကောင်မလေး မျက်နှာနုနုလေးကို ပြန်၍ မြင်ယောင်မိတော့ အထက် စိတ်မောသွားရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောသလိုသာ တကယ်ဖြစ်လာခဲ့လျှင်...။

“ဒါ အသစ်စက်စက်ကြီးပဲ ဟာ”

“သူကလည်း ပြောပါတယ် တစ်ခါမှ မဝတ်ရသေးဘူးတဲ့ ဝတ်သန့်သန့်နဲ့ ယူပါတဲ့လေ”

“ရတနာက အဲဒါနဲ့ ယူလိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“မယူချင်လို့ နင့်ကို ပေးခိုင်းလိုက်တာပေါ့”

ကိုယ့်လက်ထဲက အင်္ကျီကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဆွဲညှပ်ပစ်ချင် ဝတ် ပေါက်သွားသည်။

ဒီအင်္ကျီလေးက ထိပ်တန်းကို အဆင်း လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် အင်္ကျီ။

အငတ်ခံ၍ လစာထဲက ဖွဲ့စုခဲ့ရတာကို အမှတ်ရမိတော့ ရင်မှာ နာကျင်လာရသည်။

တန်ဖိုးမကြီးပေမယ့် ဖြူစင်သော အဆင်း စေတနာကိုတော့ အသိအမှတ် ပြုသင့်၏။

အခုတော့ လက်လွတ်စပယ် ပေးပစ်လိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်က အဆင်းကို မပတ်သက်ချင်သည့် သဘော သက်ရောက်နေသည်။

မလိုအပ်ရင်တောင်မှ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အနေနှင့် အားနာစွာ သိမ်းထားသင့်၏။

ပြီးတော့ ရတနာကိုမှ ပေးလိုက်သည်တဲ့လေ။ ထိရှသည့် ခံစား

အခန်း (၉)

အနီပေါ်မှာ အနက်စင်းထားသော ဖောရိန်းရှပ်ကို ကိုင်ထား သော လက်ချောင်းတွေက တုန်ယင်လာ၏။

“အဲဒါ ထိပ်တန်းရဲ့ အင်္ကျီလေ”

“ငါ သိတယ် လဲ့ဝါ”

“ရတနာတို့အိမ်ကို လာရင်း မေ့ကျန်ခဲ့တာဟာ သူ တမင်ပဲ ချန်ထားခဲ့တာလား မပြောတတ်ဘူး”

“ပေးတယ် မယူတော့ဘူးတဲ့၊ ရတနာပဲ ယူလိုက်ပါတဲ့ မိန်း ကလေးလည်း ဝတ်ချင်ဝတ်လို့ ရတာပဲတဲ့”

လဲ့ဝါ စကားတွေက ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။

ချက်ကြောင့် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာပေမယ့် အဆင်း မျက်ရည်ကျ ခွင့် မပေးခဲ့။

“ငါ့အထင် ထိပ်တန်း ရတနာကို ချစ်နေတာ ဖြစ်မယ်”

လဲ့ဝါရဲ့ အသံက နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်းသွားသလို နှလုံးသား ရေးမှာလည်း ရတနာကို အဆင်း ရုံးနိုင်ခဲ့ပြီလား။

“ဟိုတစ်နေ့က ကတ္တီပါဘူးက ပုလဲလည်ဆွဲ ထည့်ထားတာတဲ့ ထိပ်တန်း ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ပြောပြတာ”

စကားပြတ်သွားသော လဲ့ဝါကိုကြည့်ပြီး အဆင်း အံ့ကြိတ်လျက် မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောပါဦး လဲ့ဝါ”

“ရတနာ့ မွေးနေ့ကို သူက သိနေတယ်လေ၊ တစ်လနီးပါး လိုသေးတာတောင် ရည်စူးပြီး ကြိုငယ်ထားခဲ့တာ”

ရတနာ့အတွက်ဆိုရင် ထိပ်တန်း အဲဒီလောက်တောင် အရေး ထားခဲ့သလား။

ရတနာ့ဘက်က ဆက်ဆံမှု တင်းမာသလောက် သူ့ဘက်က လျော့နေခဲ့တာကရော ဒါကြောင့်ဆိုရင်။

ရတနာနှင့်ပတ်သက်လာရင် အမြဲလိုလို အလျှော့ပေးတတ်တဲ့ ထိပ်တန်းရဲ့ အပြုအမူတွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိ၏။

သေချာပါသည် ထိပ်တန်းရင်ထဲမှာ ရတနာက နေရာယူထား ခဲ့ပြီးပြီပဲ။

အဆင်း ငိုငင်တွေသွားသည်။ အရာရာတိုင်းမှာ ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့် သူ့ဘက်တွင် ရှိမနေခဲ့တာလဲ။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလက်ဆောင်ကို မပေးရသေးဘူး အဆင်း၊ ငါ နင့်ကို အကြံတစ်ခုပေးမယ်”

“နင့်အကြံက ဘာများလဲ”

အဆင်း မျက်ဆံလေးတွေ ထောင့်ကပ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“လာမယ့် မန်းဒေးက နင့်မွေးနေ့ မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီပွဲကို နင် ကျင်းပသင့်တယ်”

“ငါ မလုပ်ချင်ဘူး လဲ့ဝါ၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ ငါ့အတွက် ဘာထူး လာမှာလဲ”

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ အဆင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က သက် ရောက်မှုတစ်ခုခုကို သိနိုင်တာပေါ့”

လဲ့ဝါ အကြံက မဆိုးလှဟု အဆင်း တွေးမိသည်။ ထိပ်တန်း သူမကို ဘယ်လို သဘောထားသလဲ ဆိုတာ သိဖို့လို၏။

ခက်နေတာက ထိပ်တန်းက လာပါ့မလား။ ထိပ်တန်းက နေ့မှန်းရခက်သည့် လူတစ်ယောက်။

“နင် တာတွေ တွေဝေနေတာလဲ အဆင်း၊ သံယောဇဉ် အတိုင်း အတာ တစ်ခုအရတော့ သူ လာမှာပါဟာ”

ညီအစ်မတွေလို နေခဲ့သည်မို့ အဆင်းစိတ်ကို လဲ့ဝါက ခန့်မှန်း နိုင်ပါသည်။

လဲ့ဝါ စကားက အဆင်းကို အားရှိစေတာတော့ အမှန်။

အနီးစပ်ဆုံး ရှိခဲ့ကြသည့် သူမရဲ့ ဖိတ်ကြားမှုကိုတော့ ထိပ်တန်း လျစ်လျူမရှုလောက်ပါ။

မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပဖို့ အဆင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

“ငါ နင့်အကြံအတိုင်း မွေးနေ့ပွဲလုပ်မယ် လဲ့ဝါ”

အခန်း (၁၀)

“ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့မို့ ကျွေးတာ”

“ဪ ဒီနေ့က နင့်မွေးနေ့ကိုး”

ထိပ်တန်းရဲ့ တုန်ပြန်မှုက နွေးထွေးမှု ကင်းမဲ့နေသလို ခံစား လိုက်ရသည်။

အကျင့်ပါနေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါဟု စိတ်ကို ဖြေတွေးရင်း လျစ်လျူ ခွဲလိုက်ရသည်။

“ငါက ကြာခံချက် ကြိုက်လို့ဒါပဲ လုပ်ကျွေးဖြစ်တာ”

“ရပါတယ် အဆင်းရယ်၊ ငါက ကြာခံချက် မကြိုက်ဘူးဟာ ဒါပေမဲ့ ငါ ထိုင်စောင့်ပေးပါ့မယ်”

“ဟင် နင် ကြာခံချက် မကြိုက်ဘူး ဟုတ်လား ထိပ်တန်း”

“ထိပ်တန်းနဲ့ အနီးဆုံး နေလာခဲ့ပြီး နင်မသိဘူးလား အဆင်းရယ်”

ရတနာက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။ ပြောလည်း ပြောစရာပင်။ ဒီလောက်လေးတောင်မှ မသိအောင် ကိုယ်ကပဲ ညွှန်ဖွင့်ခဲ့တာလား။

“ဒါဆို နင် ဘာစားမလဲ၊ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်လေ ထိပ်တန်း”

“နေပါစေဟာ ငါ ဘာမှမစားချင်ပါဘူး။ ငါ့အတွက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်မခံပါနဲ့”

အဆင်း ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်မိပေမယ့် စေတနာစကားကို ငြင်းဆိုလိုက်တဲ့ ထိပ်တန်းကြောင့် ဝမ်းနည်းမိသလို ခံစားရ၏။

တကယ်ဆိုရင် မကြိုက်လည်း တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားပြလိုက်၍ ရပါသည်။

အခုတော့ မြောင်ကျကျ ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့ ထိပ်တန်းပုံစံက အဆင်းကို မလိုလားတာ သေချာနေသည်။

သူမရဲ့ခံစားချက်ကို ထိပ်တန်း ထည့်တွက်ထားခဲ့ပုံမရ။ အစကတည်းက မသိခဲ့တာလား။ သိလျက်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာလား။

အဆင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းလေးတောင် ထိပ်တန်း ရင်ထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လား။

သံသယ စိတ်တွေ ကြီးစိုးလာခဲ့ရသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သဘောပေါက်မိလေ ယုံကြည်မှု ကုန်ဆုံးလေ ဖြစ်ရ၏။

စိတ်ပျက်ခြင်းက ဝင်ရောက်လာတော့ နာကျည်းမှုတွေက ရုန်းကြွလာခဲ့သည်။

အဆင်း သူ့ကို ချစ်နေခဲ့တာ ဟိုးအရင် အရွယ်ရောက်စကတည်းကပါ။ တသမတ်တည်း စူးနစ်စွာ ချစ်ခဲ့မိပေမယ့် တုန်ပြန်မှုတင်းမဲ့ခြင်းက တစ်ဖက်သတ် အချစ်ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

နယူတန်ရဲ့ တန်ပြန် သက်ရောက်မှု နိယာမက အဆင်းအတွက်တော့ မှားယွင်းသွားခဲ့သည်။

စားသောက်၍ ပြီးစီးသွားတော့ အဆင်းနှင့်ရတနာပဲ ကျန်ခဲ့တာ တခြားလူတွေက လက်ဆောင်ပစ္စည်း ထွက်ဝယ်ကြ၏။

“နှင့်အတွက် မွှေးနေ့လက်ဆောင်ကို ငါ သီးသန့်ပေးမယ် အဆင်း”

“ရပါတယ်ဟာ ငါလိုချင်တာ တို့သူငယ်ချင်းတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင် အမြဲတမ်း ရှိနေဖို့ပါ”

ရတနာ့မျက်ဝန်းတွေက တစ်လက်လက် တောက်ပသွား၏။ ပြီးမှ အဆင်း လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါပြီ အဆင်းရယ် နင်ဖြစ်ချင်သလို အမြဲတမ်းရှိနေမယ်

ဆိုတာက ကြိမ်းသေပါတယ်ဟာ”

နွေးထွေးစွာဖြင့် ရတနာနှင့်အဆင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်နေမိသည်။

“နင် ထိပ်တန်း ပေးမယ့် မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ရင်မခုန်
ဘူးလား အဆင်း”

အစိပျယ်ပါဝါ ပြောလိုက်သော ရတနာ့ စကားကြောင့် အိုးတိုး
အမ်းတမ်းကြီးဖြစ်ကာ အဆင်း ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိတော့။

ရတနာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ သူ့ရဲ့ အဇ္ဈတ္တကို ဖောက်ထွင်း၍
မြင်နေခဲ့တာလား။ ခုတော့ ကိုယ့်အဖြစ်က ရှက်ဖွယ်လိလိ။

“ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ ပေးတဲ့ လက်ဆောင်
က ဘယ်သူပေးတာဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက်တော့ အမှတ်တရပါပဲ”

ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာကို အလျင်အမြန်ထိန်း၍ ဟန်
ဆောင် ငြင်းဆိုလိုက်မိသည်။

“ဆောရီး အဆင်း ငါ့စကား မှားသွားတယ်။ ငါ့အကြောင်းပဲ
ငါ ပြောတော့မယ် ငါပေးတဲ့ လက်ဆောင်က နင့်အတွက် တန်ဖိုးရှိမှာပါ။
သေချာတယ် ငါ့လက်ဆောင်ကို နင် သဘောကျမှာပါ”

“ဘာ လက်ဆောင်မို့လဲ ရတနာ”

ပဟေဠိဆန်သော ရတနာကို နားမလည်သလို မေးတော့

ရတနာက မဖြေ။ ပြီးရုံသာ ပြီးနေခဲ့သည်။

“အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့ဟာ။ စိတ်အေးအေး ထားစမ်း
ခါ”

အဆင်း ဆက်မမေးဖြစ်တော့။ ခဏကြာတော့ ထိပ်တန်းတို့
ပြန်ရောက်လာကြသည်။

လဲ့ဝါက ပါဆယ်ထုပ်ပြီးသား မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ကမ်းပေး
လိုက်ပြီး Happy Birthday အဆင်းဟု ပြီးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်ပေမယ့်

ရင်ထဲက ခံစားချက်ကြောင့် အပြုံးက မပီပြင်ခဲ့။
တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်သလို အဆင်း ခံစားနေရ၏။

ထိပ်တန်းဆီသို့ လူမသိအောင် ခဏ ခဏ ခိုးကြည့်မိတာက
အခါခါ။ တကယ်ဆိုရင် အဆင်း မျှော်လင့်မိတာက သူ့လက်ဆောင်ကို

အရင်ဆုံး ရဖို့ပါ။
ကြည်ဖြူစွာဖြင့် ပေးလာသော လက်ဆောင်ကို အမြတ်တနိုး

သိမ်းဆည်းထားချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။
တစ်ဖက်သတ်ဆန်သော အချစ်က အရာရာမှာ ထိရှလွယ်တော့

ရင်နှင့်အောင် ခံစားချက် ပြင်းခဲ့ရ၏။
“ထိပ်တန်း”

“ဘာလဲ ရတနာ”

“နင့်လက်ဆောင်ကို အဆင်းဖို့ ပေးလိုက်တော့လေ”
 ရတနာက ကြားမှ မနေနိုင်တော့သလို ဝင်ပြောလိုက်သည်။
 ထိပ်တန်း နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေးသွားပြီး
 “ဟောဒီမှာ”

နောက်ကျောဘက်မှ ဝှက်ထားသည့် အိတ်မည်းမည်းကလေး
 ကို ကမ်းပေးတော့ ရတနာက ကြားမှယူလိုက်ပြီး

“ငါပဲ ဖွင့်လိုက်မယ်နော် အဆင်း”

သူမကို ခွင့်တောင်းလိုက်သော ရတနာကို ခေါင်းညိတ်ပြ
 လိုက်ပြီး လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို ဝိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။

“ညွှ”

ရတနာက ပျောက်စေဆရာမကြီးလို နောက်ပြောင်ရင်း ပါကင်
 ကို ဆွဲခွာကာ စက္ကူဘူးကို ဖွင့်လိုက်တော့

“အောင်မလေး”

“ဟင်”

ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ရတနာ မျက်နှာလေး ဖြူဖတ်ဖြူရော်
 ဖြစ်သွား၏။

ရာဘာနှင့်ပြုလုပ်ထားသော အနက်ရောင် မြေရုပ်ကလေးက
 ဖိတ်ဖိတ်လက်လျက် တကယ့် မြေအစစ်လို ကြောက်စရာကောင်းနေ

သည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ထိပ်တန်း”

ထိပ်တန်းကို ရတနာနဲ့လဲဝါက ဝိုင်း၍ အပြစ်တင်လိုက်ကြ၏။

အဆင်း အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးလာရသည်။

ဝေသီလာသော မျက်ရည်စတွေ လွင့်ထွက် မသွားအောင်
 နှက်လုံးတွေကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်လုပ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။

ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ နင့်ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတဲ့လား ထိပ်တန်းရယ်

ကြကွဲ နာကျင်စွာ ခံစားမိရင်း ရင်ထဲမှာ အောင့်တက်သွားသလို
 ခံစားလိုက်ရသည်။

ငါက နင့်အတွက်တော့ လျှောင်ပြောင်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်

မို့ပဲ သဘောထားတာတဲ့လား။

“အဆင်း ဟဲ့ အဆင်း”

“ဟင် ဘာလဲ ထိပ်တန်း”

“ငါ့လက်ဆောင်ကို မကြိုက်လို့လား”

မေးရက်လိုက်တာ သူ့အနေနဲ့ နောက်ပြောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်
 အောင် အဆင်းအတွက် သိက္ခာမဲ့နေတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးတောင်

မတွေးတတ်ခဲ့တာလား။ ရင်ထဲမှာ တစ်စို့လျက်

“ငါ ငါကြိုက်ပါတယ်ဟာ၊ နင့်စေတနာကို ငါ တန်ဖိုးထားပါ

တယ် ထိပ်တန်းရယ်၊ အမှတ်တရ သိမ်းထားမှာပါ။”

အဆင်း ရင်ထဲက မှန်သောစကားတွေပါ။ လဲ့ဝါနှင့်ရတနာ မျက်နှာတွေ လွဲသွားကြသည်။

ရတနာ ကိုယ်တိုင်က အဆင်းကို မျက်နှာပူနေခဲ့တာကို ခံစား နားလည်ခဲ့ပါ၏။

ရတနာ့လည်တိုင် ကျော့ကျော့လေးထက်က ပုလဲလည်ဆွဲ ကလေးက အဆင်းကို လှောင်ပြောင်နေခဲ့သည်။

အချစ်ကြီးခဲ့တဲ့ သူ့မှာတော့...။

အခန်း (၁၁)

“မကြီးကလည်းဗျာ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ချော်လဲရတယ်လို့”

အပြစ်တင်သလို ဆိုလိုက်တဲ့ အထက် ကို နင်းစက်ပွင့်က မှတ်စောင်းရွယ်လိုက်ရင်း

“နင် ဝမ်းသာနေတာ ငါသိတယ် အထက်၊ ပြောမယ့်ဆိုမယ့် ဆုတစ်ယောက်က မကျန်းမမာဖြစ်သွားတော့ ကြိတ်ပျော်နေတယ် မဟုတ် ထား၊ ကိုယ့် မကြီးကို နေသာရဲ့လားတောင် ပြောဖော်မရဘူး”

“မကြီးက အပြစ်ချည်းပဲ မြင်နေတာကိုး”

အထက် က မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် ခွဲခွဲပြောဆိုလိုက်ပြီး နောက် ဆဲ ပွက်ထားသော လက်ကို ရှေ့သို့ထုတ်လိုက်၍

“ဒီမှာ တွေ့လား”

“ဟယ် လှလိုက်တာ”

အညိုရင့်ရောင် လေဒီရှူးလေးက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည် နှင်းစက်ပွင့် နှစ်သက်သော အမူအယာကို မဖုံးဖိနိုင်။

Made in Italy စာတန်းပါသော လေဒီရှူးလေးကို ဖျတ်ခမ်း ဆွဲယူရင်း

“ဒါ ငါ့အတွက်လား”

“မကြီး ကြိုက်လို့လား”

“အေး”

“ဆောရီးပဲ မကြီးရာ၊ ဒါ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးအတွက် ရှာဖွေပြီး ဝယ်ထားရတာ”

“ဘာ”

အထက် လေသံကြောင့် နှင်းစက်ပွင့် စိတ်ဆိုးသွားပြီး လက်ထဲက ဖိနပ်ကို နံရံဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ဒေါသတွေ အတားအဆီးမဲ့စွာဖြင့် အထက် ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ပြီး

“ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ် ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ မောင်လေးပဲ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အစ်မတွေနဲ့

ဘာ့ သတိတရ မရှိတူး၊ ရင်ကို စုံကန်တော့တာပဲ၊ ရည်းစားနဲ့ ယှဉ်လိုက် ဘာ့ အစ်မတွေက ဒုတိယဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဒါကတော့ ဘယ်တူမလဲ မကြီးရယ်”

“အေး ဒီနေ့ကစပြီး နေချင်သလိုသာ နေပေတော့၊ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်၊ ငါက မေတ္တာမရှိရင်လည်း မကြည်တူး၊ အစ်မတွေကို စော်ကား ဘဲမောင်ဆို ဝေးသေး”

မကြီးက ပြောပြီးသည်နှင့် မျက်လုံးတွေကို မှေးမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ခုံးတွေကတော့ တွန့်ချိုးကွေးညွတ်နေဆဲဖြစ်၏။

“မကြီး”

အထက်က အလွန်တရာ အညှာလွယ်သော မကြီးကို သဘောကောင်းစွာ ကြည့်ပြီး

“စိတ်ဆိုးသွားပြီလား ကျွန်တော်က နောက်တာပါ၊ မကြီးကို ဘာပြုမှတော့ မကြီးအတွက်ပေါ့၊ ဒီမှာ ပြန်ကောက်ပေးခဲ့တယ်နော်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့တော့”

အထက်ရဲ့ ခြေသံကို ကြားနေရပေမယ့် မကြီးက မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားဆဲ။ မကြီး စိတ်မဆိုးတော့ဘူးဆိုတာကို သူ သိနေပါသည်။

“ကဲ မကြီး ကျွန်တော် သွားပြီ”

အခန်း (၁၂)

မကြီး နေမကောင်း၍ အထက် အိမ်ပြုနေခြင်း ဖြစ်သည်။
တစ်နာရီ ပြည့်အောင် အိမ်ကပ်ဖူးတာ မဟုတ်တာမို့ မလေး
ကတော့ ကျေနပ်နေခဲ့၏။

အခုဆို အပြင်မထွက်ဖြစ်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့တော့ ဇင်ထွဋ်
ပေါက်ချလာသည်။

“မင်းကို ဗျူးမလို့ ဟော့ကောင်ရ”

“အေးပါ လုပ်ထားဦးပေါ့”

“မင်း Hip Hop ကို ဘာကြောင့် မဆိုတာလဲ၊ အဖွဲ့လိုက်ကို
သဘောမကျဘူးလား”

အန်ဆက်သီချင်း

“နေဦး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“မေးခွန်းအများကြီး မဖြေနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါဆိုတဲ့ကောင်က ကျောင်းတက်တုန်းကတောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ
ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ မေးခွန်း သုံးမျိုးပဲ မေးမှာပါ။ ကဲ စဖြေတော့”

“အိုကေ Hip Hop ကို မဆိုတာက မကြီးတို့ကြောင့်ကွ လူငယ်
ပြေးတာကို ကြိုက်တာပေါ့။ အဖွဲ့လိုက်ဆိုဖို့ အတွဲမညီတာနဲ့ တစ်ကိုယ်
တော် ဖြစ်သွားရတာ”

သူ့အဖြေကို ဇင်ထွဋ်က ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
အုပ်ရင်း

“မင်းအကြိုက်ဆုံး အဆိုတော် ပြည်တွင်းရော ပြည်ပရောပေါ့”

“ပြည်တွင်းမှာဆိုရင်တော့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၊ ပြည်ပအဆိုတော်
မှာတော့ ရက်ပ်ပါ 50 Cent ကိုကြိုက်တယ်”

“ကောင်းပြီ ကဲ ဒါက နောက်ဆုံး မေးခွန်းပဲ”

ဇင်ထွဋ်က ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာထားဖြင့် အထက်ကို ကြည့်ရင်း
စိတ်လုံးချင်း မေးလိုက်၏။

“မင်းမှာ ချစ်သူတွေ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ”

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် အထက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“ငါ မေးချင်တာက မင်းမှာရှိတဲ့ ရည်းစားတွေထဲက ဘယ်သူ့ကို လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်မလဲဆိုတာကို သိချင်တယ်”

အထက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

ဒီကောင်ကတော့ ပြဿနာရှိပြီဟု တွေးလိုက်သည်။ ဇင်ထွဋ်ဆိုတဲ့ကောင်က မဂ္ဂဇင်းမှာ အင်တာဗျူး ဆောင်းပါးတွေ ရေးနေတဲ့ကောင်ပါ။

အခုလည်း မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်ဖို့အတွက် သူ့ကို အင်တာဗျူးနေခြင်းဖြစ်သည်။

တချို့နေရာတွေက ဇင်ထွဋ်အတွက် သိပြီးသားတွေ။ ဇင်ထွဋ်က သူ့အိမ်မှာ အမြဲတမ်း ဝင်ထွက်နေကြဖြစ်၏။

ဒါကြောင့် ဒီကောင် လေကြောရှည်နေမည်စိုး၍ မေးခွန်းအနည်းငယ်သာ ဖြေဖို့ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ကဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ အထက် ဖြေလေ”

“ဖြေမှာပါ ဒါပေမဲ့ မင်းမေးခွန်းက မသိရင် ငါက ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ထားသလိုဖြစ်နေတယ်”

“ငါက မင်းကိုသက်သက် စတာပါကွာ ဖြေစမ်းပါ”

“အခု လောလောဆယ်တော့ တစ်ကိုယ်တည်းလူပျိုပေါ့ကွာ၊ အချစ်အကြောင်း ခေါင်းထဲမှာ မရှိဘူးပေါ့”

ဇင်ထွဋ်ကို ပြောလိုက်ပေမယ့် သူ ပြီးနေမိပါသည်။ သူ့ အာရုံထဲမှာ ဇိုးဇိုးထားနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ကောင်မလေးရယ် မင်းနဲ့ထပ်ဆုံပါရစေ။

၈၀၈

အခန်း (၁၃)

“အဆင်း ရော့ ဒါ နင့်ရဲ့မွေးနေ့အတွက် ငါ့ရဲ့ ဘတ်သ်ဒေး လက်ဆောင်”

မနက်ပိုင်း ဂျူတီဝင်ပြီး နေ့လယ်ပြန်အထွက်မှာပဲ ရတနာက ပါကင်ထုတ်ထားသော ဘူးလေးကို ပေးလာသည်။

“ဘာတွေလဲ ဟင် ရတနာ”

“နင့်ဘာသာ ဖွင့်ကြည့်လေ၊ ငါပြောခဲ့ဖူးတာ နင်မှတ်မိမှာပေါ့၊ နင်လိုချင်တဲ့ လက်ဆောင် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ”

မွေးနေ့ရက်က ရတနာ ပြောခဲ့တာကို ပြန်သတိရမိသည်။

“ကဲ ငါ ခဏနေရင် ဂျူတီဝင်ရမှာဟ၊ နင် နားတော့လေ”

“အင်း ကျေးဇူးပဲ ရတနာ”

လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ယူပြီး အဆင်း နှစ်တွေ နားနေခန်း ညို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရတနာက မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို နောက်မှ ပေးမည်ဟု ဆိုခဲ့တာ မေ့နေခဲ့တာ အမှန်။

အခုမှ ဘာစိတ်ကူးတွေနှင့် ပေးလာသည်မသိပါ။

နားနေခန်းထဲ ရောက်တော့ လူရှင်းနေသည်။ အခန်းထောင့်က ခုတင်လေးပေါ်မှာ ညတုန်းက ဂျူတီဝင်ထားသည့် နှစ်မလေး နှစ်မိခင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေသည်။

နှစ်နာရီမှာ ဂျူတီပြန်ဝင်စရာရှိတာမို့ အဆင်းအတွက် နားချိန် နှစ်နာရီလောက်ရသည်။

ထမင်းမစားဖြစ်သေးဘဲ လက်ဆောင်ဘူးလေးကိုသာ သိချင် စိတ် ပြင်းပြစွာနှင့် ဖွင့်မိသည်။

“ဟင်”

ပါကင်စက္ကူပတ်လေး ပြေသွားတော့ အနက်ရောင် ကတ္တီပါ ဘူးကလေးကို ဖွင့်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဖြစ်နေမည်လား။ ဒါမျိုးတော့ ရတနာ့ဆီက မလိုချင်ပါ။

အတွေးနှင့် ကတ္တီပါဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အဆင်း

မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက် အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

အနက်ရောင် အောက်ခံကတ္တီပါသား ခင်းကျင်းထားသည့် ဘူးခလေးထဲမှာ ဖြူညနေသော ပုလဲလည်ဆွဲလေး တစ်ကုံး။

“ဒါ ဒါ”

အဆင်း တုန်လှုပ်စွာ ရွှေတံရိုင်း နားထဲမှာ လဲဝါ ပြောခဲ့သော စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။

“ကတ္တီပါဘူးက ပုလဲလည်ဆွဲထည့်ထားတာ တဲ့၊ ထိပ်တန်း ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုပြောပြတယ်”

“ရတနာရဲ့ မွေးနေ့ကို သူ့သိနေတယ်လေ၊ တစ်လနီးပါးလို သေးတာတောင် ရည်စူးပြီး ကြိုဝယ်ထားခဲ့တာ”

လဲဝါစကားတွေကို အဆင်း ပြန်မှတ်မိလာသည်။ ဒါ ထိပ်တန်း ရဲ့ လက်ဆောင်ပေါ့။ ရတနာအတွက် ရည်စူးပြီး ထိပ်တန်း ဝယ်ထားတဲ့ လက်ဆောင်ပေါ့။

ရတနာ့ မွေးနေ့ မတိုင်ခင် ရတနာကို ထိပ်တန်းကြိုပေးခဲ့တာ ပဲ ဖြစ်မည်။ ဒါကို ရတနာက အဆင်းမွေးနေ့အတွက် ပြန်လက်ဆောင် ပေးခဲ့သည်ဆိုတော့

အဆင်းရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစိတ်တွေ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ် သွားရသည်။ ရတနာ့လက်ဆောင်အတွက် အဆင်း ဘယ်လိုမှ မကြည်နူး

နိုင်ပါ။

ထိပ်တန်းပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ရတနာက ဘာကြောင့် ပြန် ပေးရတာလဲ မဖြစ်သင့်ပါ။

ထိပ်တန်းက အဆင်းအတွက် ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အသက်ဝင်လှ သော သားရေစိမ်း မြွေရုပ်ကလေးကိုတောင် အဆင်း မနှစ်မြို့ပေမယ့် အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်းထားခဲ့သည်။

အဆင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ထိပ်တန်းက အပျော် အပျက် လုပ်ကာ ပေးခဲ့သည်။ အဆင်း မြွေတွေဆို ရွံတတ် ကြောက် တတ်တာ သိသိနဲ့ပေးခဲ့တာ။

ရတနာအတွက်ကျတော့ ပုလဲလည်ဆွဲတဲ့။

အခုတော့ အဆင်းလက်ထဲ ရောက်လာ၏။ ဟင့်အင်း ဒါ မဖြစ်သင့်ပါ။ အဆင်း ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။

ကတ္တီပါဘူးလေးကို ပိတ်ပြီး အဆင်းအခန်းထဲက အပြေးတစ် ပိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။

“ရတနာ ရတနာ နေပါဦး”

ဂျူတီကုတ်နှင့် တာဝန်ချိန်ဝင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသော ရတနာက အဆင်း ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဘာလဲ အဆင်းရဲ့ အလန်တကြား”

“ဒါ ဒါ ထိပ်တန်း နှင့်ကိုပေးထားတဲ့ လက်ဆောင် မဟုတ်လား”

“အင်း ဒါပေမဲ့ ငါ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ကိုင်တောင် မကိုင်ဘူး၊ နှင့်ကို ပေးဖို့ ရည်စူးခဲ့တာ၊ နင် သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ငါ လက်မခံဘူး ရတနာ၊ ငါ လက်မခံပါရစေနဲ့နော် နင်ပြန်ယူထားပါ”

“ဘာလို့လဲ အဆင်း၊ ငါ နှင့်ကိုလက်ဆောင် ပေးတာလေ”

“ဟင့်အင်း ငါ မယူဘူး ရတနာ၊ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ထိပ်တန်း နှင့်ကိုပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို ငါ ဘယ်ယူသင့်ပါ့မလဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး ငါ အလိုမရှိလို့ နှင့်လက်ထဲပေးတာ၊ ထိပ်တန်း ပေးတဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ နင် နှစ်သက်ကျေနပ်မှာ ငါယုံတယ်”

ရတနာ စကား အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ။ ရတနာ မျက်ဝန်းက အဆင်းရဲ့ ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်မြင်သိနေသလိုပါပဲလား။

“ဟင့်အင်း ငါလက်မခံပါရစေနဲ့၊ နင်ယူပါ ငါမယူချင်ဘူး”

ရတနာ တွေ့တွေလေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ

“ကောင်းပြီလေ နင် ငြင်းရင် ငါ မပေးပါဘူး၊ ငါ့ အခန်းထဲမှာ သော့ခတ် သိမ်းထားလိုက်ရုံပေါ့၊ ကဲ ငါသွားမယ် အဆင်း”

ဘူးလေးကို ယူကာ အင်္ကျီဖြူ ကုတ်ထဲ ရတနာရဲ့ဒေါ်လေးက ဆိုလာတော့လည်း အဆင်း ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။ သည်ဆေးခန်းမှာ သူတို့အလုပ်သမား။

စေရာအသင့် ရှိရမည်ပေါ့။

“ဪ”

“နင်သွားရမယ့်အိမ်နဲ့ ကြည့်ပေးရမယ့်လူနာက ဘယ်သူလဲ သိလား”

“ပြောမှာသာ ပြောပါ ရတနာရယ်၊ နင်ကလည်း ပဟေဠိဆန် နေပြန်ပြီ”

လဲ့ဝါက ကြားထဲမှ မနေနိုင်စွာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“နင်သွားကြည့်ပေးရမှာ မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့ အစ်မကို ကြည့် ပေးရမှာလေ”

ရတနာ ဝမ်းသာအားရ ဆိုလိုက်၏။ အဆင်းကတော့ ဘယ်လို မခံစားရပါ။ ရတနာကတော့ မြင့်မိုရ်အထက်ကို စွဲလန်းနေသူပီပီ သူမကို အားကျနေပုံရသည်။

“မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့ အစ်မကြီး ခြေထောက်ကျိုးနေလို့တဲ့လေ သူလည်း ဆေးခန်းကို လာတုန်းက ပါလာတယ်တဲ့ ငါတို့ မသိလိုက်တာ ဘာတာပဲဟာ”

“သိရင် နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အင်္ကျီတစ်ထည်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို အမှတ်တရ လက်မှတ် ထိုးခိုင်းမှာပေါ့ဟ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အနီးကပ်မြင်ရမယ့် အခွင့်အရေးပဲ”
အဆင်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ ရတနာ အဖြစ်ကလည်း

အခန်း (၁၄)

အဆင်းတို့ သုံးယောက် အားလပ်ရက်ဖြစ်၍ Dolphin စား သောက်ဆိုင်လေးမှာ ဆုံဖြစ်ကြသည်။

ထိပ်တန်းကတော့ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ပါမလာခဲ့။

“နင် သိပ်ကံကောင်းတာပဲ အဆင်းရယ် သိလား”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဆင်းက အစမရှိသော ရတနာ့စကားကို နားမလည်နိုင်ဟန် ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အခု ငါတို့ဆီမှာ special nurse လာငှားတာကို အန်တီ က လက်ခံလိုက်တယ်၊ အဲဒါ နင်သွားရမှာ”

ကိုယ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ အဆင်းထက်စာလျှင် ရတနာက တော်ပါသေးသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျှော်လင့်ခွင့်ရှိသေးသည်ပဲ။

အဆင်းအဖြစ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်လို့မရတဲ့ အခြေ
အနေမျိုး။ ဒီတော့လည်း ခံစားဦးပေါ့။

ရတနာ့ စကားသံကို ကြားလိုက်မိတော့မှ သူမ စိတ်တွေ
ပျံ့လွင့်နေခဲ့တာကို ပြန်သတိရမိသည်။

“သူတို့က special nurse ငှားလိုက်လို့ဟာ၊ special doctor သာ
ငှားမယ်ဆိုရင် ငါလိုက်သွားရမှာ သေချာတယ်”

ရတနာက သူ ဖြစ်ချင်တာတွေကို ကရားရေလွှတ် ပြောဆိုနေ
ခါ၊ ရတနာ့အဖြစ်ကို ကြည့်မိ၍ အဆင်း ပြုံးမိသည်။

“အောင်မယ် နင်က ဘာပြုံးတာလဲ၊ ငါ့ကို လှောင်တာပေါ့လေ”

ရတနာက အဆင်းကို မျက်စောင်းလေးဝင့်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။
လဲဝါက ဘာမှမဆို ပွဲကြည့်ပရိသတ် တစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်၍နေခဲ့
သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ အန်ဟိက ဘာကြောင့် ငါ့ကိုမှ ရွေးချယ်
ရတာလဲဆိုတာ တွေးပြီး ပြုံးမိတာပါ”

“ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲ အဆင်းရယ်၊ နင့်ကိုစိတ်ချ ယုံကြည်

ပေါ့”

“ငါ့စိတ်အလိုအတိုင်းဆိုရင်တော့ အဲဒီကို ငါ မသွားချင်ဘူး”
သူမရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို ရတနာ သဘောပေါက်နိုင်မည် မထင်ပါ။

“စိတ်ရှိမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို အမှတ်ရနေမိသည်။

မြင့်မိုရ်အထက် သူမကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သေချာပါ၏။

“သူ့ လူမျိုးက သူမကို တကယ် စိတ်ဝင်စားတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အပျော်အပျက် သဘောမျိုးထက် မပိုမှာ သေချာပါသည်။

“အကလည်း စိတ်ဝင်စားပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိုအိမ်သို့ရောက်လျှင် အဆင်း

အတွက် အနေကျပ်မှာက သေချာ၏။

“နင် မသွားချင်လည်း သွားရတော့မှာပဲ အဆင်း”

ရတနာ့ စကားသံက အဆင်းအပေါ် မနာလိုမှုတွေ ပါဝင်နေ
သည်ဟု အဆင်း ထင်သည်။

ဘာပဲပြောပြော သူမ အမြဲတမ်း ရှုံးနိုင်ခဲ့ရတဲ့ ရတနာ အခုလို
အဆင်မပြေတော့ ကျေနပ်မိသလိုလိုတော့ ရှိသည်။

“အေးပါလေ ကံ စီမံရာအတိုင်းပေါ့”

“တော့ လူနာက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ညစ်နေရမှာပေါ့”

“မယ်ကတော့လေ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ nurse ကိုအားနာစရာ၊ မကြီးကဖြင့် မကောင်းမပြောဘဲနဲ့”

“ငါ ပြောတာက ဒီက ဒေါက်တာမလေးတောင် သူ့လောက် ဘဝင်မမြင့်ဘူး။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ nurse လုပ်ဖို့မှ မကောင်းတာ၊ အသား ထုတ် ဘဝင်မြင့်နေသလိုပဲ။ ဒေါက်တာမလေး မျက်နှာကိုကြည့်စမ်း၊ အမြဲတမ်း မျက်နှာက ချိုပြုံးနေတာပဲ။ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသလဲ”

အခန်း (၁၅)

“မမ သဘောကတော့ special nurse အစား special doctor ငှားလိုက်ချင်တယ်”

တံခါးဖွင့်တော့မည့်ဆဲဆဲ အဆင်း လက်ချောင်းတွေ အလုံ့ လှုပ်တန်သွားရသည်။ ဆက်၍ နားစွင့်နေမိ၏။ ဒါ ဒေါ်နင်းစက်ရဲ့အသံ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

ရတနာ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတာကို သိလိုက်သည်။ အဆင် ထင်တာထက် ခြေလှမ်းသွက်နေပါလားဟု တွေးမိ၏။

“လူနာကို စေတနာပါပါ အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုမှ လူနာက နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းမှာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ ခုဆေး nurse က အမြဲတမ်း ရှစ်ခေါက်ချိုးထားသလို တင်းမာနေတဲ့ မျက်နှာ

မြင့်မိုရ်အထက်၏ မယ် အသံက အဆင်း နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သလိုပါပဲ။ သူမကို ဘာကြောင့်များ ကြည့်မရ လောက်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ။ မြင့်မိုရ်အထက် ကြောင့်လား။

အဆင်း နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ဟုတ်ပါတယ် ရတနာ နင်က ငါ့ထက် နေရာတကာမှာ ပိုတော်တဲ့သူပါ။

နာနာကညည်းကညည်း တွေးမိရင်း နေရာမှ လှည့်ထွက်၍ ခြေလှမ်း တွေ့ကို လမ်းမဘက်ဆီ ဦးတည်ခဲ့သည်။

“ဆရာမ ဆရာမ”

“ဆရာမ ခဏနေပါဦး ဆရာမ”

ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံတဖုတ်ဖုတ်ကြောင့် လှည့်ကြည့်

မိတော့ မောပန်းနေသော မြင့်မိုရ်အထက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 မြင့်မိုရ်အထက် အဆင်းကို ဘယ်လို မြင်သွားသည်မသိ။
 “တံခါးအဖွင့်မှာ မြင်လိုက်လို့ လိုက်လာတာ မမငယ် စကားတွေ
 ကို ဆရာမ ကြားသွားခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်”
 “ကိစ္စမရှိပါဘူး သူ့အမှန်တွေကို ပြောခဲ့တာပဲ”
 မြင့်မိုရ်အထက် ကို တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချောမောပြေပြစ်မှုကို အဆင်း အနီးကပ်
 မြင်တွေ့နေရ၏။
 မောပန်းနေတာတောင် မြင့်မိုရ်အထက် မျက်နှာလေးက နုနု
 ချောမွေ့နေပါသည်။
 ဝင်းစိုသော နဖူးပြင်ထက်မှာ ချွေးစက်လေးတွေ သီးသိုနေတာ
 ကအစ ကြည့်ကောင်းပါသည်။
 စင်ရော်တောင်တွေလို ကားတက်နေတဲ့ မျက်ခုံးတွေက စိမ်း
 နေသည်။ ပါးလှနီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက မောပန်းမှုကြောင့်
 ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရတနာ အရူးအမူး သဘော
 ကျနေတာ ဖြစ်မည်။
 “အားနာလိုက်တာဗျာ၊ မငယ်ကအပြောအဆို မတတ်ဘူး
 အမြဲတမ်း တပျစ်တောက်တောက် ပြောတတ်တာက သူ့ရဲ့ ဗီဇပေါ့”

ဖြစ်နေပြီ။ အပြစ်ပြောစရာမရှိရင် ကြံဖန်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် အပြစ်
 ဘင်တတ်တဲ့ လူမျိုးဗျ။ ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊
 မငယ် ပြောတာကို ဓမ္မမယူပါနဲ့”
 ဒူးထောက်တော့မတတ် တောင်းပန်နေသော မြင့်မိုရ်အထက်
 ကို အဆင်း ဥပေက္ခာပြုရင်း တစ်ဖက်သို့လှည့်၍
 “ဒီမှာ မြင့်မိုရ်အထက် ရှင်အစ်မကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မ
 ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ထွက်ဇာယ်လို့”
 “ဟာ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်”
 “ဆရာမ ဆရာမ”
 ခြေလှမ်းတွေကို လျင်မြန်စွာ လျှောက်လှမ်းသွားတဲ့ သူမကို
 အော်ခေါ်ရင်း မြင့်မိုရ်အထက် ကျန်ခဲ့သည်။
 ကံကြမ္မာတရားက သူမဘက်မှာ အမြဲတမ်း ရှိမနေခဲ့တာ ဘာ
 ကြောင့်လဲ။
 သူမကကော သူတို့ပြောသလို တကယ်ဖြစ်နေခဲ့တာလား။ သူတို့
 လိုရာ ဆွဲပြောခြင်းဆိုတာ အဆင်း သိနေပါသည်။
 အကောင်းဆုံးကတော့...။

အခန်း (၁၆)

Espresso Bar ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ အဆင်း တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိသည်။

Espresso ကော်ဖီကို သောက်ရင်း ငြိမ်းချမ်းစွာထိုင်နေရတဲ့ အရသာက ထူးခြားသလို အဆင်း ခံစားနေရ၏။

ခုဆို Specialist Clinic ကနေ ကင်းပြတ်စွာ အလုပ်ထွက်လာ ခဲ့ပြီလေ။

အဆင်း ထွက်ဖို့ ပြောတော့ ရတနာက အတင်း တားခဲ့ပါသည်။ တားနေသည်ကြားမှ အဆင်း ဇွတ်ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။

“ငါ့ကြောင့်လား အဆင်းရယ်၊ စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပဲ

အနံ့ဆက်သီချင်း

ပြီးတော့ ရတနာက ဆက်ပြောသေးသည်။

“ထိပ်တန်းကို ငါ လက်မခံပါဘူးဟာ၊ ငါမှ သူ့ကို မချစ်နိုင်တာ၊ ငါချစ်တာက မြင့်မိုရ်အထက်ကိုပေါ့၊ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ နင့်ရဲ့မေတ္တာ တရားကို ထိပ်တန်း နားလည်လာမှာပါ။ အဲဒီအကြောင်းအရာနဲ့ သျှိတ်ဆက် နေရင် နင် အလုပ်မထွက်ပါနဲ့”

ရတနာ စကားသံတွေကို သူမ ဘာလုပ်လုပ် ကြားယောင်နေမိ သည်။ ငါက အမြဲတမ်း ရှုံးခဲ့တာပါ ရတနာ။

မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့ မျက်နှာချောချောကို မြင်ယောင်မိတော့ သူနဲ့ သာ ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလေ။

ထိုအခါကျရင် ရတနာ နာကျင်ခံခက် ဖြစ်နေမှာကို တွေးမိရင်း ပြုံးမိသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ လဲ့ဝါ ရောက်လာပြီး

“ဟဲ့ အဆင်း ခုန ရုံးမှာ နင့်ဖုန်းလာတယ်၊ ထိပ်တန်းဆက်တာ အဲဒါ သူက နင့်ကို ပြန်ဆက်ပါတဲ့၊ သူအမြဲ ဖုန်းဖွင့်ထားမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား လဲ့ဝါ ဒါဆို ကောင်တာမှာ ငါသွားဆက်လိုက်ဦး မယ်”

လဲ့ဝါ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကောင်တာဆီသို့ အဆင်း ထွက်ခဲ့ သည်။

“ဟဲ့လို ထိပ်တန်းလား”

“ငွေအဆင်း မင်း ရတနာကို ချုပ်ကိုင်ထားတာလား”

ဒေါသတကြီး အသံကြောင့် အဆင်းကြောင်တွေသွားရသည်။

“ထိပ်တန်း နင်ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ငါ နားမလည်ဘူး”

“မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ အဆင်း၊ ရတနာက နင့်ကြောင့် ငါ့ကိုငြင်းဆန်နေတာ ငါ သိနေတယ်”

“ငါ နားမလည်ဘူး”

“အေး ဒါဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ နင် ငါ့အပေါ် တိမ်းညွတ်နေတာ ငါသိတယ် အဆင်း”

အဆင်း ဖုန်မိမိမတတ် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ အဆင်းအဖြစ်ကို သူက ကြိုသိနေခဲ့သည်ပဲ။ ထိပ်တန်း အသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ် အဆင်း၊ ငါ နင့်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ရတနာပဲ။ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုရင် ဘာမဆို ငါ လုပ်ရဲတယ် ဆိုတာပဲ”

အဆင်း အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်ရည်တွေ စိန်ထွက်လာရသည်။ ဒဏ်ရာတွေ ထင်ခဲ့သော နှလုံးသားက နေသားကျခဲ့ပြီပဲ။ တုန်ယင်မှု ကင်းသော အသံဖြင့် ဆိုမိ၏။

“ဒါပဲလား ထိပ်တန်း နင်ပြောချင်တာ ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ပြီးပြီ နင် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ထိပ်တန်း အသံက ပြောချင်ရာပြောလိုက်ရ၍ ကျေနပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး။

“ငါ ပြောမယ် ထိပ်တန်း၊ ရတနာကို ငါ ချုပ်ကိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်က နင့်အပေါ် စိတ်မဝင်စားတာ၊ အေး နင် သိထားဖို့က ရတနာ စိတ်ဝင်စားနေတာ အဆိုတော် မြင့်မိုရ်အထက် ကိုဆိုတာပဲ”

“ဘာ”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထိပ်တန်းအသံက တုန်ခါနေသည်။

“နင့်ကိုငါ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အကြောင်းအရာကို ငါ မေ့လိုက်ပြီဆိုတာပဲ”

ပြောချင်ရာ ပြောပြီးသည်နှင့် အဆင်း ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။ လွမ်းတာကို နာကျင်တာနဲ့ အစားထိုးဖို့ အဆင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

နင်နဲ့မဆုံဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားတော့မယ် ထိပ်တန်း။

ချင်တော့ပါ။

“လုံးဝ မသက်ဆိုင်ပါဘူး ရတနာရယ်”

ရတနာ တည်ငြိမ်စွာပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရတနာ့မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲသော အဆင်း ရှောင်လွှဲရင်း

“ငါ့စိတ်ကြောင့် ငါ နှုတ်ထွက်တာပါ ရတနာ၊ ဒီအလုပ်မျိုးက ဝါသနာနဲ့ စိတ်မဝင်စားဘဲ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ ထွက်လိုက်တာ”

“နင် ဘာလုပ်မှာလဲ နင့် ဒေါ်လေးတွေနဲ့အတူ ပြန်နေမှာလား”

“ဟင့်အင်း မနေပါဘူး လောလောဆယ်တော့ အဆင်ပြေသလိုပေါ့၊ တခြား အလုပ်တစ်ခု ရှာမယ်”

“အင်း နင်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် ငါ မတားတော့ဘူး အဆင်း၊ ဒါပေမဲ့ နင် အချိန်မရွေးပြန်လာခဲ့ပါ ငါ့မျှော်နေမယ်”

နှစ်သိမ့်တာလား အဆင်း မသိပါ။ မော့ကြည့်တော့ ရတနာ နားလည်သော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်ရင်း အဆင်း ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တွဲလာတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုသော အသိနှင့် အဆင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ဖြစ်ရ၏။

ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော ကိစ္စကိုတော့ မပြင်ဆင်ချင်တော့ပါ။ နားထဲမှာ ထိပ်တန်းရဲ့ ဒေါသစကားတွေနှင့် စွပ်စွဲသံတွေက

အခန်း (၁၇)

“ဘာလို့ အလုပ်ထွက်မှာလဲ အဆင်းရယ်”

လဲ့ဝါက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။ အဆင်း မဖြေရှင်းချင်တော့ပါ။ မနက်ကလည်း ရတနာက အံ့ဩမယုံနိုင်စွာနှင့် မေးခဲ့သည်။

“နင် ဘာလို့ထွက်မှာလဲ အဆင်း၊ ထိပ်တန်းကြောင့်လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ငါ အလုပ်ကို စိတ်မပါတော့လို့”

“သေချာရဲ့လား အဆင်း ငါ့အထင်တော့ ထိပ်တန်း ပြဿနာလားလို့ သူ့ကို ငါ့ဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်မိတယ်”

ရတနာက တောင်းပန်သလို ပြောသည်။ ထိပ်တန်းနှင့် ရတနာ ဆုံတွေ့ပြီး စကားများခဲ့ကြတာ အဆင်း သိပြီးပြီ။ ထပ်ပြီးလည်း မကြား

ရင်ထဲအထိ ပဲ့တင်နေဆဲရှိသည်။

အားလုံးနှင့် ကင်းပြတ်သော နေရာတစ်ခုက အဆင်းအတွက် အဆင်ပြေနိုင်မှာပါ။ ထိပ်တန်းကိုလည်း ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပါ။

နာကျည်းမုန်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားခဲ့ရ သည့် ခံစားချက်က ပြင်းပြပါသည်။

ထိပ်တန်းရဲ့ စကားတွေက ပြတ်သားသည်။ ပြီးတော့ ဟန် ဆောင်မှုကင်းစွာ ဖော်ထုတ်ပြခဲ့သော ထိပ်တန်း ရင်ထဲကိုလည်း သဲကွဲစွာ မြင်သိခဲ့ရပြီပဲ။

အမြဲတမ်း ရှုံးနိမ့်စာတ်တဲ့ ငွေအဆင်း ဒီတစ်ခါလည်း အရှုံး ပေးခဲ့ပါပြီ ထိပ်တန်း။

နင် ကျေနပ်ပါတော့။

ညစ်ညူးနေသော စိတ်တွေက အဆောင် အခန်းထဲမှာလည်း ထွက်ပေါက်မရှိ ပိတ်လှောင်နေခဲ့သည်။

နေ့စဉ် ရှင်သန်နေသော အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီမို့ အဆင်း မှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိပါ။ ဝင်ငွေကလည်း မရှိ။ လက်ရှိ နေထိုင်နေတာ

ဘောင် လဲ့ဝါနှင့်အတူ ငှားနေသော အဆောင်အခန်းတစ်ခုရဲ့ အရိပ် မှာဖြစ်၏။

ဒီအတိုင်း ကြာကြာနေလို့တော့ မဖြစ်မှန်း အဆင်း သိနေသည်။

ဒါပေမဲ့ လက်ရှိကာလမှာ ဘာမှမတွေးချင်။ လဲ့ဝါ မရှိသော အဆောင်ထဲမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မနေချင်တော့ နေတိုင်း အပြင်ထွက်ဖြစ်သည်။

ဘယ်ဆီ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်ရင်း မြို့ထဲလည်း ရောက်သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဇာတ်ကားမပြီးခင်လည်း ထပြီး ပြန်ဖြစ်တတ်သည်။ အအေးဆိုင်တစ်ခုမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ဝင်ထိုင်ပြီး ဝတ်ဝန်းကျင်ကို အမိပွယ်မဲ့ ငေးနေတတ်၏။

မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်တွေ့နေသမျှ လူသားတိုင်းသည် အမိပွယ် မှာ ရှင်သန်နေကြသည်ထင်၏။ လက်ရှိမှာ အနာဂတ်မဲ့ လေလွင့်နေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်မချုပ်တီးနိုင်ခဲ့။

သည်စိတ်တွေများ လွင့်ပျောက်သွားမည်လားဟု တွေးကာ လောက်ဖောင်းပေါ်မှာ ထိုလူတွေနှင့် ရောနှောကာ လျှောက်သွားကြည့် သည်။

လေးလံထိုင်းမိုင်းနေသော ခြေလှမ်းတွေရဲ့ သယ်ဆောင်ရာ

အတိုင်းပါပဲ။ မျက်ဝန်းတွေက ကြီးမားသော ကြော်ငြာဘုတ်ကြီးတွေကို အကြည့်ရောက်မိသည်။

မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့ ကြော်ငြာဘုတ်တွေက ထည်ဝါခန့်ညားစွာ ခွေမင်းသားလေးတစ်ပါးလို ချောမောသည်။ ကြည့်လင်စွဲမက် ချော အသံကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သည်။

အစ်မနှစ်ဦးရဲ့ အရိပ်ကြည့် ချစ်သော ဘဝမှာ မြင့်မိုရ်အထက် ရဲ့ ဘဝက အပူအပင် ကင်းစင်လိုက်တာ။ အဆင်းရဲ့ ဘဝနဲ့တော့ တံခြားစီ။

မညီမျှသော ဘဝတွေကိုတွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းချင်လာ တာ။

ရုတ်တရက် ရန်ကုန်မိုးက ဝေါခနဲ ရွာချလာသည်။ တစ်မနက် လုံး ပူနေသော နေက ဘယ်ဆီရောက်သွားသည်မသိ။

ပလက်ဖောင်းက လူတွေ ပြေးကြလွှားကြနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် သွား၏။ ထီးပါသူတွေက ဖွင့်ဆောင်းကြသည်။

ပုံမှန် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ရပ်နေမိသူက အဆင်းပဲဖြစ်၏။

ထီးထည့်လာဖို့လည်း သတိမရပါ။ မိုးလွတ်ရာ အရိပ်တစ်ခု အောက်ကို ပြေးဝင်ဖို့လည်း စိတ်မကူး။

ရွာစမ်း ရွာချင်သလောက် ရွာလိုက်စမ်း။

စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးရင်း မိုးစက်ပွင့်တွေ ကြွဆင်းနေသော ဆမ်းမကြီးကို ငေးနေခိုက်

“ဟင်”

မိုးစက်ပွင့်တွေကို ကာကွယ်ပေးလာသော ထီးတစ်လက်က ဆင်းရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ။ နံဘေးကို ငဲ့ကြည့်တော့

“ဟင် မြင့်မိုရ်အထက်”

ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာမှာ လျှာထိုးဦးထုပ် ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းကာ မျက်မှန်နက် တပ်ထားပေမယ့် အဆင်း မှတ်မိပါသည်။

“ကိုယ့်ကို မှတ်မိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် အဆင်း”

ပြုံးရွှင်နေသည့် မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း စိတ်ညစ်သွားရသည်။ နေချင်တာ တစ်ယောက်တည်း။

သူက ဘာလို့ ရောက်လာရတာလဲ မသိပါ။

“ထီးဇီပါဘူးလား အဆင်း”

“တမင်ကို ထည့်မလာတာပါ”

“ဒါဆို အဆင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကိုယ်လိုက်ဖို့ပေးပါရစေ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မအတွက် မလိုအပ်ဘူး”

“မလိုအပ်ဘူး မလုပ်နဲ့၊ မိုးရွာထဲမှာ အဆင်းရပ်နေတာ မသင့် ဆက်ဘူး၊ ပြီးတော့ မြို့လယ်ခေါင်ကြီးမှာ အားလုံးဝိုင်းကြည့်စရာ ဖြစ်နေ

ဖြေ”

သူပြောမှပဲ သတိထားမိတော့သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ပလက်ဖောင်းမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးမားမား။

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွှဲရွှဲစိုသွားလျှင် မသင့်တော်ပါ။ သူ့ရောက်လာတာပဲ တော်သေးသည်။

“ကိုယ့်ကား ဟိုနားလေးတင် ရပ်ထားတယ်၊ အဆင်းကို မြင်လို့ ဆင်းလာတာ”

“ရှင်နဲ့ ပတ်သက်စရာမှ မရှိတာ”

“ဟာကွာ ကိုယ်တို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းသွားချင်တဲ့ နေရာပို့ပေးမယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆက်ရပ်နေရင် မကောင်းဘူး”

“ရတယ် ကျွန်မဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“စဉ်းစားဦးနှော် ဟိုမှာ မိုးခိုနေတဲ့ ကောင်မလေးအုပ်စု ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြတယ်၊ ကိုယ့်ကိုမှတ်မိပြီး ဝိုင်းအုံလာရင် တော့ တကယ့် ကျွန်ုပ်”

“ရှင် ထွက်သွားပါလား”

“မင်းကိုထားပြီး မသွားဘူး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

တမင်ဘုပြောနေတာလား မသိ။ လှမ်းကြည့်တော့ မလှမ်း

ကမ်း ပလက်ဖောင်းမှာ မိုးခိုနေသော ကောင်မလေးအုပ်စု မြင့်မိုရ်ကြည့်ကာ ပွစိ ပွစိ ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။

ဝိုင်းအုံလာရင်တော့ အခက်။

“သွားကြမယ် ရှင့်ကား ဘယ်မှာလဲ”

မြင့်မိုရ်အထက် မျက်နှာ ဝိုင်းထိန်သွားသည်။ မလှမ်းမကမ်းက ဆင့်ခရူဇာကားကို ညွှန်ပြသည်။

အဆင်း ခြေလှမ်းရွေ့တော့ အရှိန်သေသွားပြီဖြစ်သည့် မိုးစက်တွေကိုတောင် ထီးမိုးကာကွယ်ပေးရင်း မြင့်မိုရ် ပါလာ၏။

ကားပေါ်ရောက်တော့မှ

“ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမလဲ အဆင်း”

ဘာဖြေရမှန်း မသိပါ။ သူမရဲ့ ဦးတည်ရာကို သူမတောင်မှ မသိနိုင်တာ။

“ရတယ် အဆင်ပြေတဲ့ တစ်နေရာမှာပဲ ရပ်ပေးပါ”

မြင့်မိုရ် တခဏ တွေဝေသွား၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ရင်း ကားကားကို မောင်းထွက်သည်။

အဆင်း ပင့်သက်ရှိက်ရင်း မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားမိရဲ့။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ မြင့်မိုရ်နဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံ

အောင် ကံကြမ္မာက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပုံက

ကျေးဇူးတင်စရာ တစ်စက်မျှ မရှိ။

ကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက်သည်က ကော်ဖီဘားဆိုင်ကလေး
ရှေ့မှာဖြစ်သည်။

မြင့်မိုရ်ကို အဆင်း လှမ်းကြည့်တော့ ချိုမြသော အပြုံးတွေနှင့်
စိုက်ကြည့်ရင်း

“တစ်ခုခု သောက်ရင်း ခဏထိုင်ရအောင်နော် အဆင်း”

“ဟင့်အင်း မထိုင်ချင်ဘူး”

“မိုးဖွဲတွေ ကျနေသေးတယ်၊ ပြီးမှ အဆင်း ပြန်ချင်တဲ့နေရာကို
ပြန်ပါ”

ငြင်းနေရင် ဇွတ်တောင်းပန်နေဦးမှာပို နှုတ်ဆိတ်လက်ခံလိုက်
ရ၏။ ကော်ဖီဆိုင်ကလေးက ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်ပါသည်။

“ကော်ဖီပဲ သောက်ရအောင်နော် ဪ့ဒါ ဒီမှာ ကိုယ့်လက်ကို
ပဝါနဲ့ မင်းဆံပင်က ရေစက်တွေ သုတ်လိုက်ပါဦး”

သူ လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်ပြီး ပြောမှပဲ ကိုယ့်ပုံ ဘယ်လိုဖြစ်
သည်လဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

မိုးရေထဲမှာ ရပ်နေခဲ့တာဆိုတော့*ဆံပင်တွေ ရေစိုပြီး ကပ်နေ
မှာ သေချာ၏။ ဘာမှလိမ်းခြယ်မထားသော မျက်နှာကလည်း ရေစိုဆံပင်

တွေနဲ့ အတော်ဆိုးနေမည်။

“သုတ်လိုက်ပါ လက်ကိုင်ပဝါက အသစ်ပါကွ”

ကိုယ့်မှာလည်း ပဝါတောင် မဆောင်တတ်တာမို့ လှမ်းယူပြီး
ရေစိုတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဆံပင်တွေ ဖွာလန်ကျသွားသည်လား။ မတတ်နိုင်ပါ။ ပိုပြီး

အကျည်းတန်သွားတော့လည်း ကောင်းတာပဲ။

“နောက်မှပဲ လက်ကိုင်ပဝါ အစားပြန်ပေးတော့မယ်”

“ရပါတယ် ကဲ ကော်ဖီသောက်ပါဦး”

ကြောအိုးလေးထဲက ကော်ဖီကို သူ့ကိုယ်တိုင် ငဲ့ထည့်ပေးသည်။

သကြားနှင့်နို့ဆီကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်ထည့်ပေးနေပြန်၏။

“အဆင်း ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်နေပုံပဲ”

“ရှင် ထင်တာပဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ထားပါတော့ ကိုယ် ဒီမနက်ကပဲ ဆေးခုံရောက်သေးတယ်”

“ဟင်”

“အဆင်း အလုပ်ထွက်သွားပြီတဲ့၊ လဲ့ဝါ ကိုယ်တိုင်ပြောလိုက်
တာ”

မသိစေချင်ကာမှ မပြောဘဲ သူက သိနေသည်။

“စပ်စုတယ် မထင်ပါနဲ့နော်၊ ဟို အဆင်း ဘာလို့ထွက်လိုက်

တာလဲ”

“မလုပ်ချင်လို့ ထွက်တာ၊ တခြားအလုပ် လုပ်မလို့”

“ဒါဆို တစ်ခု အကြံပေးပါရစေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး အလုပ်ထွက်သွားလို့ အဆင်း အဲဒီနေရာ လုပ်ပေးပါလား”

“အို မဖြစ်နိုင်တာ ကျွန်မ ဘာမှနားမလည်ဘူး”

“ရတယ် မလိုဘူး နားလည်စရာ အများကြီး မလိုပါဘူး။ ဟို ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်တွေ ဥပမာ စံတူဒီယို အသံသွင်းရက်၊ စတိတ်ရိုး လက်ခံရက်၊ အဲဒါတွေကို မှတ်သားပေးပြီး တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အစီအစဉ် အချိန်ဇယား ဆွဲထားပေးရုံပဲ”

“ကျွန်မ အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးနေလို့ ကူညီပါ။ အဆင်း တစ်လ လောက် လုပ်ကြည့်ပေးပါ။ အဆင်မပြေရင် ထွက်ပေါ့။ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ဆီ လာစရာ မလိုပါဘူး။ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ဆုံဖြစ်မှာ”

တောင်းတောင်းပန်ပန် ခမယယ ပြောနေတော့ အဆင်း တွေဝေသွားရသည်။ လက်ရှိမှာလည်း အလုပ်မရှိဘဲ နေရတာ ပိုပြီး စိတ်လေသည်။

“အင်း ကျွန်မ အစမ်းလုပ်ကြည့်မယ်”

“အိုကေ ကျေးဇူးပဲကွာ”

“မိုးလည်း တိတ်ပြီး ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် မြင့်မိုရ်”

“ဒီရက်အတွင်း ဆုံရအောင်လေ၊ အလုပ်ကိစ္စ သဘောလေး အဆင်း နားလည်အောင် ပြောပြချင်လို့ အခုလည်း လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”
ကော်ဖီဘားဆိုင်လေးထဲက အထွက်မှာပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် အုပ်စုက မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနားကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“ကိုမြင့်မိုရ်အထက် ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဟာ ကျွန်တော် အဲ ဟို”

“နဒီတို့က ကိုမြင့်မိုရ် ပရိသတ်တွေပါ။ ရပ်ထားတဲ့ ကားကို ဆွဲကတည်းက စောင့်နေတာ၊ အမှတ်တရ လက်မှတ်ကလေး”

“အဟင်း မျိုးကိုလည်း မိုရ် လက်မှတ်လေး”

ချက်ချင်း ဝိုင်းစုလာသည့် မိန်းကလေး အုပ်စုအလယ်မှာ မြင့်မိုရ် ပိတ်လှောင်သွားခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်ပရိသတ်ဆိုတော့လည်း လိုက်လျောဆက်ဆံရင်း ရပ်နေ သော အဆင်းကို လှည့်ကြည့်တော့။

နေရာမှာ မရှိတော့။

သူ့ကို မစောင့်နိုင်ဘဲ ထွက်သွားပြီလား။ မြင့်မိုရ် ရင်ထဲမှာ အဟိုက်သွားရ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်း ကိုယ့်အရိပ်က အဝေးကြီး ထွက်မသွား

နိုင်ပါဘူး။

မင်းပုံရိပ်က ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အရိပ်ထင်နေပြီ ငွေအဆင်း။

အခန်း (၁၈)

နောက်တစ်နေ့မှာ အဆင်း နေထိုင်သည့် အဆောင်အထိ မြင့်မိုရ် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

လဲ့ဝါ ကိုယ်တိုင်လည်း ဂျူတီနားရက်မို့ ရှိနေသည်။

မြင့်မိုရ်က မနေ့က ပြောခဲ့သော အလုပ်ကိစ္စကို လဲ့ဝါရှေ့မှာ ပဲ ပြောနေတော့ လဲ့ဝါ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းလို့ အံ့သြနေ၏။

“အ အဆင်း အလုပ်ရနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း စဉ်းစားနေတာပါ။ မြင့်မိုရ်နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံပြီး သူ ကူညီလို့”

“စဉ်းစားမနေနဲ့ အဆင်း အဆင်ပြေတာပဲ ဥစ္စာ လုပ်ပါ”

လဲ့ဝါက အကြံပေးသည်။ မြင့်မိုရ်ကလည်း တောင်းတောင်း ပန်ပန်နှင့် ပြောနေသည်။

အဆင်း မငြင်းနိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်။

“အဆင်း လက်ခံပြီဆိုရင် ဒီအဆောင်မှာ မနေပါနဲ့၊ ကိုယ် ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ နေလို့ရတယ်၊ လဲ့ဝါပါ လိုက်နေ ပေးလို့ ရတာပေါ့”

“အို မနေပါဘူး အဆင်းဘာသာ အဆောင်ငှား နေမယ်”

“ကိုယ့်တိုက်ခန်းက အပိုဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အလကား ပိုက်ဆံ အကုန်မခံပါနဲ့ အဆင်းရယ်”

“ဟုတ်သားပဲ အဆင်းရဲ့၊ လဲ့ဝါလည်း လိုက်နေပေးမှာပေါ့”

အစစ အဆင်ပြေနေသော အခြေအနေကို အဆင်း မငြင်းသာ ခဲ့ပါ။ လဲ့ဝါကလည်း အခွင့်အရေးကောင်းမို့ လက်လွတ်မခံမို့ အကြံပေး သည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း မြင့်မိုရ် နေထိုင်သော တိုက်ခန်းကို ပြောင်းတော့မည်ဆိုတော့ လဲ့ဝါ မလိုက်နိုင်။

“အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ မလွယ်ဘူး အဆင်း။ ဒီမှာ က ဆေးခန်းနဲ့နီးတယ်၊ အဲဒီမှာ လိုက်နေရင် ဂျူတီချိန်ကို ငါ မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နင် မလိုက်တော့ဘူးပေါ့”

“လိုက်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ၊ အခု ဆေးခန်းက နှစ်မလေး တစ်ယောက်ကလည်း ငါနဲ့ နေချင်တယ်တဲ့၊ ငါတို့ အဆောင်အခန်းပဲ ဆက်ငှားနေတာ အဆင်ပြေမယ်”

“နင် မနေဘဲ ငါနေလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ နင် တစ်ယောက်တည်း နေတာပဲ ဥစ္စာ၊ နှင့် အတွက် အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေတာ၊ မငြင်းသင့်ဘူး အဆင်း”

အခြေအနေတွေကို ချင့်ချိန်ကာ အဆင်း ခေါင်းညိတ်ရတော့ ၏။ လဲ့ဝါဆီမှာနေလျှင် ထိပ်တန်းနှင့် ဆုံနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ရတနာနှင့် လည်း တွေ့နိုင်သည်။

ကိုယ်က မြင့်မိုရ်ဆီမှာ အလုပ်ဝင်တာဆိုတော့ ရတနာ အထင် လွှဲနိုင်သေး၏။ အကောင်းဆုံးက အားလုံးနှင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်ကာ အဆင်း ဘဝသစ်ကို ထူဖို့လေ။

“အင်း ငါ မြင့်မိုရ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ရတနာ မသိစေ နဲ့နော် လဲ့ဝါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဆင်းရဲ့”

“မသိစေချင်ဘူးဟာ၊ မသိတာ ကောင်းပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ ငါ အားလုံးနဲ့ သံယောဇဉ်ကင်းကင်း ရှင်သန်ချင်တယ်”

မပြောဖြစ်သော အဆင်း ရင်ထဲက စကားတွေကို လွဲဝံ
နားလည်နိုင်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။

“အင်း ငါ သိုဝှက်ထားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီး သိုဝှက်
ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့ သိမှာပဲ အဆင်း”

“အင်း ငါ သိပါတယ်”

ဒါကိုတော့ အဆင်း နားလည်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ လျှို့ဝှက်မှုဆိုတာ အကြာကြီးတော့
မလွယ်ကူတာ သေချာသည်။

တစ်နေ့ကျရင် ရတနာ သိနိုင်သည်။ ထိပ်တန်းလည်း သိနိုင်
သည်။

မြင့်မိုရ်အထက် ဆိုမှာ အဆင်း အလုပ်လုပ်နေတာ သိလျှင်
တော့ ထိပ်တန်း အံ့ဩသွားမည်ထင်၏။

ရတနာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော
ကိစ္စကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မည်လဲ။

အဆင်း မသိချင်တော့ပါ။

အခန်း (၁၉)

“သတင်းကြားတော့ ငါ တကယ် မယုံနိုင်ဘူး အဆင်း”

ဖုန်းထဲမှာ ရတနာအသံက အံ့ဩရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေတာ
အဆင်း နားလည်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ငါ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ လုပ်ဖြစ်သွားတာပါ”

“အဟင်း ငါ သဘောပေါက်ပြီ အဆင်း၊ မင်း ရင်ထဲက
ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါသိနေတယ်”

“ရတနာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အဆင်းရယ် နင့်ရင်ထဲကို ငါ နင်မပြောဘဲ မြင်တတ်ခဲ့သူပါ။
ထိပ်တန်း ကိစ္စအတွက် နင် အတော်ခဲစားရတယ် မဟုတ်လား”

“ထားလိုက်ပါ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဖြူစင်သွားပြီ”

“အဟင်း တစ်ခုမေးချင်တယ် အဆင်း၊ ထိပ်တန်းကို လက်စားချေချင်လို့ မင်း မြင့်မိုရ်ကို ရွေးချယ်လိုက်တာလား”

“ဟာ မဟုတ်တာ”

အဆင်း ပျာပျာသလဲ ငြင်းမိသည်။ ရတနာ ရယ်သံ သဲ့သဲ့က ကြားနေရဆဲ။

“မင်းစကား ဟုတ်မဟုတ် ငါ စောင့်ကြည့်ချင်တယ် အဆင်း၊ နင် သိုဝှက်ထားတယ်ဆိုကတည်းက မရိုးသားဘူးလေ”

“မဆိုင်ဘူး ရတနာ ငါ ဒီမှာ လုပ်တာ အစမ်းသဘောပဲ ဆက်လုပ် မလုပ်မသေချာသေးဘူး”

“အစစ သာလွန်နေတဲ့ ဘဝပဲ အဆင်း၊ နေထိုင်မှုနဲ့ လခ ငွေကြေးအားလုံးက အဆင်ပြေတာ၊ မြင့်မိုရ်အထက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော် တစ်ယောက်အနားမှာ နေခွင့်ရတာနဲ့တင် မင်းကံကောင်းနေပြီ”

“ငါ သူ့ကို သာမန်လူတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားတယ် ရတနာ၊ သူ့အနုပညာကို ငါ နှစ်သက်တာ”

“ဘာလဲ ငါ့လို မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါဆို မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ အဆင်း ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့လား”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ ရတနာရယ်”

“ရတယ် အဆင်း မင်းစိတ်ကို ကိုယ်မယုံတော့ဘူး၊ မင်း ရည်ရွယ်ချက်ကို သိနေတယ်၊ ထိပ်တန်းကိုလည်း လက်မထောင်ပြုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း အနိုင်ယူပေါ့”

“ဟာ ရတနာ မင်းစကားက လွန်နေပြီ”

“မတတ်နိုင်ဘူး အဆင်း ကိုယ့်အတော် ခံပြင်းတာတော့ အမှန်ပဲ ဒါပေမဲ့ ရတနာစိခြယ် မာနက မင်းထက်ပိုတယ် အဆင်း၊ မင်းလိုပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအတွက် မာနတော့ ရှိတယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရတနာ”

“ထိပ်တန်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှ မင်းခံစားခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခဲဒါ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အခု မင်း ကိုယ့်ကိုယှဉ်တာဆိုရင်တော့ ရတယ် ကိုယ် မရှုံးနိုင်စေရဘူး”

“ရတနာ ရတနာ”

ဖုန်းက ပိတ်သွားခဲ့သည်။ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ရတနာ ပေါက်ကွဲသွားပုံက ထိပ်တန်းအတိုင်းပါလား။

အဆင်းမှာသာ အားလုံးရဲ့ ရန်သူတော် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ ဆင်ရဲ့။

ကာလည်း အောင်ခြင်ဦးမှာ သေချာသည်။

ထိုအတွေးတွေအားလုံးကို လှုပ်နှိုးလာသည့် ဘဲလဲသံကြောင့်

အဆင်း တီဗွီရှေ့က ကသောကမျော ထကာ တံခါးဆီလှမ်းခဲ့၏။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာကြောင့်

အဆင်းမျက်ဝန်းလေးတွေ အံ့ဩရိပ် စွန်းထင်သွားခဲ့သည်။

အပြာနုရောင် ရှုပ်လက်တိုနှင့် မီးခိုးရင့်ရောင် ဘောင်းဘီကို
ဖတ်ဆင်ထားသော ထိပ်တန်းသည် တံခါးဝမှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေ
၏။

“အဆင်း ငါ နင့်ဆီလာတာ”

ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသော သူမို့ အဆင်း ရုတ်တရက်
အာပြောရမှန်းမသိ။ မျှော်လင့်ထားတာက လဲ့ဝါဟုပဲ ထင်ခဲ့သည်။

မြင့်မိုရ်က လာမည်ဆိုလျှင် ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ပြီးမှ လာတတ်

တာမို့ တွက်မထားပါ။ အခုတော့

“ဘာဖြစ်တာလဲ အဆင်းရဲ့ ငါ့ကို အိမ်ထဲတောင် ဝင်ခွင့်မပေး

တာဘူးလား”

“ဆောရီး ထိပ်တန်း နင်လာမယ်လို့ လုံးဝ မထင်ထားဘူး။

ညီလာဟာ”

နောက်တစ်ဆင့် ပိတ်ထားသည့် သံမန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ပေး

အခန်း (၂၀)

တိုက်ခန်း အပြင်က ဘဲလဲသံကြောင့် ဗွီစီဒီခွေထဲမှာ နစ်မျော
နေသော အဆင်း အာရုံတွေ လွန်လူးသွားခဲ့သည်။

အသစ်ထွက်မည့် မြင့်မိုရ်၏ ဗွီစီဒီအခွေကြမ်းကို အဆင်း
တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကြည့်နေမိတာ ဖြစ်သည်။

သီချင်းတွေက ကောင်းသလို မြင့်မိုရ်၏ အသံနှင့်လည်း လိုက်
ဖက်ညီတာမို့ အဆင်း တစ်ပုဒ်ဖွင့်ကြည့်ရင်း တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆက်
ကြည့်နေခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။

နာမည်ကျော် မော်ဒယ် သရုပ်ဆောင်များနှင့် ဒါရိုက်တာ၏
ရိုက်ချက်အားလုံးကို ပေါင်းစပ်လိုက်လျှင် မြင့်မိုရ်၏ ဒီစီးရီးအသစ်

ရင်း အဆင်း ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်။

စီးလာသည့် ရှူးဖိနပ်ကို တံခါးဝမှာ ငုံ့ချွတ်ပြီး ထိပ်တန်း အခန်းထဲကို လှမ်းဝင်သည်။

မျက်ဝန်းတွေက သေသပ်ခန့်ညားသော တိုက်ခန်းထဲက အပြင် အဆင်တွေကို ဝေ့ဝဲကြည့်နေရင်း သီချင်းသံ သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်နေသည့် တီဗွီဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။

“အချစ်က ငါ့ရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီး x x အချစ်က ငါ့ရဲ့ နှလုံး သားကို လှိုက်စား x x ရက်စက်လိုက်တာ အချစ် x x မီးတောက်တစ်ခုလို ပူပြင်း x x မိုက်မိုက်မဲမဲ ငါ ပွေ့ပိုက်ထားဆဲ x x အချစ် x x အချစ် x x အချစ်”

ထိပ်တန်း မျက်ခုံးတန်းတန်းတွေ ကုပ်ကျသွားပြီး တီဗွီထဲမှ မြင့်မိုရ်အထက်ကို စူးစူးရဲရဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သီချင်းသံက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်နေသည် ထင်နေတာလား။ မြင့်မိုရ်ပုံရိပ်ကို မြင်လိုက်တာကြောင့်လားတော့ မသိပါ။

စားပွဲပေါ်က ရီမုဒ်လေးကို ကောက်ယူပြီး အဆင်း စက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရင်း

“ထိုင်လေ ထိပ်တန်း”

သည်တော့မှ ထိပ်တန်း ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

“အဲဒါ မြင့်မိုရ်အထက်ရဲ့ သီချင်းခွေလား အဆင်း”

“အင်း ဟုတ်တယ် မထွက်သေးတဲ့ ဗွီစီဒီ၊ အခွေကြမ်းလေ ဒါ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ မြင့်မိုရ် ပေးလိုက်တာ”

ထိပ်တန်း မေးဆတ်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။ ပြီးမှ အဆင်း မျက်နှာဆီမှ အကြည့်တွေ ရှောင်လွှဲကာ တိုက်ခန်းအတွင်းက အပြင်အဆင်တွေကို ပြန်ဝေ့ဝဲကြည့်နေပြန်သည်။

အဆင်း ငြိမ်သက်စွာပဲ ထိပ်တန်းကို ငေးကြည့်နေရာမှ ဘာမှ ဆည့်မခံဖြစ်သေးတာကို သတိရပြီး

“မေ့နေလိုက်တာ ဘာသောက်မလဲ ထိပ်တန်း၊ ငါ တစ်ခုခု ဆျော်ပေးမယ်လေဟာ”

“နေ နေ အဆင်း ငါ တကယ် ဘာမှမသောက်ချင်လို့ပါ။ ခင် အခုလို အဆင်ပြေနေတာမြင်တော့ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ”

“အဟင်း အထင်မကြီးနဲ့ ထိပ်တန်း ဒီတိုက်ခန်းနဲ့ အခန်းထဲက နေသောကပစ္စည်းတွေအားလုံး မြင့်မိုရ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ။ အခု ငါက ဆူရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ နေထိုင်ဖို့ ခက်ခဲနေတဲ့ ငါ့ကို နေထိုင်ခွင့် ပြုထားတဲ့ သဘောပါ”

“မြင့်မိုရ်က နင့်ကို ကူညီတာပေါ့”

“အင်း ဒီသဘောပဲလေ၊ သူက ငါ့အလုပ်ရှင် ပြောရရင် ငါ

အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ့ရဲ့ စက္ကထရီ ခန့်ထားတာဆိုပါကော့”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ရတနာရဲ့ ဆေးခန်းက အလုပ်ထွက်လိုက်တာလဲ အဆင်း”

ထိပ်တန်း မေးခွန်းက တစ်ခွန်းတည်းပေမယ့် အဆင်းအတွက် ခြေဆီနဲ့ အခြေတွေက အများကြီး။ ပြီးတော့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ထိပ်တန်း နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်။

“အင်း ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ အဲဒီအလုပ်ကို ငါ စိတ်မဝင်စားတော့လို့ပဲ ထားလိုက်ပါ”

မပြည့်စုံသော အဖြေအတွက် ထိပ်တန်းကလည်း အလိုက်သိစွာ ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် အဆင်ပြေနေတာ ငါ တကယ်ဝမ်းသာ ပါတယ် လဲ့ငါ ဆီ ငါ ရောက်ခဲ့တယ်။ သူ ပြောလို့ နင်နေတဲ့နေရာသိတာ”

ထိပ်တန်း ပြောသမျှ အဆင်း ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်နေမိသည်။ ထိပ်တန်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ထင်ဟပ်နေသော အရိပ်တွေက စေတနာအရင်းခံလား သံယောဇဉ်အရိပ်တွေလား မဝေခွဲတတ်သေးပါ။

စိတ်ထဲမှာ သတိပေါ်ပြီး ရင်ထဲက နင့်ခနဲ နာကျင်ခံစားလိုက်ရတာတော့ ဖုန်းထဲမှာ တစ်ခါတုန်းက ထိပ်တန်းက ပြောခဲ့သည့် စကားတွေဖြစ်၏။

အဲဒီတုန်းကတော့ ထိပ်တန်းကို ယတိပြတ် သံယောဇဉ်နှင့် နာကျည်းစွာ တုံ့ပြန်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့လည်း အဆင်း စိတ်က မနာကျည်းရက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲအထိ ဝင်ထိုင်ခွင့်ပြုမိနေတဲ့ အံ့ဖြစ်။

“အဆင်း နင့်ကိုငါ ဖုန်းထဲမှာ ပြောခဲ့မိတာအတွက် တောင်းပန်ချင်တယ်”

ထိပ်တန်း သတိတရ တောင်းပန်လာသမျှ ရင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာက အသစ်ပြန်ဖြစ်ချင်၏။

အဲဒီတုန်းက ထိပ်တန်း စကားသံတွေမှာ ဒေါသတွေ သင့်နေတာ အသေအချာ။ ရတနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မညှာမတာ စွပ်စွဲရက်လေခြင်းဟု ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။

“အမှန်ဝန်ခံရရင် ငါ့အပေါ် ရတနာ တုံ့ပြန်လိုက်တာကို ငါ အရမ်းခံစားရတယ် အဆင်းရယ်”

“နင် ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်အတွက် ရတနာကိုယ်စား ငါ့ကို နင် ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ခဲ့တာလား ထိပ်တန်း”

“ဟာ ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူးဟာ အဲဒီတုန်းက ငါ အရမ်းခံစားခဲ့ရတယ်။ နင့်ကိုငါ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံတယ် အဆင်း။ ရတနာကို ငါ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတော့ ရတနာက ငြင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ဟို ဟိုလေ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ထိပ်တန်း”

“ရတနာက ငါ ရင်ဖွင့်သင့်တာ နင်လို့ ဒဲ့တိုးကြီး ပြောလိုက်တော့ ငါ ဒေါသဖြစ်ရတယ်။ နင့်ကိုကော အထင်ရဲ့သွားတယ်။ ရတနာပဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို သွေးပူပြီး နင့်ဆီဦးလှည့်လိုက်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်နော် အဆင်း”

“ထားလိုက်တော့ဟာ သုံးယောက်ကြားမှာ နားလည်မှုလွဲတော့ လို့ပဲ ငါ နားလည်တယ်။ စောစောက နင်မေးတဲ့ ငါ ဘာလို့ ရတနာ အရိပ်က ထွက်ခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ကိစ္စကို ငါ အခု ဖြေမယ်။ ရတနာ အနားမှာ ငါ ရှိနေသ၍ နင့် ထင်မြင်ချက်တွေ၊ သံသယတွေကို ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ။ ဒါကြောင့် ငါ ထွက်ခဲ့တာပဲ ထိပ်တန်း”

“ငါ့ ပယောဂ မကင်းဘူးပေါ့။ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး အဆင်း”

“မဆိုင်ပါဘူးလေ။ ပြီးသွားပါပြီ အခု ငါလည်း အဆင်ပြေ တယ်”

“ငါ့ရဲ့ ရတနာကတော့ အခုထိ အဆင်မပြေဘူး အဆင်း”
“မိုးဒီသွားသော ထိပ်တန်း မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်ရင်း အဆင်း ဘာမှဝေဖန်ချက် မပေးနိုင်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်ကျွမ်းမြေ့တတ်စေသည်ပဲလေ။

“စောစောက နင်ဖွင့်ထားတဲ့ မြင့်မိုရ်ရဲ့ သီချင်းလေးလို့ပဲ

အဆင်း။ ဟုတ်တယ် အချစ်ဆိုတာ မီးတောက်လို ပူပြင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက မိုက်မိုက်မဲမဲ ပွေ့ပိုက်ထားမိတဲ့သူလေ”

ထိပ်တန်း စကားကြောင့် အဆင်း ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ စာနာ သနားသွားခဲ့ရသည်။

“ငါ ရတနာ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး အဆင်း။ အဲဒီအတွက် နင် တစ်ခုကူညီပါ”

“ငါက ကူညီရမယ် ဟုတ်လား ထိပ်တန်း”

“ဟုတ်တယ် နင် ကူညီမှ ဖြစ်မှာ”

“ငါ ဘာကူညီရမှာလဲ ထိပ်တန်း”

ဟော့ကြည့်သည့် ထိပ်တန်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်နေသော အရိပ်တွေနှင့် အဆင်းကို ကြည့်နေခဲ့သည်။

မာနတွေ သိက္ခာတွေ ကင်းစင်လောက်အောင်ပဲ နင့် နှလုံးသား က အဆိပ်တက်နေခဲ့ပြီလား ထိပ်တန်းရယ်။

ပတ်သက်ရင်းနှီးသွားတော့ သူ အတော် ခံရခက်သွားတယ် အဆင်း၊
ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သူ ငါ့ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြတယ်ဆိုတာထက်
နင်သိအောင် တမင်ပြောလိုက်တာလို့ ထင်တယ်”

အဆင်း ယုံယုံပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ အပြီးတို့မှာ
မာနရိပ်တို့ ထင်ဟပ်နေလိမ့်မည်ထင်သည်။

တကယ်ဆို လဲ့ဝါက အဆင်းနှင့် ပိုမိုခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိတာ
ရတနာ မသိ၍ မဟုတ်နိုင်။

မြင့်မိုရ်နှင့် ပတ်သက်သည့် စကားတွေ လဲ့ဝါကို ပြောသည်
ဆိုတော့ အဆင်းကို သိစေချင်တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်။

“သူ့ဘဝမှာ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး တဲ့၊
အခုလည်း သူချစ်တဲ့ မြင့်မိုရ်အထက်ကို ရအောင် ယူပြမယ်တဲ့”

အချစ်ဆိုတာ လိုချင်တောင့်တတိုင်း ရနိုင်သည့် အရာဟု
ရတနာ ထင်နေသည်လား။

“သူ့စိတ်ထဲမှာ နင် သူ့ဆီက အလုပ်ထွက်သွားခဲ့တာ ထိပ်တန်း
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရှုံးပေးသွားတာတဲ့၊ ပြီးတော့ မြင့်မိုရ်အနားမှာ အမြဲ

တမ်း ရှိနေအောင် ကြံစည်လိုက်တာက သူ့ကိုစိန်ခေါ်တာတဲ့”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒါမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး လဲ့ဝါရယ်”
အဆင်း ရိုးသားစွာပဲ ဆိုမိသည်။ တကယ်ဆို ကံကြမ္မာနှင့်

အခန်း (၂၁)

“ဘာ ဘာရယ် အဆင်း၊ ထိပ်တန်းက နင့်ကို အကူအညီ
တောင်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လဲ့ဝါ၊ သူ ရတနာကို စွန့်လွှတ်မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊
ရတနာက သူ့ကို ငြင်းလိုက်တာ သူ အတော်ခံစားနေရပုံပဲ”

လဲ့ဝါ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိရင်း ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

“အဲဒါ ငါသိတယ် အဆင်း၊ ငါ့ကိုလည်း ရတနာ ရင်ဖွင့်တယ်
သူ ခုတ်တာ မြင့်မိုရ်အထက် ကိုတဲ့”

“ငါ ထင်ပါတယ် မြင့်မိုရ်ကို သူ နှစ်ခြိုက်အားပေးနေခဲ့တာ
အထင်အရှားပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ မြင့်မိုရ်အထက် နဲ့ နင်

အခြေအနေ ပေးလာမှုကြောင့် မြင့်မိုရ်ရဲ့ အလုပ်ကို သူ လက်ခံခဲ့မိကြောင်း

ဒါကို ဘာကြောင့်များ ရတနာရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်စေသည်လဲ။

“အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝကတည်းက နင်နဲ့သူက နှိပ်စက်တစ်နဲ့နှစ်ဆိုတော့ အပြိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာလို့ သူက သတ်မှတ်ထားပုံပဲ”

အဆင်း မငြင်းမိပါ။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ပညာရေးဖို့ အပြိုင်ကြိုးစားခဲ့ဖူးတာ အမှန်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ဆို အဆင်းဘက်က ငိုးသားကုန်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ခြင်းဆိုတာ သစ္စာဆိုရဲသည်။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် မြင့်မိုရ်အထက်ကို သူ အခုအမိ ချဉ်းကပ်မယ့်ပုံပဲ အဆင်း”

လဲ့ဝါ စကားတွေက အမှန်တွေဟု အဆင်း ယုံကြည်ပါသည်။ ထိပ်တန်းကလည်း ဒါကြောင့် ဖိုးရိမ်ပူပန်စွာ အဆင်းထံ ရောက်ရှိလာပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

“ထိပ်တန်း နင့်ကို ဘာပြောသွားသေးလဲ အဆင်း”

“ထိပ်တန်းက မြင့်မိုရ်ကို ရတနာနဲ့ မဆက်နွယ်မိအောင် ထိန်းပေးထားဖို့ ငါ့ကို အကူအညီတောင်းတယ်”

“ဒုက္ခပဲ ဒါဆို နင် ကြားညပ်မယ့် ကိစ္စကြီးပဲ။ ထိပ်တန်း”

ဒီလို အကူအညီမတောင်းသင့်ဘူး”

လဲ့ဝါက စဉ်းစားချင်ချိန်ပြီး ပြောသည်။

လဲ့ဝါ ဆန္ဒက အဆင်းနှင့်ရတနာကို ရန်သူတော်ကြီးတွေ မဖြစ်စေချင်သည့် စေတနာဟု အဆင်း သိပါသည်။

သည်မျှအထိ ခင်မင်ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်လာသည့် သူငယ်ချင်းတွေ သွေးကွဲတာတော့ မဖြစ်သင့်တာ အမှန်။

ဒါပေမဲ့

ထိပ်တန်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ဝေဒနာတွေကိုလည်း အဆင်း သိနားလည်နေသည်။

ရတနာကိုလည်း နားလည်သည်။

ဖြူစင်သော သံယောဇဉ်ဖြင့် နောင်တွယ်ခဲ့ကြသည့် နှလုံးသားတွေကို အချစ်ဆိုသော အရာက အတ္တဆန်စွာ သိမ်းပိုက်ခဲ့တာလား။

“အဆင်း နင် ဘာလုပ်မလဲဟင်”

“ဟင့်အင်း ငါ ဘာမှမလုပ်မိဘူး လဲ့ဝါ။ ငါ ဒီအတိုင်းနေမှာပါ။ အချစ်ဆိုတာ ပြိုင်ဆိုင် ရယူရမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်အဲဟာ။ သူ့ရင်ထဲက အလိုလို ဖြစ်တည်လာတာမျိုးပါ”

အဆင်းယုံကြည်ချက်အတိုင်း တွေးတွေးဆဆ ကလေးပြောတော့ လဲ့ဝါ ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။

သည်သုံးယောက်သော သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အဖြစ်သနစ်
လုံးကို သူမ သိနေသည်။

အထူးသဖြင့် ငွေအဆင်းရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ပိုမိုနားလည်
နိုင်ခဲ့သည်။

အချစ်ကို ဆုံးရှုံးရသလို သူငယ်ချင်းရဲ့ အထင်လွဲမှုကိုလည်း
ခံနေရတဲ့ ငွေအဆင်း

သည်ပြဿနာတွေထဲမှာ တရားခံက ဘယ်သူလဲ။

ထိပ်တန်းလား ရတနာလား။

ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘဲ အားလုံးရဲ့ နှလုံးသားတွေ ဖြူစင်
ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

အချစ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ခြင်း တူညီပေမယ့် ငါးရာနယ်ဆီ
ရှစ်နဲ့ ထောင့်ငါးရာ အချစ်က ကွာခြားလိုက်တာ။

ပူလောင်မှုနဲ့ အေးချမ်းမှု တကယ့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

အဆင်းရယ် နှင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။

အခန်း (၂၂)

အရေးကြီးကိစ္စ တိုင်ပင်စရာရှိ၍ဟုဆိုကာ မြင့်မိုရ် ခေါ်တာမို့
အဆင်း သည်ဆိုင်လေးကို ရောက်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ကလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ချမ်းပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်
မရှိတော့သွားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့် မြင့်မိုရ်အဖြစ်က မသက်သာလှပါ။

မျက်ဝန်းတွေကို အနက်ရောင်မျက်မှန်နက် တပ်ပြီး ကာကွယ်
ထားသည်။ ခေါင်းမှာလည်း လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထား
ထားသည်။

ဆိုင်ရှေ့က ကားစတင်းမှာ ကားထိုးရပ်တော့ အပြင်ဘက်
ဘက်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီးမှ ကသောကပျော
ဆင်း၏။

ဆိုင်ကလေး၏ သီးသန့်အခန်းထဲရောက်တော့မှ ဦးထုပ်နှင့် မျက်မှန်တွေကို ချွတ်ပစ်ရင်း

“တော်သေးတာ အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းရောက်လာလို့”

ဦးထုပ် တင်းတင်း ဆောင်းထားတာမို့ ပိသိပ်ပြားနေသော ရွှေရောင်ဆံ့နွယ်တွေကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထိုးဖွဖွတ်တင်ရင်း မြင့်မိုရ် ညည်းသလိုလေး ရေရွတ်၏။

မြင့်မိုရ်ကိုကြည့်ကာ အဆင်းတောင် မောချင်ချင် ဖြစ်ရ၏။

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော အနုပညာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကလည်း တကယ်မလွယ်ပါလား။

လွတ်လပ်မှုတွေ ဝေးလိုက်တာ။

“ရှင့်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတောင် ရင်မောတယ် မြင့်မိုရ်”

“အဟွန်း ကိုယ့်အတွက်တာ့ ရိုးနေပြီ”

မြင့်မိုရ်က ဖြူဖွေးရှင်းသန့်သော သွားကလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ရင်း ပြောသည်။

နုဖတ်ပြီး ချောမွေ့နေသော မြင့်မိုရ် မျက်နှာလေးက တကယ်ပဲ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် ချောမွေ့ပါသည်။

မျက်ခုံး မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းအကျတွေက ကောင်မလေး တွေ မြင်ရုံနှင့် မက်မောလောက်အောင် သန့်ပြန်သည်။

အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမားနှင့် လိုက်ဖက်ညီသော ခန္ဓာ ကိုယ်ကလည်း မော်ဒယ်ဘွိုင်းတစ်ဦးရဲ့ အရည်အချင်း ပြည့်မီသည်။

ဝင်းအိန်ညက်နေသော အသားအရည်က အဆင်းတို့ မိန်းကလေးတွေထက်တောင် သာလွန်သည့် အသားအရည်မျိုးဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ရင်မောနေတာလား ဒီမှာ အအေး သောက်လိုက်ဦး ငွေအဆင်း”

အအေးဘူးလေးကို အဆင်း ရှေ့ရွှေပေးရင်း ပြုံးပြုံးလေး ဆို၏။ မျက်စိတွေထဲအထိ ရောင်စဉ်သမ်းအောင် ပြုံးတတ်သည့် မြင့်မိုရ်

ရတနာ စွဲလန်းနေတာ ဆန်းတော့ မဆန်းဟု အဆင်း တွေးမိပြန်

အသေအချာ ကြည့်လျှင် ထိပ်တန်းထက်တောင် မြင့်မိုရ် ထက် ရဲ့ ရှင်းသန့်ချောမောမှုက သာလွန်သည်။

ဒါပေမဲ့ အဆင်းရင်ထဲမှာတော့ ထိပ်တန်း အပေါ် ခင်တွယ် သောဇော်ရှိသလောက် မြင့်မိုရ်အပေါ် မရှိပါ။

ထိပ်တန်းထက် ပိုပြီး နုပျိုချောမောသော မြင့်မိုရ် အနီးမှာ နေခွင့်ရတာကိုလည်း ထူးမြတ်လှသော ကံထူးမှုကြီးဟု မခံစားမိတာ မရှိ။

စိတ်ထဲက အပွေးစတွေကို ဖြတ်ကာ အအေးဘူးက ပိုက်

ကလေးကို အဆင်း တစ်ချက် ငုံ့စုပ်လိုက်သည်။

မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်တော့မှ အဆင်းမျက်နှာကို စူးစူး နှစ်နှစ် စိုက်ကြည့်နေသော မြင့်မိုရ် အကြည့်တွေကို တွေ့ရသည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာလဲ အဆင်း မသိပါ။ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွားတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် လှုပ်ခနဲတော့ ခုန်ချင်သလိုလို။

“ရှင် တိုင်ပင်စရာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ မြင့်မိုရ်”

“အေးဆေးပေါ့ စားသောက်ပြီးမှ ပြောမလားလို့ ကိုယ် ဝိုဏ်ဆာနေပြီ”

စားပွဲထိုးလေးက မြင့်မိုရ် မှာထားသော အစားအသောက်တွေကို ချပေးလာသည်။ စားပွဲထိုး ချာတိတ် ပြန်ထွက်သွားမှ

“ဘာလို့ အများကြီးမှာထားတာလဲ၊ ကျွန်မ မစားဘူးနော်”

“မစားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီဆိုင်မှာ ကိုယ်တို့ ရောက်လာတာနဲ့ အသင့်မြစ်အောင် ဖုန်းဆက်မှာထားတာ”

“ကျွန်မ လာတာ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မြင့်မိုရ်”

မြင့်မိုရ် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ရင်း

“အလုပ်ကိစ္စလည်း ပါပါတယ်၊ ညနေစာ စားချိန်နီးနေပြီပဲ အဆင်းရယ် စားသောက်ရင်း ပြောတာပေါ့”

“ကျွန်မ တကယ်ကို မဆာသေးတာ၊ ဒီအချိန် ညနေစာ မစားသေးဘူး”

“ဟာ သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ အဆင်းရယ်၊ တကယ်ဆို မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရင်းနှီးမှုက ဒီထက် ပိုသင့်တယ်၊ မင်းက ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးဆိုတာ မမေ့နဲ့လေ၊ အခုလည်း အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တိုင်ပင်မလို့ ကိုယ့်အစ်မတွေတောင် မသိသေးဘူး”

အဆင်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ မြင့်မိုရ်ရဲ့ အစ်မတွေတောင် မသိသေးသည့်ကိစ္စဆို၍ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို မြင့်မိုရ် အပေါ်မှာ အစ်မနှစ်ယောက်၏ လွှမ်းမိုးမှုက အပြည့်ရှိခဲ့၏။

“ကျွန်မ စိတ်ဝင်စား နားထောင်ပေးမယ် မြင့်မိုရ် ပြောပါ”

“အရင်ဆုံး အဆင်း ခက်ရင်းတွေကို ကိုင်လိုက်သင့်တာ”

တစ္ဆေထိုး တောင်းဆိုနေတော့ အဆင်း တစ်ထစ်လျော့လိုက်၏။ အဆင်း လက်တွေက ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်တော့ မြင့်မိုရ် ကိုယ်တိုင် ပန်းကန်ထဲက ဟင်းလျာတွေကို ခပ်ထည့်ပေးသည်။

ငြင်းပယ်မိလျှင်လည်း ထူးခြားလာမှ မဟုတ်တာမို့ အဆင်း တိတ်ဆိတ်စွာပဲ စားလိုက်ပါသည်။

သူ ထည့်ပေးသည့် ဟင်းလျာတွေကို မငြင်းပယ်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ

စားနေသော အဆင်းကိုကြည့်ရင်း မြင့်မိုရ် ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိ၏။

“ကဲ မြင့်မိုရ်ရဲ့ကိစ္စ ပြောသင့်ပြီ”

“အင်း မနွေက ကိုယ့်ဆီ ပရိုဂျူဆာ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သီချင်းစီးရီးထုတ်လုပ်သူ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ တစ်ယောက်ပဲ အဆင်း”

ငွေအဆင်း မျက်မှောင်လေးကျွဲကာ အံ့သြပြီး မြင့်မိုရ် ကြည့်တော့ မြင့်မိုရ် အသွင်က တကယ့် တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ပြောနေတာ ထင်ရှား၏။

“အဲဒီ ပရိုဂျူဆာက ကိုယ့်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးဖို့ လာစည်းတာပဲ အဆင်း”

အဆင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဂီတလောကမှာ အောင်မြင်နေသော မြင့်မိုရ်အထက်ကို ရုပ်ရှင်လောကထဲ သွေးတိုးစမ်းဖို့ ကြံစည်နေကြသည့် ကိစ္စ။

“အဲဒီ ထုတ်လုပ်သူက ကိုယ် စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား သုံးကားတိတိ ရိုက်ကူးချင်တယ်တဲ့ ထိုက်တာနဲ့ သရုပ်ဆောင်ကြေးနဲ့အတူ ရုပ်ရှင်လောကမှာ အောင်မြင်စေရမယ်လို့ ကတိပြုတယ်”

“ရှင် လက်ခံလိုက်သလား မြင့်မိုရ်”

“ဟင့်အင်း ကိုယ့်ဘက်က မတင်မကျ စဉ်းစားဦးမယ်လို့ ပြော

ထားတယ်။ အခု အရင်ဆုံး မင်းကို တိုင်ပင်တာပဲ အဆင်း”

“အဲဒါ ရှင်ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စလေ။ ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မှ မရှိတာဘဲ”

“အဆင်းရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို တောင်းတာလေ။ အဆင်းက ကိုယ့်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဆိုပေမယ့် အကြံပေးသူအဖြစ်လည်း ကိုယ်က သတ်မှတ်ထားတာ”

“ဟင့်အင်း ဒါတော့ ကျွန်မ အကြံပေးတတ်ဘူး မြင့်မိုရ်။ တကယ်ဆို အခု ကျွန်မ ရှင့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာတောင် ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်ဝန်ခံရရင် လက်ရှိ ကျွန်မ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် အဆင်ပြေလို့”

အဆင်း စကားကြောင့် မြင့်မိုရ် ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်နေရင်းက သဘောကျစွာ ပြုံး၏။

“ရှင်က ဘာပြုံးတာလဲ မြင့်မိုရ်”

“အဆင်းရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို သဘောကျလို့ပါ”

“ကျွန်မ အမှန်ပြောတာပါ။ ဂီတနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်မ နားလည်တာ နားထောင်ဖွဲ့သီတာ၊ ကျန်တာ ဘာမှမသိဘူး။ ရှင့်လုပ်ငန်းကိစ္စတွေလည်း ဘာမှနားမလည်ဘူး”

“တဖြည်းဖြည်းတော့ အဆင်း နားလည်လာမှာပါ။ နားမလည်

သေးရင်တောင် ခံစားတတ်ရင် ကိုယ် ကျေနပ်တယ်”

အဆင်းကို သူ ဘာကြောင့် သည်မှုအထိ နားလည်ပေးနေတာလဲဟု အံ့ဩစွာ တွေးမိ၏။

အဆင်းရဲ့ ဒုက္ခကို သူ ကူညီပေးခဲ့တာတော့ သေချာသည် သူ့ အခြေအနေ သူ့အနေအထားက အဆင်းထက် လှပချောမောသော မိန်းကလေးတွေကို ရွေးချယ်နိုင်သည်။

အဆင်းကိုမှ ချဉ်းကပ်နေခြင်းအတွက် တစ်ခါတစ်ခါတော့ သံသယ ဖြစ်မိတာ အမှန်။ ဒါပေမဲ့လည်း ထိုသံသယအားလုံးသည် သူ့ရဲ့ အပြစ်ကင်းစင် ရှင်းသန့်သော မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပျောက်ဆုံးသွားတတ်စမြဲ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရိုးသားမှုကို အဆင်း မြင်သိနေသလို ရှိ၏။

“အဆင်း”

သူ့ခေါ်သံ တိုးတိုးကြောင့် အဆင်း မော့ကြည့်တော့ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ အသံမဲ့သော စကားကို လှုပ်ခတ်ပြောသည်။

“ဟင်”

သူ့အသံလှိုင်းတွေကို မကြားရပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်

တတ်သွားတာ စကားလုံးကလေး နှစ်လုံးသာဖြစ်သည်။

“မြင့်မိုရ် ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟင် ကိုယ် ဘာပြောမိလို့လဲ အဆင်း”

“ရှင် ညာမနေနဲ့ ရှင်နှုတ်က အသံမထွက်ပေမယ့် ရှင် နှုတ်ခမ်း တွေ လှုပ်သွားတာ ကျွန်မသိတယ်။ ဒါ ရည်းစားကောင်း ပြောလိုက်တာ”

အဆင်း ပါးပြင်လေးတွေ နီမြန်းထူပူလာတာ ဒေါသကြောင့် အား။ ရှက်စိတ်ကြောင့်လား ကိုယ်တိုင် မသိ။

“ဆောရီးကွာ အဆင်းကို ပေးထားတဲ့ ကတိကြောင့် ကိုယ် ပြောခဲ့တာ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မမျိုးသိပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်တယ်လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတာပါ”

“ဒါ ရှင့်ရဲ့ ကတိကို ဖောက်ဖျက်တာပဲလေ။ ဒီတော့ ကျွန်မ မလုပ်ကထွက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ အဆင်းရယ်၊ အဆင်း မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ ကိုယ် ခံရဲတယ်”

သူ့မျက်ဝန်းတွေက စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တာ ဒီအကြံအစည်နဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

အကြောက်အကန် ငြင်းဆိုသည့် သူ့အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို ခါရမ်းနေရင်း

“တကယ်ပါ အဆင်း ကိုယ် အဲဒီလို စိတ်မျိုးမရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ ယုံပါ။ အဆင်းကို ရိုးသားစွာ ကူညီခဲ့တာပါ။ သစ္စာဆို ဆိုရဲတယ်”

“ဆိုစရာမှ မလိုတော့ဘဲ၊ အခုပဲ ကတိကို ရှင် ဖောက်ဖျက် ပစ်လိုက်တာလေ”

“အဆင်းကို ငေးကြည့်နေရင်း ရင်ထဲက မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ ပွင့်ထွက်သွားခဲ့တာပါကွာ၊ ကိုယ် ကတိပေးတယ်၊ နောက်ဆို အဆင်း သဘောမကျတာ ကိုယ် မလုပ်တော့ဘူး နော် နော် အဆင်း”

ထိုင်ခုံက ထရပ်ကာ သူ တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေတော့ အဆင်း ဒေါသစိတ်လေးတွေ ပြေရသည်။

“ရှင် ဒီလိုလုပ်နေတာ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ မိဒီယာ သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေရင် ရှင်အပြုအမူ က ဂျာနယ်တွေထဲ ဟိုးလေးတကြော် ပါတော့မှာ သေချာတယ်”

“ဘယ်သူ မြင်မြင် ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး အဆင်းရယ်၊ ကိုယ် လိုချင်တာ အဆင်းရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုပဲ”

“ကဲ ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ပြန်ထိုင်ပါ၊ စားစရာရှိတာ ဆက်

စားပါ”

အဆင်း ဆိုမှ သူ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ရင်း ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် နေလေသည်။

“စားလေ မြင့်မိုရ်”

“ဟင့်အင်း ကိုယ် မစားတော့ဘူး”

“ဟင် စောစောက ရှင်ပဲ ဗိုက်ဆာလို့ဆို”

“ကိုယ် မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးတာ အမှန်ပဲ၊

အကြောင့် ဗိုက်ဆာနေတာ၊ အခုတော့ တကယ် မဆာတော့ဘူး၊ စားလို့ မဟုတ်ဘူး အဆင်းပဲ စားပါတော့”

အမြဲတမ်း အပျော်ရိပ်ထင်နေသော မြင့်မိုရ် မျက်နှာလေး မြှိုးမိုန်ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့ အဆင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းတာတော့ အမှန်။

တွေ့စကတော့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ရွှေ နင်းသားလေး မြင့်မိုရ်သည် ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့လေးပဲဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မြင့်မိုရ်အထက် ဆိုသော သူသည် ခြေစင်ရိုးသားပြီး ခင်မင်စရာကောင်းသော သူဖြစ်နေခဲ့၏။

အဆင်း နေထိုင်သော တိုက်ခန်းရှိရာ မြေညီထပ် ကားစတင်း အထဲ သူလိုက်ပို့ပေးချိန်အထိ သူ စကားတွေ တိတ်ဆိတ် ညှိုးငယ်နေ

တော်ကို အဆင်း တစ်ခုခုပြော၍ မြေသိမ့်သင့်သည်။

ဒါပေမဲ့

အဆင်း ဘာမှမဆိုဖြစ်ခဲ့ပါ။ နှုတ်ဆက်စကားသည်ပင် သူ့စိမ်း
ဆန်နေခဲ့သည်။

“သွားမယ် မြင့်မိုရ် ပြန်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သုံးလွှာရှိ အခန်းအထိ အဆင်း လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့တာ
ကို သူ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့မှာ စိတ်က သိနေသည်။
ရင်ထဲမှာတော့ တကယ် စိတ်မကောင်း။
ခွင့်လွှတ်ပါ မြင့်မိုရ်ရယ်။

အခန်း (၂၃)

တကယ်ဆို အဆင်း အတွက် မြင့်မိုရ်နှင့် ပတ်သက်သည့်
လုပ်ငန်းတာဝန်ဆိုတာ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ပါ။

မြင့်မိုရ်ရဲ့ တစ်ပတ်တာ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်တွေကို မြင့်မိုရ်
ဇနီးနှင့်ဆက်ပြောသမျှ မှတ်သားထားပေးရသည်။

ဦးတော့ တစ်ပတ်တာ ကာလအတွက် အစီအမံတွေကို စာရင်း
နိုင်သွင်းကာ မှတ်ထားပေးရုံမျှသာ။

စတူဒီယိုရက်၊ သီချင်းဖြန့်ချိမည့်ရက်၊ ရိုးပွဲလက်ခံထားသည့်
ရက် တွေကို မှတ်တမ်းတင်ပေးထားသည့် လုပ်ငန်းလောက်သာ ဖြစ်သည်။

ကျန်သည့် ကိစ္စတွေကိုလည်း အဆင်း နားမလည်ပါ။

မြင့်မိုရ်ကလည်း မစေခိုင်းပါ။ လုပ်ငန်းကိစ္စ ပြောစရာအတွက်

ဟင်းနီဖုန်းကို မြင့်မိုရ်က စီစဉ်ပေးထားသည်။

“ကိုယ် လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်မယ်၊ အဆင်းအတွက် ဖုန်းတစ်လုံးရှိတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

အဆင်း အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် မြင့်မိုရ် စီမံပေး ထားခဲ့ခြင်းဆိုတာ နားလည်သည်။

အဆင်း နေထိုင်မှု အဆင်ပြေအောင်ဟု ဆိုကာ မြင့်မိုရ် ပေးထားသည့် ကွန်ပျူတာခန်းထဲမှာလည်း အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကအစ အပြည့်အစုံပါသည်။

“အရင်က ကိုယ် စိတ်မွန်းကြပ်ရင် ဒီမှာလာပြီး အားလုံးကို ရှောင်တိမ်းနေတဲ့ နေရာလေ”

“နေဦး မြင့်မိုရ် ကျွန်မ ဒီတိုက်ခန်းမှာနေမှာကို ရှင်အစ်မတွေ သိရင် ခွင့်ပြုပါမလား”

“ဟာ မဆိုင်ပါဘူး ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်း မကြီးတို့တောင် မသိပါဘူး။ အဆင်းအတွက် ဘာမှ ပြဿနာ မဖြစ်စေရဘူး ယုံ”

အဆင်းကို ကူညီဖို့အတွက် သူ့အစ်မနှစ်ဦးကို ဆန့်ကျင် ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာ သိနေသဖြင့် အဆင်း မေးတော့ သူပြောခဲ့သော စကား များပင်။

တစ်ဦးတည်းသော မောင်ငယ်အတွက် အစ်မနှစ်ဦးရဲ့ စိတ်မှာ သံသယတွေ စိုးရိမ်မှုတွေ ကြီးမားပူလောင်နေတာကိုလည်း အဆင်း သိထားသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အဆင်ပြေမှုအတွက် နေထိုင်ခဲ့ရပေမယ့် အဆင်း ဘက်က မာနနှင့်သိက္ခာကိုတော့ အထိပါးမခံခဲ့ပါ။

မြင့်မိုရ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အဆင်းဘက်က တည်ကြည်စွာ အလုပ် သဘော ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းမှာ သူ့အစ်မနှစ်ယောက်ကြောင့်လည်း ပါဝင် သည်။

ရွှေပေါ်မြတင် အရာရာ ပြည့်စုံသော မြင့်မိုရ်ကို အဆင်းဘက် က မာယာတွေနှင့် သိမ်းပိုက်သွားသည်ဟု အပြောတော့ မခံနိုင်။

သံယောဇဉ်နှင့် နှလုံးသားက ချစ်ဦးသူကိုတောင် မာနနှင့် သိက္ခာကို အထိပါးမခံခဲ့သော အဆင်းအတွက်

မြင့်မိုရ်ကိုတော့ ပိုလို့ ဝေးသေးသည်။ သူ့အနုပညာနှင့် အပြည် အချင်းကို အဆင်း နှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။ လေးစားသည်။ ဒါပေမဲ့ ရတနာ လိုတော့ ယစ်မူးနှောင်တွယ်ခြင်းမှ မရှိခဲ့ဘဲ။

“သေချာပါတယ် xx မင်းက ချစ်ဦးသခင် xx ယုံကြည်ပါပြီ xx နှလုံးသားရဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းသခင်”

ဖွင့်ထားတဲ့ ဟင်းဖုန်းလေးက မြင့်မိုရ် သိချင်းသံက ကြည်လင်

စွာ ထွက်လာတာမို့ အဆင်း ကောက်ကိုင်းလိုက်ရသည်။
 ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။
 မြင့်မိုရ်ဆီက ဆက်သွယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
 “ဟဲ့လို အဆင်း”
 “ပြော မြင့်မိုရ် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
 “ဟိုတစ်နေ့က ကိုယ် အဆင်းကို ပြောခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေ”
 စိတ်ထဲမှာ ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ
 အသေအချာ နားမလည်တာမို့
 “ဘာကိစ္စလဲ မြင့်မိုရ်”
 “မေ့တတ်လိုက်တာ ရုပ်ရှင်ပရိုဂျက်ဆာ ကိစ္စလေ”
 “ဪ အင်း မှတ်မိပြီ”
 “အခု အဲဒီကိစ္စအတွက် သူတို့ ကိုယ့်ဆီက အဖြေကို လာ
 တောင်းဆိုနေကြတယ်”
 “အင်း”
 “အင်း မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုယ် လက်ခံသင့်၊ မခံသင့် အဆင်းကို
 အကြံပေးခိုင်းထားတယ်လေ”
 “အဲဒီကိစ္စက”
 “ခဏလေးနေဦး အဆင်း၊ အံ့ဩစရာ တစ်ခု ပြောပြဦးမယ်။

အဲဒီ ပရိုဂျက်ဆာက ဘယ်သူ ထင်သလဲ”
 “အဆင်း မသိတဲ့ မေးခွန်းပဲ”
 “ဒါဆို ပြောပြမယ်၊ ပရိုဂျက်ဆာက ရတနာစီခြယ် ဆိုတဲ့ အမျိုး
 သမီး”
 “ဘာရယ်”
 အဆင်း အံ့ဩသွားတာမို့ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းသွားရသည်။
 ကြားလိုက်မိတာကို မယုံချင်ပေမယ့် မြင့်မိုရ် ထပ်ပြောဖို့။
 “အဆင်း အံ့ဩသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တောင် အတော်
 အံ့ဩသွားခဲ့တာ၊ ဟိုတစ်ခါ လာပြောတဲ့သူက ပရိုဂျက်ဆာ မဟုတ်ဘူး၊
 ရတနာစီခြယ် ကိုယ်စား စီမံပေးတာတဲ့၊ တကယ် ငွေအရင်းအနှီး
 အားလုံးစိုက်ထုတ် ရိုက်မှာက ရတနာစီခြယ်တဲ့”
 ပီပီသသ ကြားနေရတဲ့ မြင့်မိုရ် စကားတွေကို အဆင်း ယုံရ
 ခက်ခက် ဖြစ်နေတာ အမှန်။
 “ဒေါက်တာ ရတနာစီခြယ်ဆိုတာ အဆင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းဆို
 တာ ကိုယ် မှတ်မိတယ်၊ သူ မိတ်ဆက်တော့ ပိုပြီး သေချာသွားတယ်”
 ရတနာက မြင့်မိုရ်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်အောင် ငွေကြေး
 အားလုံး အကုန်ခံ စီမံပေးမည့် သူတဲ့။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။
 လဲ့ဝါ ပြောခဲ့တာ ပြီးတော့ ထိပ်တန်း ပြောခဲ့တာ အားလုံး တကယ်

မှန်နေပြီပေါ့။

“အဆင်း”

“ရှင် မြင့်မိုရ်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ရတနာစိခြယ် အဆင်းနဲ့ လာတွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မနက်ဖြန်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အဆင်း ဖြေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ပြောလိုက်တယ်”

“မဟုတ်တာ ဒါ မြင့်မိုရ် ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စ၊ အဆင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တာ”

“သက်ဆိုင်တာပေါ့ မြင့်မိုရ်က အတွင်းရေးမှူးက ငွေအဆင်း မနက်ဖြန် သူ့ဆီမှာ အဖြေရှိထယ်လို့ ကိုယ် ပြောလိုက်တယ်၊ ရတနာ စိခြယ်ဆိုတာ အဆင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ ကိုယ် ဘာဆုံးဖြတ်သင့်သလဲ အဆင်း သိမှာပေါ့၊ ကဲ မနက်ဖြန်ကျ အဆင်း ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ် လက်ခံတယ် ဒါပဲနော်”

“အို မဟုတ်တာ မြင့်မိုရ် မြင့်မိုရ်”

မြင့်မိုရ် တမင် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီ ထင်၏။ အဆင်း အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်တော့လည်း မြင့်မိုရ် ကိုယ်စား လူကြီးမင်းဆိုသော မိန်း

ကလေးရဲ့ အသံချိုချိုလေးကိုပဲ ကြားရသည်က အခါခါ။

ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မြင့်မိုရ်။

ရတနာနဲ့ အဆင်းကိုမှ ထိပ်တိုက် ဆုံတွေ့ပေးလိုက်တာလား။

အဆင်း ပင့်သက်ကို ရှိုက်ရင်း ဖုန်းကို ပြန်တင်ထားလိုက်ရသည်။

အာရုံထဲမှာ ရတနာ ပုံရိပ်ကို မြင်၏။

ရတနာ ပြုံးနေသည်။

အဆင်းကို အမြဲတမ်း အနိုင်ယူဖို့ ပြုံးနေသော ရတနာ။

နင့်ကိုငါ အရှုံးပေးခဲ့ပြီးသားပါ။

အခန်း (၂၄)

လေးကြိမ်တိတိ ခေါ်လိုက်မှပဲ ဖုန်းလိုင်းက ဝင်သွားခဲ့သည်။

“ဟဲ့လို ထိပ်တန်းကျော်ပါ”

“ထိပ်တန်း ငါ့ပါ ငွေအဆင်း”

“အဆင်း”

ထိပ်တန်း တအံ့တဩ ရေရွတ်သံကို ကြားသည်။ တစ်ခါမှ ထိပ်တန်းဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူးခဲ။

တစ်နေ့လုံး ခေါင်းခြောက်နေသော ပြဿနာကို ကြံရာမရ ဖြစ်ပြီး ထိပ်တန်းဆီ ဖုန်းဆက်မိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ထိပ်တန်း နင့်ကိုငါ ပြောစရာရှိလို့”

ဆန်းဆက်သိချင်း

“ရတနာ ကိစ္စလား အဆင်း၊ ငါ အားလုံးသိတယ် နင့်ကို ငါ ပြောခဲ့သားပဲ အဆင်း၊ မြင်မိရိရိအတွက် သူ အကြံအစည်တွေ ရှိလိမ့် မယ်လို့”

“ငါ လုံးဝ ထင်မထားဘူး ထိပ်တန်း”

“နင်က အံ့ဩနေတာလား၊ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ငါ သိပ်တုန် ဆုပ်သွားတယ် အဆင်း၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ သူ့ကို ငါ့မိဘတွေနဲ့ သွားပြီး ညှိနှိုင်းစေ့စပ်သေးတယ်၊ သူက ယတီပြတ် ငြင်းလိုက်တယ်”

အရေးထဲမှာ ထိပ်တန်း ရင်ဖွင့်နေသေးသည်။ အဆင်း ရင်ဆိုင် နေရသည့် အခြေအနေတွေကို ဘယ်လို ပြောရမည်လဲ။

ဖုန်းထဲမှာ ပြောလို့ သင့်ပါ့မလား။

“ထိပ်တန်း နင်အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ငါလား အခု ဘီယာဘားထဲမှာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် အဆင်း ငါ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ငါ့အနာဂတ် ကို ရတနာက အရေးပါဆုံးပဲ၊ ငါ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ငါ ဆောက်တည်ထား ခဲ့တာ အားလုံး သူနဲ့ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်၊ ဒါကြီး ပြိုပျက်မှတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ညနေတိုင်း ငါ ဒီနေရာ ရောက်နေတာ တစ်ပတ် ပြည့်တော့မယ်”

ထိပ်တန်းအသံ လေးလေးပင်ပင်ကို အခုမှ အဆင်း သတ်ထားမိတော့သည်။ နည်းနည်းတော့ ရီဝေနေပြီထင်၏။

“နင်လည်း ရက်စက်တယ် အဆင်း၊ မြင့်မိုရ်အထက်ကို ထိန်းသိမ်းပေးထားပါလို့ ငါ အကူအညီတောင်းထားရက်နဲ့”

“ထိပ်တန်း နင့် တောင်းဆိုမှုက ရတနာနဲ့ငါ့ကို ထိပ်တိုက်ဆုံးခိုင်းသလို ဖြစ်နေတယ်၊ မြင့်မိုရ်ကို ငါ ဘာမှ ချုပ်ကိုင်မထားဘူး တကယ်ဆို ငါက သူ့ရဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ”

တစ်ဖက်က ထိပ်တန်း အသံတိတ်သွား၏။ ခဏကြာမှ ပင့်သက်ရှိုက်သံကြီးနှင့်အတူ

“ဟား ဆောရီး အဆင်း ငါလည်း ထူပူပြီး ပြောမိတာ၊ နင့်ကို ထပ်ပြီး အမှားကျူးလွန်မိသလို ဖြစ်ရင် ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ထားလိုက်ပါတော့ဟာ၊ ရတနာကို ငါ မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် နင့်ကို ဒုက္ခပေးတော့ပါဘူး”

စကားအဆုံး ဖုန်းကိုလည်း ပိတ်သွား၏။

အဆင်း စိတ်ညစ်ညူးစွာ ဖုန်းကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်လိုက်မိ၏။ သည်အချိန်မှာ ထိပ်တန်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာအကြံမှ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

ရတနာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိပ်တန်း သည်လောက်အထိ မဲစား

နေရတာကို သိရတော့လည်း အဆင်း စိတ်မကောင်းမိပြန်။

အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့ထားပေမယ့် ထိပ်တန်းဆိုတာ ငယ်စဉ်က တည်းက သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်ခဲ့ရသူလေ။

ထိပ်တန်းရဲ့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုတွေက ရတနာကြောင့် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ကုန်သည်လား။

ဒါတော့ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်သည်။

အဆင်း ဘာလုပ်ရမည်လဲ အဖြေက ရှာမချ၊ အာရုံထဲကို ရတနာ့ပုံရိပ်က တိုးဝင်လာပြန်၏။

မြင့်မိုရ်နဲ့ ဆက်နွယ် ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားလာသည့် ရတနာ ည့်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။

အဝေးကြီး စဉ်းစားစရာမလိုပါ။

ရတနာ နှုတ်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မြင့်မိုရ် အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့ရန် ရတနာ ကြိုးစားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မြင့်မိုရ်ကကော ဘာကြောင့်များ အဆင်းကို တာဝန်ပေး လွှဲအပ်တာလဲ။

စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

မနက်ဖြန် ရတနာနှင့်ဆုံလျှင်တော့...။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ပန်းနုရောင် ဆိုးဆေးပျော့ပျော့နှင့် အဆင်းကို ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြနေ၏။

“အဆင်း နင့်ဆီကို မြင့်မိုရ် ဖုန်းဆက်ထားမယ် ထင်တယ်”

အခေါ်အဝေါ်ကော အမူအယာတွေပါ ရတနာ မပြောင်းလဲ သေးပါ။ အဆင်း ခေါင်းညှိတ်ရင်း သံပန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဆက်ထားတယ် ရတနာ၊ ငါ နင့်ကိုမျှော်နေတာ၊ အထဲကို ဝင်ထိုင်ပါဦး”

အဆင်းဘက်က ဟိုးအရင်က မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ အတိုင်း ရင်းနှီးစွာပဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

အနက်ရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးကို ချွတ်ပြီး ရတနာ အခန်း ထဲ လှမ်းဝင်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက တိုက်ခန်းထဲကို တစ်ချက်ဝေကြည့်

ပြီး အံ့ဩရိပ်တို့ ဖြတ်သန်းသွားတာ အထင်အရှား။

“နင့် ကြည့်ရတာ အတော် အဆင်ပြေနေပုံပဲ၊ အင်းလေ မြင့်မိုရ်အထက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော် အဆိုတော် တစ်ယောက်ရဲ့ စက္ကထရီ

တစ်ယောက် ဘဝက စပါယ်ရှယ်နဲ့တစ် ယောက်ဘဝထက် ကျေနပ် စရာ ကောင်းမှာပေါ့”

ရတနာရဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အဆင်း အသေအချာ မဝေခွဲတတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေနေသော အဆင်းရဲ့

အခန်း (၂၅)

ရတနာရဲ့ ခဲပုပ်ရောင် ပါရာဒိုကား အိမ်ရာဝင်းထဲကို မောင် ဝင်လာတာကို အဆင်း ပြတင်းတံခါး လိုက်ကာစကြားက မြင်နေသည်။

ဧည့်ခန်း ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း ထွက်ပေါ်လာမည့် ဘဲလ်သံ အဆင်း နားစွင့်နေလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ဘဲလ်သံလေးက ပေါ်ထွက်လာ၏။ အဆင်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ရင်း အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်၏။

အခန်းဝမှာ ရပ်နေသည့် ရတနာ ခိုပြာရောင် ဝတ်စုံလေးနဲ့

ရှင်းသန့်နေသည်။ နဂိုချောမောလှပပြီးသည့် မျက်နှာလေးကို အနည်း ငယ် ပြင်ဆင်ထားတာမို့ ပိုလို့ ပေါ်လွင်နေခဲ့သည်။

လက်ရှိအခြေအနေအတွက် စေတနာနှင့် ဆိုလာခြင်းဟုပဲ မှတ်ယူလိုက်
မိသည်။

“ကျေနပ်စရာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ မြင့်မိုရ်
အထက်က ငါ့အပေါ်မှာ အများကြီး ကူညီပေးတယ်၊ ပြောရရင် ငါ
ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်ပါ”

ရတနာ ခေါင်းလေးတစ်ချက်ညှိတ်ပြီးရင်း ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။ ပြီးမှ အဆင်းကိုကြည့်ရင်း

“မြင့်မိုရ်ကို ရုပ်ရှင်လောကထဲမှာ အောင်မြင်တဲ့ မင်းသား
ထစ်လက်ဖြစ်ဖို့ ငါ စီစဉ်ထားတယ် အဆင်း။ မြင့်မိုရ်က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်
ကို ဒီနေ့ နှင် အဖြေပေးလိမ့်မယ်တဲ့”

အဆင်း နှုတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမိဆဲ။ ရတနာ နှုတ်ခမ်းလေး
တွေ တွန့်ကျေးပြီးရင်း အဆင်းကို စူးစူးနစ်နစ်လေး ကြည့်၏။

“မြင့်မိုရ် စကားကို ကြားတော့ ငါ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်
အဆင်း။ သူ့ဘဝ သူ့အနာဂတ်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှင်နဲ့ လွှဲအပ်
ထားတယ်ဆိုတော့”

“အဲဒါကို ငါလည်း နားမလည်ဘူး ရတနာ၊ မနေ့က သူ
ပုန်းဆက်မှ သိရတာ”

“အဟင်း နှင် သိပ်တော်တယ် အဆင်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင့်မိုရ်

“ နှင်အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ အပိုင်ချည်ထားလိုက်နိုင်တာပဲ”

“ရတနာ နှင့်စကားက ငါ့သိက္ခာကို ထိပါးနေတာလား”

“နှင် အဲဒီလို ထင်ရင် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး။ အခု မြင့်မိုရ်
တော်က ထွက်လာတဲ့ စကားအရတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်လေ”

“အဲဒါ မြင့်မိုရ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လေ၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ငါတစ်ခု မေးမယ် အဆင်း။ နှင် ထိပ်တန်းကို ချစ်နေ
တန်းပဲလား”

“ဆောရီးပဲ ရတနာ အဲဒီ မေးခွန်းကို ငါ မဖြေနိုင်ဘူး”

“အဲဒါ နှင် မရိုးသားတာပဲ၊ ဘာလဲ ထိပ်တန်းကို မရနိုင်လို့
မြင့်မိုရ်ကို နှင် အပိုင်ကပ်လိုက်တာလား”

“ရတနာ”

ဒေါသကြောင့် အဆင်း အော်လိုက်သံက ဖူးရှုကူးယလောင်သွား
၏။

“အဆင်း နှင်ဘာလို့ ဒေါသဖြစ်သွားတာလဲ၊ အင်းလေ အနာ
ပေါ် တုတ်ကျဖြစ်သွားခဲ့ရင်”

“ရတနာ နှင် တော်တော့၊ နှင် စကားတွေ ရပ်တော့၊ ငါ့ကို
နှင် လာစော်ကားနေတာ သက်သက်ပဲ”

“အဆင်း နှင်ရင်ထဲကို ငါမြင်နေရတယ်၊ နှင် ငါ့ကို အမြဲတမ်း

ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အမြဲတမ်း နံပါတ် နှစ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ထိပ်တန်း ကိစ္စမှာလည်း ငါ မပြိုင်ဘဲနဲ့ နှင်းနီနီခဲ့တယ်”

မာနတွေ တဖျပ်ဖျပ် ရောင်စဉ်လက်နေသော ရတနာ မျက်လုံးတွေကို အဆင်း နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ကာ ရင်ဆိုင်ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီအတွက် မြင့်မိုရ်ဘက်ကို နှင်း ဦးလှည့်သွားတာ ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်လိုတာ သက်သက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှင်းဘယ်တော့မှ မနိုင်စေရဘူး အဆင်း”

လှပသော မျက်နှာလေးက နီမြန်းနေကာ လိမ်းခြယ်ထားသော အလှအပ အပြင်အဆင်တွေကြောင့် မဟုတ်နိုင်ပါ။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် တောတောင်ပြောင်နေသော မျက်ဝန်းတွေက စူးရဲဝိုင်းစက်နေသည်။

“အခုကိစ္စကို နှင်းဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ အဆင်း”

“မြင့်မိုရ် ကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ် နှင်း စကားကို ငါ သိချင်တယ်”

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ တွန့်ကျေးပြီး နားမှာ ပန်ဆင်ထားသော စိန်ပွင့်တွေလို ရောင်စဉ်လက်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ရတနာ

အဆင်းကို ကြည့်နေခဲ့သည်။

တစ်ဖက်သတ် ဆန်သော စွပ်စွဲချက်တွေနှင့် အဆင်းကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့ ရောက်လာတာလား ရတနာ။ ဒါဆိုရင်တော့

“သူ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ရတနာ”

“ဘာ”

မျှော်လင့်မထားသော အဖြေအတွက် ရတနာ မယုံနိုင်စွာ ချောက်ချား အံ့ဩသည့် မျက်နှာနှင့် ထရပ်သည်။

“နှင့် ချည်ရွယ်ချက်က မြင့်မိုရ်ရဲ့ အနုပညာကို ပံ့ပိုးချင်တာ မှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဒါကို ငါသိနေတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် ရတနာ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ မင်သက်စွာ ရပ်နေသည်။

ပြီးမှ အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်ရင်း အဆင်းကို ရင်ဆိုင်ကြည့်၏။

“ကောင်းပြီ အဆင်း ငါ နားလည်လိုက်ပြီ နှင်း အနိုင်ရတယ် မထင်ပါနဲ့ ၊ ငါ ဒီကိစ္စ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်”

စကားအဆုံးမှာ ရတနာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

အဆင်း ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ဆိုမှာမှာ ကျောပီထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ရတနာရဲ့ အတ္တနဲ့ မာနတွေကို လှုပ်နှိုးထိုးဆွမိသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီ

လား။

ချစ်ခြင်းမှာ အရှုံးအနိုင်ဆိုတာ ရှိနိုင်ရဲ့လား။

အဆင်း စကားတွေက ရတနာရဲ့ မာနကို ထိရှသွားစေရုံမျှ မက နှလုံးသားကိုပါ နာကျင်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်

စိတ်မကောင်းပါဘူး ရတနာရယ်။

“ရတနာ ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတယ် အဆင်း။ မင်း ဆုံးဖြတ် ချက်ကို သူ့ အတော် ဒေါသထွက်သွားပုံပဲ”

“အဲဒါ ရှင့်ရဲ့ အနာဂတ်ပဲ မြင့်မိုရ်၊ ဒါပေမဲ့ သေချာတာက ရတနာ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖန်တီးလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

“ကိုယ်လည်း သိပါတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် အဆင်း အားလုံးကို ကိုယ်သိတယ်၊ ထိပ်တန်း ကျော်နဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြဿနာတွေလည်း သိတယ်”

အဆင်း အံ့ဩမယုံနိုင်စွာ မြင့်မိုရ်ကို ကြည့်နေမိသည်။ မြင့်မိုရ် ကတော့ တည်ငြိမ်စွာ အဆင်းကို ငေးနေရင်း

“အဲဒါတွေကို ကိုယ် ဘာကြောင့် သိအောင် စုံစမ်းခဲ့သလဲ ဆိုတာ အဆင်း သိသလား”

မြင့်မိုရ် မေးခွန်းကို အဆင်း မဖြေနိုင်။ အားလုံးကို သိနေသော မြင့်မိုရ်ကိုသာ အံ့ဩမင်သက်စွာ ကြည့်နေမိဆဲ။

“ငွေအဆင်း ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ် စိတ်ဝင်စားသွား လို့ပဲ”

“အို”

“ဟုတ်တယ် အဆင်း ကိုယ့်အနားမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်နေတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ရတနာစီခြယ်ရဲ့ စိတ်ထဲကိုလည်း မြင်သိ နေတယ်၊ မိန်းကလေးတွေကို ကိုယ်တွဲခဲ့ဖူးတာလည်း အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကိုယ်လေးနက်စွာ ပြောခဲ့တာ မင်းကပ်ယောက် တည်းပဲ ရှိတယ်”

ကြည့်စမ်း ဒါ မြင့်မိုရ် အဆင်းကို ရင်ဖွင့်နေခဲ့တာပေါ့။

“မြင့်မိုရ် ရှင်ပေးထားတဲ့ ကတိ”

“အဆင်းရယ် ရင်ထဲက အလိုလို ဖြစ်တည်ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အချစ်ကို ဘာကြောင့် မင်း စည်းဘောင်တွေနဲ့ တားမြစ်ချင်ရတာလဲ ဟင်၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ အိုကွာ မင်း ထိပ်တန်း ကျော်ကို ချစ်တယ် ဆိုတာထက် ပိုမိုစွာ ချစ်နေမိတာ”

မြင့်မိုရ် ပေါက်ကွဲစွာ ဆိုနေသည်ကို ငေးရင်း အဆင်း ဘာ ပြောရမည် မသိ။ ထိပ်တန်း ကိစ္စကိုလည်း မြင့်မိုရ် သိနေသည်လား။

“ရတနာနဲ့ မင်းကို ဆုံတွေ့ပေးလိုက်တာ ကိုယ့်အနာဂတ် အတွက် မင်းကို ယုံကြည်ပုံအပ်လိုက်တာပဲ အဆင်း၊ ဒါကို မင်း ခံစား နားလည်ပေးရင် ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံကြည်သင့်တယ်”

လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မြင့်မိုရ် အားမလို အားမရ ဆိုတော့မှ အဆင်း အသိဝင်လာသည်။

ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မြင့်မိုရ် လက်တွေက မြဲမြံခိုင်ကျည် နေသည်။

“မင်းကို ကိုယ် တကယ်ချစ်တာပါ အဆင်းရယ်”

မြင့်မိုရ် လေသံက တိုးလျလျ။ ညှို့ယူခံထားရသူ တစ်ယောက် လို အဆင်း မိန်းမောနေဆဲမှာ မြင့်မိုရ် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေခဲ့သည်။

ရင်ခုန်သံတွေ အေးစက်နေသည်လား။ လှုပ်ခတ်နေသည်လား အဆင်း မသိပါ။

အာရုံထဲမှာတော့ ရတနာရဲ့ ပျက်နာကို မြင်ယောင်နေမိ၏။ နင် ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ပြီ ရတနာ။

အခန်း (၂၆)

“မြင့်မိုရ်အထက်ကို နင် တကယ် ချစ်လို့လား အဆင်း”

လဲ့ဝါ အမေးစကားကို အဆင်း ချက်ချင်း အဖြေပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ လဲ့ဝါက အဆင်း နှုတ်က အဖြေကိုပဲ စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေခဲ့သည်။

“အမှန်ဖြေရရင် မြင့်မိုရ်ကို ငါ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ရတနာ ကြောင့်ပဲ”

“ရတနာကို အနိုင်ယူချင်တာကြောင့်ပေါ့”

“အနိုင်ယူတယ်ဆိုတာထက် ရတနာ ငါ့ကို တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ လာတိုက်ခိုက်တာကို ငါ ခံရခက်တာ”

လဲ့ဝါ ပင့်သက်မောကို ရှိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ အမှန်းပွားစရာတွေ ဖြစ်လာတာတော့ မကောင်း။

အဆင်းကိုယ် လဲ့ဝါ နားအလည်ဆုံးမို့ အပြစ်တော့ မတင်ချင်ပါ။

တကယ်ဆို ထိပ်တန်းနဲ့တုန်းကလည်း စာစ်ချိန်လုံး အဆင်းဘက်က ခံစားနာကျင်ခဲ့ရတာ လဲ့ဝါ အသိဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ထိပ်တန်းက ရတနာကိုမှ တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထို့အတွက် အဆင်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့သည်။ ရတနာကို အပြစ်တင်စွပ်စွဲတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

ရတနာ အလှည့်ကျမှ မြင့်မိုရ်အတွက် အဆင်းကို ခါးသီးစွာ မှန်းသွားခဲ့တာလည်း မဟုတ်သေးပါ။

“တကယ်ဆို မြင့်မိုရ် ငါ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေတာ ငါသိတယ်လဲ့ဝါ။ ငါ ငြင်းခဲ့တယ်။ အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံရရင် မြင့်မိုရ်နဲ့ ထိပ်တန်းတို့ နှစ်ဦး သံယောဇဉ်မှာ ထိပ်တန်းက အများကြီး သာလွန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းခဲ့တာ။ ရတနာက တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲလာတာပါ။ ထိပ်တန်းကို ငါ ချစ်နေတုန်းက ထိပ်တန်းက ရတနာကိုပဲ ချစ်နေခဲ့တာ အားလုံးအသိ။ ငါ့ဝေဒနာကို ငါလည်း ခံစားရတယ်။ အခု မြင့်မိုရ်ရဲ့ ကိစ္စမှာ ငါဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အင်း ငါနားလည်တယ် အဆင်း။ ပြီးတော့ မြင့်မိုရ် နင့်ကို တကယ် ချစ်တာလည်း ယုံတယ်”

လဲ့ဝါရဲ့ ထင်မြင်ချက်အတွက် အဆင်း မငြင်းပယ်ချင်ပါ။ ဘကယ်ဆို မြင့်မိုရ်ရဲ့ အချစ်ကို အဆင်းလည်း မြင်တွေ့နေရသည်ပဲ။

“ငါ စိုးရိမ်တာ တစ်ခုပဲ အဆင်း။ နင့်နဲ့လုံးသားက တကယ် မချစ်ဘဲ မြင့်မိုရ်ကို လက်ခံလိုက်တာ ဖြစ်သင့်ပါ့မလား။ မြင့်မိုရ် ဘက်ကိုလည်း ဝှဲကြည့်သင့်တယ်”

လဲ့ဝါ စဉ်းစားသလို ဘာကြောင့်များ အဆင်း မတွေ့ခဲ့မိတာလဲ။ ရတနာကို အနိုင်ရလိုမှုတစ်ခုအတွက်နဲ့ မြင့်မိုရ်ကို အသုံးချသလို ဖြစ်ခဲ့သည်လား။

“ငါ အဲဒါတွေ မစဉ်းစားမိဘူး လဲ့ဝါ”

“တစ်ချိန်မှာ အားလုံး ခံစားရမှာမျိုး ငါ မမြင်ချင်လို့ သတိပေးတာပါဟာ”

ဘယ်အရာကိုမဆို လေးနက်စွာ စဉ်းစား တွေးခေါ်တတ်သော လဲ့ဝါကို အဆင်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ကျေးဇူးပဲ လဲ့ဝါ နင့် သတိပေးစကားအတွက် ငါ တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ်”

လဲ့ဝါက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့တော့ အဆင်း စိတ်တွေ လေးလံ တွေဝေနေခဲ့၏။

တက္ကစိကားလေး တိုက်ခန်း အရှေ့ ပလက်ဖောင်းမှာ ထိုးရပ်

တော့ ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှာ ထိုးရပ်ထားသော ထိပ်တန်း ကားကို တွေ့ရ၏။ အဆင်း တက္ကစီပေါ် အဆင်းမှာ ထိပ်တန်းလည်း ကားပေါ်က ဆင်းလာ၏။

“နင့်ကိုစောင့်နေတာ အဆင်း”

ထိပ်တန်း အသွင်က ရွှင်မြူးနေ၏။

“ငါ လဲ့ဝါတို့အိမ် သွားနေတာ”

“ဟုတ်လား ဖုန်းဆက်တော့ နင်ပိတ်ထားလို့ဟ”

“အင်း ဟုတ်တယ် လဲ့ဝါနဲ့ စကားပြောနေလို့”

“ငါ သတင်းတွေကြားတယ် အဆင်း။ နင်နဲ့မြင့်မိုရ်အထက်

ကြိုက်နေပြီဆို”

ဒီသတင်းကို ထိပ်တန်းဆီ ပို့လိုက်တာ ရတနာကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါ။

“ငါ့အတွက်တော့ မင်္ဂလာသတင်းပဲ အဆင်း။ နင့်ကိုကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ထိပ်တန်း”

“ရတနာ အတွက်ပေါ့။ မြင့်မိုရ်အပေါ် ယိမ်းယိုင်နေတဲ့ သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ထိပ်တန်း မျက်ဝန်းမှာ ပျော်လင့်ချက်တွေနှင့် ကျေနပ်နေတာ

းဖိမရပါ။

“ဟိုတစ်ရက်က ငါ ရတနာ အိမ်ရောက်တယ်။ သူ ပြောလို့ ငါ သိရတာဟ”

အဆင်းနှင့် ရတနာ ဆုံခဲ့ကြတာကို ထိပ်တန်း သိပုံမပေါ်ပါ။ ခြင်္သေ့ပျက်သွားခဲ့သည့် ပြဿနာ အရှုပ်အထွေးက ထိပ်တန်းအတွက်တော့ အခြေအနေကောင်း တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်လား။

“ငါ့ ရတနာကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာ ရတနာကို ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုမှ သိလာတယ် အဆင်း။ ငါ သူ့ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်အောင် ချစ်မိတာ သေချာတယ်”

ထိပ်တန်းကတော့ သူ ပြောချင်တာကို ပွင့်လင်းစွာပဲ ပြောနေသည်။ အဆင်း နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ရတနာကို ငါပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် အဆင်း။ သူ လက်မခံရင် ဆည်း ငါ မရရအောင် ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“နင် ဒီလိုလုပ်ရင် ရတနာ နင့်ကို နာကျည်းမုန်းတီးသွားမှာ ဆို ထိပ်တန်း”

“ငါ သိတယ် ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါမှ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ။ အောက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်မယ်။ မရရင်တော့ ငါ ရတနာကို ခိုးပြေးမှာ”

အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းလို့ ထိပ်တန်း ယုံကြည်ထား
သည်လား။ ထိပ်တန်းရဲ့ ယုံကြည်ချက်အတွက် အဆင်း ဘာမှ မဝေခံ
ချင်တော့ပါ။

နှုတ်က တင်မကဘဲ မျက်ဝန်းတွေကပါ ကျေးဇူးတင်စကား
ဆိုကာ ထိပ်တန်း ပြန်သွားတော့မှ အဆင်း တိုက်ခန်းလှေကားထဲ
တွေအတိုင်း ဖြည်းညင်းစွာ တက်ခဲ့သည်။

အဝတ်အစားလဲ ရေချိုးခန်း ဝင်ဖို့အလုပ်မှာပဲ ဟင်းနီဖုန်းက
ခေါ်သံလေး ထွက်လာ၏။

အဆင်း ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ မြင့်မိုရ်ဆီက ဖြစ်နေသည်။

“အဆင်း အချစ် တိုက်ခန်း ပြန်ရောက်ပြီလား”

နူးညံ့သော အသံနှင့် မြင့်မိုရ် ခေါ်တာ ဖြစ်ပေမယ့် ကြားရသည့်
အဆင်း ထူပူရှက်ရွံ့သွားမိသည်။

“ပြန်ရောက်ပြီ မြင့်မိုရ် ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဟာကွာ ခေါ်တာကြီးက မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကျွန်မ ဒီလိုပဲ ခေါ်နေကြပဲ မြင့်မိုရ်”

“အရင်က လက်ခံနိုင်ပေမယ့် အခု လက်မခံနိုင်ဘူးဘေ
ကျွန်မတွေ မြင့်မိုရ်တွေက သူ့စိမ်းဆန်တယ်။ အဆင်းနဲ့ မောင်က ချစ်
တွေ ဖြစ်နေပြီပဲ”

သူ့နှုတ်က မောင်ဟု နာမ်စားသုံးလိုက်တာကိုပင် နားထောင်ရ
သည့် အဆင်းမှာ ပါးတွေနီမြန်းသွားသည်။ ဒါတောင် ဖုန်းထဲမှာမို့
အပြင်မှာ လူချင်းဆုံလျှင် အဆင်း ပိုခက်မှာ အမှန်။

“ကျွန်မဆိုတဲ့ နာမ်စား အစား အဆင်းပဲ သုံးကွာ၊ မောင်ကို
လည်း မောင်လို့ပဲ ခေါ်စမ်းပါ”

“မြင့်မိုရ် တော်ပါတော့ ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စတူဒီယိုမှာ အချိန်ကုန်
နေလို့ မောင် မလာနိုင်တာ ဖုန်းလေးတော့ ပြောပါရစေ”

“အခု ကျွန်မ ရေချိုးခန်း ဝင်တော့မလို့ မြင့်မိုရ်ရဲ့”

“ဟာ ဆောရီး ဒါဆို ပြီးမှ ဆက်မယ်ကွာ၊ မောင် မင်းကို
စကားတွေ ပြောချင်သေးတယ်။ ကဲ ရေချိုးရင် မြန်မြန်ချိုးနော်၊ အဆင်း
ဖျားနေမှာစိုးရိမ်လို့၊ အဲ နေဦး အဆင်းကို မောင် နမ်းခွင့်ပြုဦး”

ဖုန်းထဲက သူ့ အနမ်းသံလေး မကြားခင်မှာဘဲ အဆင်း
ဖုန်းကို ကပျာကသီ ဖိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ကြာရင်တော့ မလွယ်ဘူး ထင်ရဲ့၊ မြင့်မိုရ်ရဲ့ ယုယကြင်နာမှု
တွေကို ခံယူဖို့အတွက်ဆိုတာ အဆင်းကို လိပ်ပြာမလုံစေပါ။

ခက်ပြီထင်ရဲ့။ လဲ့ဝါ သတိပေးစကားကို အဆင်း ပြန်အမှတ်ရ
လိုက်မိသည်။

ထိုညက အဆင်း ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်သည်။
မြင့်မိုရ်တော့ ဖုန်းခေါ်မရသည်အတွက် စိတ်ဆိုးနေမည်လား။
ခွင့်လွှတ်ပါ မြင့်မိုရ်ရယ်။

အခန်း (၂၇)

နောက်တစ်နေ့မနက် အဆင်း နိုးစပဲရှိသေးသည်။ စောစော
မီးစီး ပေါက်ချလာသူက မြင့်မိုရ်။

“အလုပ်ကိစ္စရှိလို့လား၊ မြင့်မိုရ် ထိုင်ဦးနော်၊ အဆင်း မျက်နှာ
တောင် မသစ်ရသေးဘူး”

“ကောင်းကွာ အဆင်းကတော့ တစ်ညလုံး အိပ်ကောင်းနေ
တယ်၊ ကိုယ့်မှာတော့ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး၊ ညတွင်းချင်း ထွက်
လာမလို့ မနည်း ထိန်းထားရတယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မူန်ကုပ်နေသော မျက်ခုံးအောက်က မျက်ဝန်းစူးစူးတွေနှင့်

မြင့်မိုရ် အဆင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“အဆင်း မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့၊ ညက ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ”

သည်တော့မှ မြင့်မိုရ် စိတ်တိုနေတာကို အဆင်း သိတော့သည်။

“ဟယ် ဟတ်ပါရဲ့ ထမင်းစားပြီးမှ ဖုန်းဖွင့်မလို့ပဲ၊ ဟိုလေ မနေက တစ်နေကုန် လဲ့ဝါနဲ့ သွားထားတော့ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွား တယ် မြင့်မိုရ်”

“ပူပူနွေးနွေး ရည်းစားကိုတောင် မေ့သွားတယ်ပေါ့”

“တကယ်ပါ မြင့်မိုရ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

အတည်ပေါက် အမှုအရာ ကောင်းကောင်းနှင့် မြင့်မိုရ်ကို တောင်းပန်တော့လည်း မြင့်မိုရ်၏ ညှိသော မျက်နှာက ပြန်လည်ဝင်း လန်းဆန်းလာသည်။

“ထားပါတော့လေ အဆင်း တကယ်မေ့သွားတာဆိုရင် မောင် ခွင့်လွှတ်တယ်၊ မောင်က အဆင်း သူငယ်ချင်း ရတနာစီခြယ် အကြောင် ပြောမလို့”

“ရတနာ ရတနာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ရတနာ အကြောင်းဆိုတော့ အဆင်း သိချင်စိတ်နှင့် မေး သည်။

“သူက ကိုယ့်ကိစ္စအတွက် မကြီးနဲ့ မလေးဆီ သွားဆွေးနွေး ဆယ်လေ”

“ဟင်”

“သိတဲ့အတိုင်း မကြီးနဲ့ မလေးက ရတနာစီခြယ်ရဲ့ အစီအစဉ် တွေကို သဘောကျပြီး ကိုယ့်ကို တိုက်တွန်းကြတယ်”

အဆင်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ မိုးစက်ပွင့် နှင့် နှင်းစက်ပွင့် ညီအစ်မက မြင့်မိုရ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ အမေတွေ။ မြင့်မိုရ် လက်ခံလိုက်ပြီလား။

“မောင့်ဘက်က အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်တာပေါ့၊ မောင် သရုပ် ဆောင်လုပ်ဖို့ ဝါသနာ မပါဘူးလို့”

ရင်ထဲက ပူပန်စိတ်ကလေး ပြေရသည်။ မြင့်မိုရ်သာ မငြင်း နိုင်ခဲ့ရင်တော့ အဆင်းကို ရတနာ အနိုင်ယူတော့မည်။

“အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံနဲ့ မောင် ငြင်းတော့ မကြီးနဲ့ မငယ် တို့ ဆက်မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မ ငြင်းထားတာ ပျက်မသွားဘူးပေါ့”

“အဆင်း လက်မခံတဲ့အလုပ်ကို မောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ဆိုတာ ယုံပါကွာ”

မြင့်မိုရ် ပြောရင်း အဆင်း အနီးက ဆိုဖာထိုင်ခုံကို ပြောင်း

ရွှေထိုင်သည်။

အဆင်း ထရပ်ဖို့ ကြံတော့ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲတာနဲ့ မြင့်မိုရ် ရင်ခွင်ထဲ ပြိုလဲကျရ၏။

“ကျွန်မ မျက်နှာမသစ်ရသေးဘူး မြင့်မိုရ် လွှတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း မလွှတ်ဘူး တစ်ညလုံး အိပ်မရအောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တာအတွက် လျော်ကြေး”

“အိုး”

အဆင်း ပါးပြင်လေးမှာနွေးခနဲ အနမ်းတစ်ပွင့်က လျင်မြန် လိုက်တာ ရှောင်တိမ်းချိန်တောင် မရလိုက်။

အဆင်းဘဝမှာ ဒါ ပထမဦးဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အနမ်းဦးမို့ ရင်ခုန်သံတွေက လှုပ်ခတ်တုန်ခါသွားခဲ့သည်။

“ရှက်သွားလား အဆင်းရယ်၊ ပါးလေးတွေ ရဲရဲနီသွားလိုက်တာကွာ”

“လွှတ် လွှတ်ပါ မြင့်မိုရ်ရယ်”

တုန်ယင်လှိုက်မောသံနှင့် အဆင်း တောင်းပန်တော့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားသည့် လက်တွေ ပြေလျော့သွားရင်း

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ မင်းအပေါ် မောင် ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေး မယူဘူးဆိုတာ ယုံနော်”

ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ အဆင်း လက်ဖမိုးလေးကို မြင့်မိုရ် ငုံနမ်းရင်း ပြောသည်။

အဆင်း ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ရင်ခုန်သံတွေက စည်းချက်ကင်းမဲ့နေခဲ့၏။

“ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အဆင်းနဲ့ မြို့ထဲ လျှောက်သွားမယ်ကွာ၊ ကဲ ရေမိုးချိုးပြီး ပြင်ဆင်တော့နော်”

သူ့လက်က လွတ်သည်နှင့် အဆင်း ရေချိုးခန်းဘက် ခပ်သုတ်သုတ်လေး လှမ်းခဲ့သည်။

ပါးပြင်တွေက ထူပူနွေးနေဆဲ။ ရင်ခုန်သံတွေက မတည်ငြိမ်ဘဲ လှုပ်ခတ်နေဆဲ။

မြင့်မိုရ် အချစ်ကို လွယ်ကူစွာနှင့် မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာ မှားခဲ့ပြီလား။

နောင်တနှင့် အတွေးတွေကို အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသော ရတနာ ပုံရိပ်က ပြိုပျက်စေ၏။

အဆင်းကို အနိုင်ယူဖို့အတွက် ရတနာက သည်းသည်းမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေပါလား။

ပြီးတော့ ထိပ်တန်း စကားသံတွေကို ပြန်အမှတ်ရသည်။ ရတနာကို ထိပ်တန်း ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာ အဆင်း

သိခဲ့ပြီးပြီ။ ထိပ်တန်း အသည်းမကွဲစေချင်ပါ။

မြင့်မိုရ်ကိုသာ မျှော်လင့်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်

အဆင်းကို ဒီပွဲမှာ ရှုံးနိုင်ပြီဟု ရတနာ ယုံကြည်သွားခဲ့လျှင် ထိပ်တန်း အချစ်ကို လက်ခံမည်ထင်ရဲ့။

“အဆင်း မြန်မြန်ချိုးလေ၊ အအေးပတ်ပြီး ဖျားနေမှ တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်မယ်”

မြင့်မိုရ် အသံကို ကြားမှ အတွေးလှိုင်းက နိုးကာ အဆင်း သတိတို့ ပြန်စုစည်းမိသည်။

မြင့်မိုရ် စေတနာနှင့် အကြင်နာတရားတွေကိုတော့ အဆင်း အားနာမိသည်။ ဒါပေမဲ့

အခြေအနေတစ်ခုအတွက် အဆင်း ဟန်ဆောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ဒါ မြင့်မိုရ်အပေါ် တရားမျှတပါရဲ့လား။

အဆင်း မတွေးချင်တော့။

အခန်း (၂၈)

အဆင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြင့်မိုရ် ရင်ထဲက နှလုံးသားကို မြင်သိလာတော့ အဆင်း ပိုလို့ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ရသည်။

မြင့်မိုရ် သီချင်းသွင်းသည့်နေ့တွေမှာ ဇွတ်ခေါ်တာမို့ အဆင်း စတူဒီယိုကို လိုက်သွားသည့်နေ့က

“ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငွေအဆင်းလေ”

မြင့်မိုရ် မိတ်ဆွေ ဂီတသမားတွေ၊ တေးရေးဆရာတွေက အဆင်းကို ဝိုင်းဝန်းအကဲခတ်ကြည့်ရင်း

“လိုက်ဖက်ညီတယ် အထက်၊ ငါတို့ ဘယ်တော့ စားရမလဲ”

“မကြာခင်ပေါ့ ကိုဗညားရာ”

“မြင့်မိုရ် နောက်ထွက်မယ့် စီးရီးတိုင်ကယ် ‘ဘဝကြင်ဖော်’

ဆိုတာ ဟောဒီ မင်းမဟေသီလောင်းကို ရည်ညွှန်းတာလား”

“အသေအချာပေါ့၊ ဖိုးတာရ၊ ငါ့ နှလုံးသားက ခံစားချက် အတိုင်း ငါကိုယ်တိုင် စပ်ထားတဲ့ သီချင်း”

“အို မြင့်မိုရ် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

အဆင်း မျက်နှာနီမြန်းကာ မြင့်မိုရ် ပခုံးကို ကုပ်ပြီး တားတော့ မြင့်မိုရ်က ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေရင်း

“တကယ်ပြောတာ အဆင်းရဲ့၊ အဆင်းက မောင့် ဘဝရဲ့ ကြင်ဖော်ပဲ၊ အဆင်းကို မောင့်တစ်ဘဝလုံးအတွက် မြတ်နိုးချစ်တာ”

“အို”

“ဟား ဟား မင်းကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက် လုပ်မနေနဲ့ မြင့်မိုရ် မင်းမဟေသီလောင်း ရှက်နေပြီကွ”

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကို မြင့်မိုရ်က ဂုဏ်ယူစွာနှင့် ကြော်ငြာအသိပေးနေတော့ အဆင်း ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။

စိုးရိမ်မိသည်က အမှန်တရားကို အဆင်းပဲ သိတာမို့ ဖြစ်သည်။

မြင့်မိုရ်ကတော့ အဆင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပို့ လည်း ဝန်မလေးတတ်ပါ။

“နယ်ရှိုးပွဲတစ်ခု လာခေါ်တာ၊ အဆင်းကို မခွဲနိုင်လို့ လက်မခံ ဖြစ်ဘူး”

“အို ဒါ ရှင့်အလုပ်ပဲ မြင့်မိုရ်ရဲ့”

“နယ်မှာ တစ်ပတ်လောက်နေရမှာလေ၊ အဆင်းကို မောင်မှ မခွဲနိုင်တာ”

“ဒုက္ခပဲ ရှင့်ကြောင့် စိတ်ညစ်တယ်”

“ဟာ အဆင်း၊ စိတ်ညစ်အောင် ဘာလုပ်လို့လဲ၊ မောင်လို့ ခေါ်ဖို့ မဝံ့ရဲဘူးဆိုလို့တောင် မခေါ်ခိုင်းတော့ဘူးလေ”

“တစ်နေ့က ထွက်တဲ့ ‘ရင်တွင်းစကား’ ဂျာနယ်ထဲမှာ မြင့်မိုရ် ဖြေထားတာတွေ အဆင်း ဖတ်ရတယ်”

“ဘာလဲ ရည်းစားရှိပြီလား၊ မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေထားတာ ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် မကြာခင် မိန်းမယူတော့မယ်လို့ ဖြေထားတာကို ပြောတာ”

“အင်းလေ ဘာဖြစ်လဲ ရင်တွင်းစကား အတိုင်း ဖြေလိုက်တာ”

“ရှင့် အစ်မတွေ ဖတ်မိရင် အဆင်းကို ပြဿနာ လာရှာနေဦး မယ်”

“အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ် အဆင်း၊ အဆင်းကို မောင့်ဘဝ အတွက် ချည်စုထားတာ”

သူ့စကားကြောင့် အဆင်း မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းစက် ထိတ်

လန်မိတာကို သူက အစိပျယ်ကောက်လွဲကာ

“ဘာလဲ မယုံလို့ လှောင်တာလား၊ ချောက်ချင်း အဆင်းကို မောင် လက်ထပ်မယ်ကွာ ကဲ”

“အို မြင့်မိုရ် မလုပ်”

အဆင်း စကားတွေ အဆုံးမသတ်လိုက်နိုင်ပါ။ မြင့်မိုရ် ရင်ခွင် ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။

ရိုန်းမြေ အနမ်းတွေက နှုတ်ခမ်းတွေကို သိမ်းပိုက်သွားခဲ့ သည်။

ရုန်းထွက်ဖို့ အင်အားမဲ့စွာ အဆင်း နစ်ပျောပါရင်း ရင်ခုန်သံ တွေ လှိုင်းဆင့်လို့...

အနမ်းရှည်ကြီးအဆုံးမှာ သူက နှမ်းမောမောလေး ဆို၏။

“အဆင်းကို မောင် သိပ်မြတ်နိုးတယ်”

သည်တော့မှ အဆင်း သတိ အသိတို့ ချုပ်ထိန်းမိကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

“ယုံပါ အချစ်ရယ် မင်းကို ကိုယ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ”

ရင်ခွင်ထဲက ဖြေလွှတ်ပေးရင်း မြင့်မိုရ် ပြောသည်။

ရုဗွတ်တို့ ကင်းစင်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အကြင်နာ အရိပ်

တို့ ကွန်းခိုနူးညံ့နေသည်။

ဖြူစင်သော မျက်ဝန်းတွေထဲက အကြင်နာရိပ်တွေကို မြင်တိုင်း ရင်မှာ တုန်ယင် ချောက်ချားခဲ့ရသူက အဆင်းပဲ ဖြစ်သည်။

မြင့်မိုရ်ရယ်

ရှင်ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို လိမ်ညာ နေခဲ့မိတဲ့ အဖြစ်ဟာ

အဆင်း အတွက် မိုက်မဲစွာ မှားခဲ့တဲ့ အမှားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီ ထင်ရဲ့။

“ဒါ နောက်စရာမှ မဟုတ်တာဘဲ အဆင်းရဲ့၊ အဆင်းကို မောင် တကယ် လက်ထပ်မှာ”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အဆင်း နှုတ်က အထိတ်တလန့် ငြင်းဆိုတော့ မြင့်မိုရ် မျက်ခုံး တန်းတန်းတွေ ကွေးညွတ်ကြည့်ရင်း

“ဘာမဖြစ်နိုင်ရမှလဲ အဆင်း၊ မကြီးနဲ့ မလေးကိုလည်း ကိုယ် ယတိပြတ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ သူတို့ သဘောမတူရင်လည်း မောင် မင်းကိုပဲ လက်ထပ်မှာလို့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မောင် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ၊ အဆင်းကို မောင် လက်ထပ်မယ်၊ မိဒီယာသမားတွေ ရှေ့မှာ အတိအလင်း ကြေညာပြီး တရားဝင်လက်ထပ်မှာ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး မြင့်မိုရ်”

“အဆင်း မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“ရှင်ကို ကျွန်မ လက်မထပ်နိုင်ဘူး မြင့်မိုရ်”

“မောင့်ကို မကျီစားနဲ့ အချစ်ရယ်”

အဆင်း လက်ကလေးတွေကို ဖမ်းဆုပ်သော သူ့လက်တွေထဲ က ရှောင်ထွက်ရင်း အဆင်း ထရပ်တော့ မြင့်မိုရ် မယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်

အခန်း (၂၉)

“ဘာ ဘာရယ် မြင့်မိုရ်”

ကြားလိုက်မိသည့် စကားကို မယုံနိုင် ချောက်ချားစွာနှင့် အဆင်း အလန့်တကြား ရေရွတ်ပြီး ထရပ်မိ၏။

မြင့်မိုရ်က အဆင်းလက်ကို ဆွဲကာ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်စေရင်း

“ချစ်ကလည်းကွာ ထိတ်လန့်စရာ စကားမှ မဟုတ်ဘဲ အချစ် ကို လက်ထပ်ဖို့ မောင် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီလို့ ပြောတာ”

“မြင့်မိုရ် ရှင် ရှင်နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မြင့်မိုရ် ဟက်ခနဲ သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း အဆင်း ပခုံးလေးကို တင်းတင်းလေးဖက်သည်။

နေခဲ့သည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ မြင့်မိုရ်”

“ဘာ ဘာလို့လဲ အဆင်း၊ မောင့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ပြော

ပါဦးကွာ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့တာမို့ပဲ”

“ဘာ”

မြင့်မိုရ် တုန်လှုပ်စွာ အော်ရင်း မယုံနိုင်သလို ခေါင်းကို ခါရမ်း

နေ၏။

“မ မဟုတ်တာ အ အဆင်း မင်း မင်း”

“အမှန်ဝန်ခံရရင် ရှင်ကိုခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ရတနာကို အနိုင်ယူ ဖို့အတွက်ပဲ”

“ရတနာစီခြယ်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် သူ့ကို အဆင်း အမြဲတမ်း ရုံးနိမ့်ခဲ့ရတယ် အရှုံးပေးခဲ့ရတယ် သူက ရှင်ကို စွဲလန်းနေတော့ နီးစပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ် ဒါကြောင့် ကျွန်မ လက်ခံလိုက်တာ”

“အဆင်း”

“ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက် မဆုံးသေးဘူး မြင့်မိုရ်၊ ထိပ်တန်းကျော် က ရတနာကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရတနာက လက်မခံဘူး၊ အဲဒါ

မြင့်မိုရ်အထက်ဆိုတဲ့ ရှင်ကို မျှော်လင့်နေလို့ပဲလေ”

“တောက်”

မြင့်မိုရ် ထံမှ နာကျည်းစွာ တက်ခေါက်သံကို အဆင်း ကြားရ၏။ စူးစူးရဲရဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းမှာ ဒေါသတွေကြောင့် တောက်ပနေခဲ့၏။

“ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီ အဆင်း၊ ထိပ်တန်းကျော်ဆိုတာ မင်းရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးသူ၊ အဲဒီလူအတွက် မင်းက ကိုယ့်ကို အသုံးချပေးခဲ့တာပေါ့”

အဆင်း အံ့ကိုကြိတ်ကာ ယဲ့ယဲ့ပြုံး၏။ ငေးစိုက်ကြည့်နေသော မြင့်မိုရ် မျက်ဝန်းထဲမှ ဒေါသရိပ်တွေကိုလည်း မကြည့်ဘဲ မြင်နေ၏။

“ဒါ အမှန်ပဲ မြင့်မိုရ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်တယ် ဟုတ်လား၊ မောင့်နှလုံးသားကို မင်းနင်းခြေ ဦးမှ တောင်းပန်တဲ့ စကားလေးနဲ့ နှစ်သိမ့်ဖေးမတာလား အဆင်း”

“အမှန်ဝန်ခံရရင် ဒီအခြေအနေတွေအတွက် ကျွန်မ အမြဲ နောင်တရခဲ့တယ် မြင့်မိုရ်၊ အမြဲတမ်းလည်း လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစား ခဲ့ရတယ်”

“တော် တော်ပါတော့ အဆင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို မောင်

တကယ်ချစ်ခဲ့တာ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခဲ့တာ မင်းသိပါတယ်။ မောင်
အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်တယ်။ မင်းကို မောင် လက်ထပ်မယ်”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မြင့်မိုရ်”

“ဘာကြောင့်လဲ အချစ်ရယ်”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်ခဲ့လို့ပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မြင့်မိုရ် အခုပဲ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ရှင်း
ကျွန်မ မပတ်သက်တော့ဘူး။ ရှင့်ရဲ့အလုပ်က ကျွန်မ ထွက်လိုက်
မြင့်မိုရ်”

“အဆင်း အဆင်း”

သူ့ခေါ်သံကို ဥပေက္ခာပြုကာ အဆင်း အခန်းထဲ လှည့်ဝင်
သည်။ ခရီးဆောင် သေတ္တာကြီးထဲကို အဝတ်အစားတွေ သိမ်းဆည်း
ထည့်သည်။

အဆင်း ဒီမှာ ဆက်မနေသင့်တော့ဆိုတာ နားလည်သည်။

လတ်တလောမှာ လဲ့ဝါသည်ပဲ အားကိုးစရာ ရှိသည်။ လဲ့ဝါဆီ

အဖော်တစ်ဦး ငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ်ကလေးမှာပဲ အဆင်း ဆေး
ခိုလှုံ့ရမည်။

မြင့်မိုရ် ပေးထားသော ဟင်းဖုန်းနှင့် အခန်းသော့ကို ပြန်

ခွင့်လွှတ်ခန်းကို ထွက်ခဲ့တော့ မြင့်မိုရ် မရှိတော့ပါ။

ပျက်စီးချင်း မဆိုင်ချင်လောက်အောင် မြင့်မိုရ် နာကျည်းသွား
ခဲ့ပြီလား။

ငွေအဆင်းဆိုတဲ့ မိန်းမကို ရှင် နာကျည်းသွားပြီလား မြင့်မိုရ်
ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းပန်ချင်ပါဘူး။

ရှင်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ အချစ်ကို လှည့်ဖျားသလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက်
အမြဲတမ်း နောင်တအသိတော့ ရနေမှာပါ။

တကယ်ဆို ငွေအဆင်း ဆိုတာ အမြဲတမ်း နှိုးနှိုးခဲ့ရသူ တစ်ဦး
ပါ မြင့်မိုရ်ရယ်။

အခန်း (၃၀)

“မြင့်မိုရ်ကို တို့ အစကတည်းက စွဲလန်းခဲ့တဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက်ပါ မြင့်မိုရ်”

ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံနေသော ရတနာစံခြယ် မျက်နှာကို မြင့်မိုရ် အကဲခတ် ကြည့်မိသည်။

ထိပ်တန်းကျော် မြတ်နိုးစွဲလန်းမည်ဆိုလည်း စွဲလန်းလောက် အောင် လှသည် ရတနာပါပဲ။ ချောမွေ့ပြီးသော မျက်နှာကို ပိုပြီး ဝင်းမွတ်အောင် လှပစွာပြင်ဆင်ထားတာမို့ အပြစ်ဆိုစရာမရှိ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ငွေအဆင်းရဲ့ အခြယ်အသ ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးကြည့်မိ၏။

သေချာသည်က ငွေအဆင်းရဲ့ လှပမှုက ရတနာစံခြယ်ကို မပီတာတော့ အမှန်။

ရှုပါအဆင်းက အပြစ်ဆိုစရာ မရှိသလို ဂုဏ်အဆင့်အတန်း မှာလည်း ငွေအဆင်းထက် အပုံကြီးသာသည်။

ဥစ္စာနေကလည်း ပြည့်စုံ၏။ ပညာတတ် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်။

ဒါတွေကြောင့်လည်း မကြီးနှင့်မလေးက ရတနာကို မြင့်မိုရ် အထက်ရဲ့ ဇနီးလောင်းလျာအဖြစ် လက်ခံလိုက်ကြတာ ဖြစ်မည်။

“မြင့်မိုရ် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင်”

သူ့မျက်နှာကို အရိပ်လို ငေးကြည့်နေသည့် ရတနာ့အသံကြား မှ သူ သတိဝင်လာကာ မော့ကြည့်မိသည်။

အပြုံးရိပ်သမ်းနေသော ရတနာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ တစ်ဆင့် ရတနာ့ ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်မြင်နေခဲ့သည်။

မြင့်မိုရ် နှုတ်ခမ်းတွေ ယဲ့ယဲ့ပြီးရင်း စားပွဲပေါ်က ရတနာ လက်ကလေးကို အုပ်မိုး ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“အိုး”

ရှက်ရိပ်လွှမ်းသော ရတနာ ပါးနှစ်ဖက်က ရဲခနဲ။

“ရတနာ မင်းကို ကိုယ်သဘောကျတယ်”

“ဟင်”

တကယ်ဆို ချစ်တယ်ဟု သူ ပြောဖို့ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်က ထွက်သွားတဲ့စကားက တလွဲ။

ဒါပေမဲ့ ရတနာ ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ ရင်ခုန်နေတာတော့ အမှန်။

“မင်းကို မြင်ကတည်းက ကိုယ် မှတ်မိခဲ့လန်းနေခဲ့တာ”

ရှက်ရိပ်သမ်းနေသော မျက်နှာလေး မော့ကြည့်လာ၏။ မြင့်မိုရ် ၏ တည်ငြိမ်နေသော မျက်ဝန်းတွေကို မြင်တော့ မျက်ခုံးတန်းလေး ကွေးညွတ်သွားခဲ့၏။

“မြင့်မိုရ် ဒါ ရှင့်ရင်ထဲက စကား ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

“မင်းယုံကြည်အောင် ကိုယ် ဘာနဲ့သက်သေပြရမလဲ ရတနာ”

“ငွေအဆင်းနဲ့ ရှင် ပတ်သက်ခဲ့သလားပဲ ရတနာ သိချင်တာ”

မြင့်မိုရ် နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကာ ပြုံး၏။ ပြီးမှ ပေါ့ပါးစွာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်သည်။

“အဟွန်း သူက ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ဘဝ လေးက သနားဖူး ကောင်း... ဟို ကိုယ် ကူညီခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အလုပ်က ထုတ်လိုက်ပြီ”

“ဟင် ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“ညာစရာမှ မဟုတ်တာဘဲ ရတနာရယ်”

လက်ခနဲ ရောင်စဉ်ဖြာသွားသော ရတနာ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျေနပ်မှု အရိပ်တွေ လွှမ်းနေ၏။

ဒါ ငွေအဆင်းကို အနှိုင်းရလိုက်တဲ့ ဝမ်းသာမှုလား။

“အရေးမပါတဲ့ကိစ္စတွေ ထားကွာ၊ မင်းကို ကိုယ့် မကြီးနဲ့ မလေးကတော့ သိပ်ကို ခင်နေတယ်”

“ရတနာလည်း မြင့်မိုရ် အစ်မတွေကို ခင်ပါတယ်”

“ကိုယ် အရမ်းကျေနပ်တယ် ရတနာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မကြီးနဲ့ မလတ်ကို အချစ်ဆုံးပဲ။ အစ်မတွေ မကြိုက်တဲ့ အလုပ်ကို ကိုယ် မလုပ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ ရတနာနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ့် အစီအစဉ်ကို ငြင်းခဲ့ရတာလဲ မြင့်မိုရ်”

“ကိုယ်က ဂီတတစ်ခုကိုပဲ ဝါသနာပါတာ၊ သရုပ်ဆောင်ရမှာ ကိုတော့ မရဲဘူး ရတနာရဲ့။ အဲဒါတော့ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးနော်”
ရတနာ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

တကယ်ဆို မြင့်မိုရ်နှင့် နီးစပ်ဖို့အတွက် သူမဘက်က စီစဉ်ခဲ့တာ သက်သက်ဖြစ်သည်။

မြင့်မိုရ်ကို တစ်ပါးသော မိန်းကလေးတွေနှင့် ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင်

ရှိနေတာတော့ မကြိုက်ချင်ပါ။

အတ္တကြီးသည်ပဲဆိုဆို မြင့်မိုရ်အထက် ဆိုတာ ရတနာ တစ်ဦး တည်းအတွက်ပဲ ရှိစေချင်သည်။

“ရတနာ မင်းကိုယ့်ကို အဖြေမပေးသေးဘူးလေ”

အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ လက်ပဝါးနုနုလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး မြင့်မိုရ် မေးတော့ ရတနာ ရှက်ပြုံးလေးနှင့် မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးရင်း

“မြင့်မိုရ်ကကော တို့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့လို့လား”

“အဲဒီထက် လေးနက်အောင်ပြောရရင် ရတနာကို တို့ဘဝရဲ့ ကြင်ဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားတာ”

ကြည်နူးကျေနပ်ခြင်းတို့ ရတနာ ရင်ထဲ တစ်ပုံစီစီ စီးဆင်းသွား ခဲ့သည်။

မဆွတ်ခင်ကတည်းက ညွတ်နေခဲ့တာ။ ငွေအဆင်းကြောင့် ဆုံးရှုံးရတော့မည် ထင်ခဲ့တာ အခုတော့။

“ရတနာ မြင့်မိုရ်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟာ ကိုယ် ကျေနပ်ပြီ”

နောက်ဆုံးတော့ ရတနာ ရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်ဝခဲ့တာပဲလေ။ ငွေအဆင်း နှင်ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီ။

ဒီအတွက် နှင့် နှုတ်က ဝန်ခံစကားတော့ ငါကြားချင်သေး တယ် ငွေအဆင်း။

“ဘာရယ် တကယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

မြင့်မိုရ် ခေါင်းခါပြုရင်း အကဲခတ်ကြည့်နေသည့် အစ်မတွေ မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ချင်တာမို့ သစ်သီးပန်းကန်ထဲက ပန်းသီး တစ်စိတ်ကို လှမ်းယူစား၏။

“ကောင်းတယ် ငါတို့ကလည်း အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ သဘော မတူပါဘူး။ ဘာအဆင့်အတန်းမှ မရှိပါဘူး”

“မလေး ပြောတာ ဟုတ်တယ် မကြီးလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ။ နင် အတော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်တယ် အဆင်း”

“အထက် အကြောင်းသိရက်နဲ့ ပြောနေပြန်ပြီ မကြီးကလည်း အခု အထက် ဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ်။ ရတနာလေးက အထက်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးသူပဲ”

“မလေး ပြောတာ မကြီး လက်ခံတယ် အထက် ရတနာ လေးကမှ မင်းရဲ့ ကြင်ဖော်ဖြစ်သင့်တာ။ ဂုဏ်အဆင့်အတန်း။ အသိုင်း အပိုင်းကော ထပ်တူညီတယ်”

မကြီးနှင့်မလေး အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ချီးကျူးနေသော စကားတွေကို မြင့်မိုရ် ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်မိသည်။

“အခု နင်တို့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ အထက်”

အခန်း (၃၁)

“နင် တကယ်ပြောတာလား အထက်”

မိုးစက်ပွင့်က မယုံနိုင်သလို မေးသည်။ မြင့်မိုရ် တည်ငြိမ်စွာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တကယ်ပါ မလေး ကျွန်တော် ရတနာစံခြယ်ကို ချစ်ရေးဆို ပြီးပြီ”

“နေပါဦး မင်း ဟိုတစ်ခါပြောတော့ မင်း ခန့်ထားတဲ့ ငွေ အဆင်းကိုပဲ လက်ထပ်မှာဆို”

မမကြီးက မြင့်မိုရ် နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။ မြင့်မိုရ် ခေါင်းကို ခါရမ်းပြရင်း

“မကြီးနဲ့ မလေးတို့ စိတ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်တာပါ”

“ရတနာကို လက်ထပ်ဖို့ အထက် ဆုံးဖြတ်ထားတယ် မကြီး၊ လောလောဆယ်တော့ စေ့စပ်ထားချင်တယ်”

“ဒါ ကောင်းတယ် မင်းက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ် သေချာအောင် စေ့စပ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ ဘယ်တော့ စီစဉ်မှာလဲ”

“အဲဒါ မကြီးတို့နဲ့ ရတနာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းလေ၊ သူ ဒီရက်ပိုင်းမှာ လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား၊ မြန်လေ ကောင်းလေပဲ၊ စေ့စပ်ပွဲကို မလေးနဲ့ ဆိုင်မှာပဲ လုပ်တာပေါ့၊ ဖြစ်မလား အထက်”

“အားလုံး မကြီးတို့ စီစဉ်၊ ရတနာ့ စိတ်တိုင်းကျပေါ့ဗျာ”

“ရတနာလေးက လက်ခံမှာပါ”

“ဟုတ်တယ် မကြီးတို့ကို သူက ခင်မင်တယ်၊ အထက်ကိုလည်း အတော် စွဲလန်းချစ်ပုံပါပဲ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ ရွေးခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ကံ အနားယူချင်ပြီဗျာ သွားတော့မယ်”

စကားပိုင်းက ထကာ သူ ထွက်ခဲ့ချိန်ထိ မကြီးနှင့်မလေး ကြည့်နှုတ်တိတိဝေကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြင့်မိုရ် အခန်းတံခါးပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက ကြောင်တွေနေဆဲ။

အာရုံထဲ တိုးဝင်လာတာ ငွေအဆင်းရဲ့ မျက်နှာလေး။

မကြာခင် သူ့နဲ့ ရတနာရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းတွေကို အဆင်း

ကြားမှာပါ။

ဒါဆိုရင် အဆင်း ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားခဲ့မည်လား။

ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဟန်ဆောင်ထားရပေမယ့် တကယ်

တမ်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေခဲ့တာ ဘယ်သူ သိမှာလဲ။

နာကျည်းမုန်းတီးမှုတွေနဲ့ မင်းကို အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး

အဆင်းရယ်။

ငါ့ ရင်ဘတ်ထဲကို မင်း မြင်တတ်အောင် ကြိုးစားကြည့်လိုက်

ရင် မြင်ရမှာပါ။

ငါ ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ခဲ့သမျှတွေဟာ...။

အခန်း (၃၂)

“နင့်ကိုငါ မချစ်နိုင်ဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ပြီးပြီ ထိပ်တန်း နှင့်မျှော်လင့်ချက်တွေ ရုပ်သိမ်းလိုက်တော့ဟာ”

“ရတနာ နင့်ကိုငါ ချစ်တာ ပြန်ရုပ်သိမ်းလို့ ရတဲ့အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခုချိန်မှာ ငါ ချစ်သူရှိနေပြီ”

ရတနာ ပြုံးပြီးလေး တည်ငြိမ်စွာ ပြောတော့ ထိပ်တန်း နှုတ်ခမ်းတွေကို နာကျင်စွာ မဲ့ပစ်ရင်း

“သိသားပဲ ထိပ်တန်းကျော်ဆိုတဲ့ ငါက အကြားအမြင် အာနံ့ တွေ ချို့တဲ့နေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ငါနဲ့ မြင့်မိုရ် အကြောင်း နင်သိလောက်ပြီပေါ့”

“သိတယ် အဆင်း မြင့်မိုရ်ဆီက အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ နှင့်မျှော်လင့်ချက်တွေ ရင့်သန်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ ကောင် ကို နင် မယုံကြည်ခဲ့ ရတနာ။ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကောင်”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“နင် ဘာရယ်တာလဲ ရတနာ”

“နင့်စကားကြောင့် ရယ်ချင်သွားတာ။ မြင့်မိုရ်က ငါ့ကို တရားဝင် ချစ်ခွင့်ပန်လို့ ငါလက်ခံလိုက်တာ နင်မသိသေးဘူးလား”

“ဟင် ဘာ ဘာရယ်”

ထိုင်နေသော ဒန်းလေးပေါ်က ထိပ်တန်း အထိတ်တလန့် ခုန်ဆင်းလိုက်တော့ ရတနာ လှုပ်ရမ်းကျန်ခဲ့ပေမယ့် အထိုင်မပျက်။

“လာမယ့် ဆန်းဒေးမှာ သူ့နဲ့ငါ ငေ့စပ်ကြတော့မှာ”

“ဟင်”

ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ခြင်းတွေဖြင့် ထိပ်တန်း မျက်နှာကြီး ချောက်ချားစွာ ညိုမည်းသွားခဲ့သည်။

“ရတနာ နင် နင် တကယ်ပြောတာလား”

ရတနာ မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေက အံ့ဩတုန်ယင်နေသော

ထိပ်တန်းကို စူးစူးလေး မော့ကြည့်ရင်း

“နင် စောင့်ကြည့်ပေါ့ ညာလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ အထင်ကရ ပါလာမှာပေါ့ဟာ”

သက်မဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ထိပ်တန်း ရုပ်နေမိဆဲ။

ရတနာကလည်း စူးလက်စွာ မော့ကြည့်နေမိဆဲ။

ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာချောချောက နဖတ်ဖြူဝင်းပေမယ့်

ရဲရဲနီနေခဲ့တာဟာ နာကျည်း ဒေါသတွေကြောင့်လား။

“ဒါဆို နင် သဘောပေါက်ပြီ ထင်တယ် ထိပ်တန်း”

“ဘာကို သဘောပေါက်ရမှာလဲ”

အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်ရင်း ထိပ်တန်း ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်တုံ့ပြန်

သည်။

“နင် နောက်ဆုတ်သင့်ပြီ ဆိုတာပေါ့”

“ဆောရီးပဲ ရတနာ နင့်ကိုငါ အလွယ်တကူနဲ့ အရှုံးမပေးဘူး ဆိုတာ ယုံစမ်းပါ။ နင့်ဘာသာ ဟိုကောင်နဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် နင် သိပါတယ် ထိပ်တန်းဆိုတာ အမြဲတမ်း နံပါတ်တစ်ပဲလေး ပြီးတော့ နင်နဲ့အတူ ယှဉ်တွဲပြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာ၊ ဒီတော့ ငါ ဘယ်တော့မှ အလွယ်တကူ မရှုံးနိုင်စေရဘူး”

“နင် ထွက်သွားတော့ ထိပ်တန်း”

မထိတရီ ပြုံးကြည့်နေသော ထိပ်တန်းကို ထုရိုက် ကုတ်ဖွဲ့ဖြစ် ချင်စိတ်က ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ် တက်လာသည်။

“နင် မမေ့အောင် ပြောခဲ့မယ် ရတနာ၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ် ဘယ်”

စကားအဆုံးမှာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ထိပ်တန်း ကျောပြင်ကို ငေးရင်း ရတနာ လက်သီးတွေကို တင်းတင်းလေး ဆုပ်ထား မိတ်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားပေါ်ကို တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်အထိ ထိပ်တန်း လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ရှုံးနိုင်သွားတဲ့ ဖြိုင်ပွဲတစ်ခုအတွက် ထိပ်တန်း သွေးရှူးသွေးကန်း ပြောသွားခဲ့တာလား။

ရတနာ နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ကျသွားကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

နင် ငါ့ကို စိန်ခေါ်သွားခဲ့တာလား ထိပ်တန်း။

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ နင့်ကိုချစ်တဲ့ ငွေအဆင်းလို

ပင် ဟန်ဆောင်ခြင်း အတတ်ပညာမှာ ကင်းမဲ့လိုက်တာ။

နင် ဝဋ်လည်တာလို့ နားလည်တတ်ခဲ့ရင်...။

ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ရုတ်တရက်တော့ အဆင်း နားမလည်နိုင် ခဲ့ပါ။

နဖတ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသော မျက်နှာ။ ဆင်ယင်ထားသော ဝိန်ရတနာတွေက ရတနာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် စီခြယ်နေတာတော့ အမှန်။

“ဒီနေ့ ငါနဲ့ မြင့်မိုရ် စေ့စပ်ပွဲလေ”

“ဟင်”

အဆင်း မျက်ဝန်းတွေ ဟန်မဆောင်နိုင်ခဲ့။ ဒါကို တမင် အရသာခံ ကြည့်ရင်း ရတနာ လှလှပပလေး ပြုံး၏။

“သူ့အစ်မရဲ့ ရနံ့သစ် ဆိုင်မှာ ကျင်းပတာ။ မနက်ဖြန်ဆို ဂျာနယ်တွေမှာ ပါလာမှာပေါ့ဟာ။ နင် မြင်ကြည့်နိုင်အောင် လဲ့ဝါနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

စကားလုံးတွေက အဆင်းကို တမင် တိုက်ခိုက်နေမှန်း အဆင်း နားလည်နေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ အဆင်း တည်ငြိမ်စွာပဲ ဟန်ဆောင်ပြုံးရင်း

“ကျေးဇူးပါပဲဟာ ကဲ အထဲဝင်ဦးလေ ရတနာ”

“မဝင်တော့ဘူး အဆင်း။ ငါ နင့်ဆီလာတာ နင့်ရဲ့ စကား တစ်ခွန်းကို ကြားချင်လို့ပဲ”

အခန်း (၃၃)

“ဟင် ရတနာ”

“နင့်ဆီ တမင်လာခဲ့တာ အဆင်း”

ပန်းနုရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့်

ရတနာကို အဆင်းငေးကြည့်နေမိ၏။

ရင်ညွန့်မှ ခါးအထိအကြပ် ဒီဇိုင်းလှလှ ဝတ်စုံက အောက်ပိုင်း မှာ ဂါဝန်သဖွယ် အထပ်လေးတွေ ကားကျနေ၏။ အနက်ရောင် ဒေါက်ကြွဲ ဖိနပ်လေးနှင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်လာကာ တံခါးဝမှာ ရပ်နေသော အဆင်း ရှေ့မှာ ရပ်တန့်သွား၏။

“နင့်ကိုငါ ဖိတ်ချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ နင် ခံစားရမှာစိုးလို့”

အဆင်း မျက်ဝန်းတွေထဲကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြောသော ရတနာ မျက်ဝန်းတွေက စိန်ပွင့်တွေလို စူးပလက်ဖြာနေ၏။

“အင်း ငါ ဝမ်းသာပါတယ် ရတနာ၊ နင် တကယ် ချစ်တဲ့သူ နဲ့ ရသွားတဲ့အတွက် ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ် သူငယ်ချင်း”

“အဟင်း မင်းရင်ထဲက တကယ်ဝမ်းသာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား အဆင်းရယ်”

လှောင်ရိပ်သမ်းသော အပြုံးနှင့်ဆိုကာ ရတနာ အဆင်းကို စူးစူးနစ်နစ် အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

အဆင်း နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ ရတနာကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ ဘာကြောင့် များ ရတနာရဲ့ အတ္တတွေ ပြင်းထန်ရတာလဲ။

“နင် တစ်ခုတော့ ဝန်ခံသင့်တယ် အဆင်း၊ ဒီပွဲမှာ နင် ရှုံးနိုင်ခဲ့ပြီလို့”

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ ခံစားရ၏။ ရှုံးနိုင်ခဲ့ပြီတဲ့လား။ ရတနာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။

မြင့်မိုရ်ကို အဆင်း ဆုံးရှုံးခဲ့တာလား။

“နင် ကျေနပ်မယ်ဆို ငါ ဝန်ခံတယ် ရတနာ”

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်း အဆင်း၊ အဲဒီလို ဝန်ခံစကားလေး ကိုပဲ ငါ ကြားချင်တာ”

စကားအဆုံးမှာ ရတနာ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ပန်းနုရောင် ဝတ်စုံလေးကို အဆင်း ငေးကြည့်မိဆဲ။

အခုမှ ကြည့်မိသည်။ ရီတနာ စီးလာတာ မြင့်မိုရ်ရဲ့ လင်ခရူစာ ကားကြီး ဖြစ်၏။

တမင် စီးလာခဲ့တာ ထင်ရဲ့။

ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီးတက်မလို ပြင်ပြီးမှ ရတနာ အဆင်းဘက် ကို ပြန်ဦးလှည့်ကြည့်ရင်း

“မေ့ကို အဆင်း မင်္ဂလာပွဲကျရင်တော့ မင်းကို ကိုယ် ဖိတ်ပါ့မယ်”

“စိတ်ချ ရတနာ ငါ လာဖြစ်အောင် လာမှာပါ”
အဆင်း တည်ငြိမ်စွာဆိုတော့ ရတနာ ကျေနပ်စွာ အသံလေး

သွက်အောင် ရယ်၏။
ဖိမ်ခံကားကြီး မောင်းထွက်သွားတာ ကြည့်ရင်း အဆင်း ရင်ထဲ

မှာ တင်းကြပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
တကယ်ဆို ရတနာကို သူမ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ရက်နဲ့ ဘာကြောင့်

များ အရှုံးပေးခဲ့မိတာလဲ။
အာရုံထဲမှာ မြင့်မိုရ်ရဲ့ အရိပ်က ထင်လာ၏။

တကယ့်ကို ဖြူစင်သော နှလုံးသားနှင့် မြင့်မိုရ်က အဆင်းကို

ချစ်ခဲ့တာ သိလာလေလေ အဆင်း လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်လာလေလေ ဖြစ်ခဲ့
သော ကာလတွေ။

ပြီးတော့ အဆင်းအပေါ် ဖြူစင်ခဲ့သော အကြင်နာတွေနှင့်
လည်း မြင့်မိုရ် မြတ်နိုးခဲ့သည်။

ဒါတွေကို အနိုင်မယူရက်ပါ။

အဆင်း ရှုံးနိမ့်စွာ အရှုံးပေးခဲ့ခြင်းက မြင့်မိုရ်ရဲ့ နှလုံးသားကို
မထိခိုက် စေချင်တာကြောင့်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ နားမလည်နိုင်။ ဘာကြောင့် မြင့်မိုရ်
စိတ်က အပြောင်းအလဲ မြန်ခဲ့တာလဲ။

ရတနာကို အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ မြင့်မိုရ် နောင်တွယ်သွား
ခဲ့တာကိုတော့ အဆင်း မယုံချင်ပါ။

မြင့်မိုရ်ရဲ့ နှလုံးသားက ဒီလောက်ထိ တိမ်းညွတ်လွယ်တာ
မဟုတ်။ ဒါဆိုရင်

ဘာကြောင့်လဲ မြင့်မိုရ်...။

အခန်း (၃၄)

မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ပလူပျံအောင် ပါလာသည်က ရတနာနှင့်
မြင့်မိုရ်တို့ရဲ့ ဓေ့စပ်ပွဲ သတင်းတွေဖြစ်နေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ရတနာ သိပ်လှနေသည်။ အဆင်း အပြင်မှာ
မြင်ခဲ့ရသော ပန်းနုရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့်ဖြစ်သည်။

မြင့်မိုရ်ကတော့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ရှင်းသန့်နေသည်။
အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် မြင့်မိုရ် ကိုကြည့်ရင်း အဆင်း
ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတော့ အမှန်။

အဆင်းကို နာကျည်းစွာ ရတနာကို ရွေးချယ်လက်ခံခဲ့တာ
လား။ ဒါဆိုရင်တော့ မြင့်မိုရ် အတွက် အဆင်း ဝမ်းနည်းမိတာ အမှန်။

ဖြူစင်အတ္တ ကင်းသော မြင့်မိုရ်ရဲ့ နှလုံးသားနှင့် ရတနာ ထိုက်တန်ခဲ့လား။

ဘာကြောင့်များ အဆင်း ခံစားနေခဲ့မိတာလဲ မသိပါ။
လဲ့ဝါကတော့ အဆင်းဘက်က ခံစားပြီး ပြောရှာသည်။

“ရတနာရဲ့ အတ္တကိုတော့ ငါ အရမ်းကြောက်သွားပြီ ဒီဂျာနယ် တွေ သူ နင့်ကို တမင်ပေးလိုက်တာပဲ”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး လဲ့ဝါ”

“ဒါပေမဲ့ သူ မလုပ်သင့်ဘူးလေ၊ ရတနာကို ငါ ရွံသွားတာ အမှန်ပဲ အဆင်း။ ဒါကြောင့် ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ရတနာဆီက အလုပ် ထွက်တော့မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် စာခြား အထူးကုဆေးခန်းကြီးတစ်ခုနဲ့ ငါ ဆက် ထားတယ် အဆင်ပြေမှာပါ”

“နင် ဘာလို့ ထွက်မှာလဲဟာ၊ ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး”

“ရတနာ မျက်နှာကို မြင်နေရတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မပျော်ရွှင်ဘူး အဆင်း။ တကယ်ဆို သူ မြင့်မိုရ်အထက်ကို ချစ်တဲ့စိတ်ထက် အတ္တတွေ မာနတွေက ကြီးမားနေတာ”

လဲ့ဝါ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲသည်။

“သူ ဘယ်လောက်အထိ ပြောသလဲ သိလား။ နင်နဲ့ မြင့်မိုရ် တာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ သူမသိဘူးတဲ့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ မယုံဘူးတဲ့”

“ဟာ ဒီသံသယကြီး သူ မထားသင့်ဘူး”

“အေး သူ ရင်ထဲမှာရှိနေတာ အသေအချာပဲ၊ မြင့်မိုရ်ကို သူ အရင်က စွဲလန်းခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ သွေးအေးသွားပြီ တဲ့”

“ဟင် ဒါဆို ဘာလို့ လက်ထပ်သလဲ”

“နင့်ကို နိုင်ချင်လို့ပေါ့ဟာ၊ ရတနာက ငါ့ကိုပြောတဲ့စကားတွေ က သိပ်ဆိုးတယ်၊ မြင့်မိုရ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့အတွက် ရင်ခုန်မှု မရှိဘူးတဲ့”

အဆင်း တကယ်ပဲ စိုးရိမ်သွားရသည်။ ရတနာ မြင့်မိုရ်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ အဆင်းကို နိုင်ချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့လား။

မြင့်မိုရ်ကို ချစ်ခဲ့စွဲလန်းခဲ့သည်ဆိုသော ရတနာရဲ့ စကားတွေ ကကော စဉ်းစားစရာ။

“ငါတစ်ခု နောင်တရတယ် အဆင်း”

“ဘာကိုလဲ လဲ့ဝါ”

“မြင့်မိုရ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်ကို သတိပေးခဲ့မိတာပေါ့”

“ဘယ်လို”

“မြင့်မိုရ်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ နင် မပတ်သက်သင့်ဘူးလို့ ပြောခဲ့မိ

တာကိုလေ တကယ်ဆို ငါ မပြောသင့်ခဲ့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ လဲ့ဝါ”

“တကယ်ဆို မြင့်မိုရ်ရဲ့ နှလုံးသားက နင်နဲ့ပဲ လိုက်ဖက်ညီတာ ပါ။ အချစ်ကို ခံစားတတ်တဲ့ နင်တို့ နှလုံးသားတွေက ဖြူစင်ရိုးသား တယ်။ နင်နဲ့သူပဲ နီးစပ်သင့်တာ”

လဲ့ဝါ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း အဆင်းငြိမ်သက်နေမိ သည်။ မြင့်မိုရ် အရိပ်က ဝေးခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာ အဆင်းစိတ်တွေ မတည်ငြိမ်ခဲ့တာတော့ သေချာ၏။

ဟန်ဆောင် ချစ်သူဘဝတုန်းက မြင့်မိုရ်က ယုယကြင်နာမှု လေးတွေ၊ ပြီးတော့ ရမ္မက်ကင်းသော အနမ်းတွေ။

အားလုံးကို ပြန်တွေးမိတိုင်း အေးစပ်နေပြီထင်သော ရင်က ခုန်ချင်သည်။

မြင့်မိုရ်ရဲ့ ယောက်ျားပီသသော စိတ်ဓာတ်ကတော့ အဆင်း လေးစားကြည်ညိုလောက်ပါသည်။

ထိပ်တန်းလို ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ကြီးမားတာမျိုး မြင့်မိုရ်မှာ မရှိခဲ့။ သူ့အရိပ် သူ ပိုင်ဆိုင်သော နေရာတစ်ခုမှာ နေထိုင်ခဲ့ရသည် တိုင် အဆင်းကို ဖြူစင်ခဲ့သည်။

ဒါတွေ အားလုံးသည် မြင့်မိုရ်ရဲ့ ဖြူစင်မှု ပြယုဂ်တွေ။

အဆင်းဘဝမှာ ဖြူစင်မှုနဲ့ ယုယခဲ့သူက မြင့်မိုရ်ပဲဖြစ်၏။ ငယ် ကတည်းက သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ရသော ထိပ်တန်းဆီကလည်း မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ ဘူးပါ။

အိုး ဘာတွေ တွေးနေခဲ့မိပါလိမ့်။

မြင့်မိုရ်နှင့် ထိပ်တန်းကို နှိုင်းယှဉ်နေခဲ့မိခြင်းက အမှားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

ဒါပေမဲ့ မြင့်မိုရ်နှင့်ပတ်သက်သော အရိပ်တွေသည် အဆင်း အာရုံထဲမှာတော့ မမေ့နိုင်သေးပါ။

အခုလည်း ရတနာနှင့်မြင့်မိုရ်တို့ အကြောင်းကို ကြားရတော့ အဆင်း ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မိသည်က မြင့်မိုရ်အတွက်

ဖြူစင်သော မြင့်မိုရ် နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေ ကင်းစင်စေ ချင်သည်။ ရတနာနှင့် မြင့်မိုရ်တို့ အိမ်ထောင်ရေး ထိခိုက်မှာကိုတော့ အဆင်း စိုးမိပါသည်။

သည်အတွက် . . . .

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် သူ့နဲ့ငါ သန့်ရှင်းစွာ နေခဲ့ကြတာပါ။ နင့်ရင်ထဲမှာ သံသယကြီးပါသွားမှာ ငါစိုးတယ်”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ အဆင်း၊ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ငါတို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် တခဏလေး ပါပဲ”

“ဟင်”

“အဲဒါ ထိပ်တန်းနဲ့ နင် နီးစပ်ချင်လို့ ငါ တမင်လက်ခံလိုက်တာ ပါ ရတနာ”

“အဟင်း ဟင်း ဒီအကြောင်းတွေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နင် ပြောနေရတာလဲ အဆင်း”

“နင်တို့နှစ်ယောက် ဘဝသစ်တည်ထောင်ပြီးမှ ပြဿနာဖြစ်မှာ လို့ပါ ငါ့စေတနာပါ”

“အဟင်း ဟင်း ရယ်စရာတွေ လာမပြောနဲ့တော့ အဆင်း၊ နင်တို့ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ သူ့ကို လက်ထပ်မှာ နင့်ကို နိုင်ချင်လို့ပဲ”

“ငါ နင့်ကို အမြဲအရှုံးပေးပါတယ်”

“မပေးလို့ မရတော့ဘူးလေ၊ နင့်အတွက်တော့ စိတ်မကောင်း

အခန်း (၃၅)

ဖုန်းကို လာကိုင်သူက ရတနာ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတာမို့ အဆင်း ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ရတနာ ငါ အဆင်းပဲ”

“အဆင်း”

ရတနာ အံ့ဩနေမှာ သေချာ၏။ ရတနာဆီကို အဆင်း ဖုန်း ဆက်လာမည်ဟု လုံးဝ မျှော်လင့်စားပုံမှရပါ။

“ရတနာ နင့်ကိုငါ တစ်ခု ပြောချင်လို့”

“ဘာကိစ္စလဲ အဆင်း ပြောပါ”

“ဟို ငါ့ခြံမြင့်မိုရ်ကို နင် တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့”

ဘူး အဆင်း ထိပ်တန်းကို နင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတာကို ပြောတာ”
 ထိပ်တန်း အမည်က အဆင်း နှလုံးသားကို မလှုပ်ခတ်စေ
 တော့တာ ရတနာ မသိသေးဘူး ထင်ရဲ့။
 “အင်း အဲဒါအတွက် ငါ ဖြေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်”
 တမင်ပဲ အဆင်း ပြောလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတနာ
 ထင်မြင်သွားခဲ့တာ ကောင်းသည်။
 ထိပ်တန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သွေးအေးခဲ့တာ သိလျှင် ပိုပြီး
 အထင်လွဲမှာစိုးရ၏။
 “ကဲ နင် ပြောချင်တာ ဒါပဲလား”
 “အင်း နင်သိစေချင်လို့ပါ ရတနာ”
 “ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတတ်ဘူး အဆင်း၊ ခုချိန်မှာ ငါလိုချင်
 တာ မြင့်မိုရ်ရဲ့ နှလုံးသား မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုပဲလေ”
 “ဟင်”
 “ဟုတ်တယ် မြင့်မိုရ်အထက် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို ငါ ပိုင်ဆိုင်
 ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တို့ကိစ္စတွေ ငါ အလေး
 မထားဘူး ဝှုတ်ဘိုင် အဆင်း”
 စကားတွေ အနိုင်ပိုင်းကာ ရတနာ ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။
 အဆင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း စိုးရိမ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ ရတနာ

ရဲ့ စကား အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ။
 မြင့်မိုရ်ကို လက်ထပ်မှာ ချစ်ခြင်းကင်းမဲ့စွာနှင့်လို့ ဆိုလိုချင်
 တာလား။
 ဒါဆိုရင် မြင့်မိုရ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ...
 တွေးရင်း အဆင်း မြင့်မိုရ်အတွက် ပူပန်မိသည်။ မြင့်မိုရ်
 စိတ်ဆင်းရဲခဲ့စရာတွေ ကြုံလာလျှင်
 တရားခံသည် သူမသာလျှင်ဖြစ်မည်။
 မြင့်မိုရ်ရယ် အပြစ်ရှိခဲ့သူဟာ အဆင်းပါ အဲဒီအတွက်...။
 ■ ■ ■
 “ဘာ မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ရတနာ”
 ဒေါသနှင့် မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသော မျက်ဝန်းဟောက
 ရတနာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ စူးစူးနစ်နစ်။ ဒါပေမဲ့ ရတနာကတော့ တည့်ငြိမ်
 စွာပဲ မထိတရီ ပြုံးရင်း
 “အမှန်ကို ပြောတာ မြင့်မိုရ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့
 ပေမယ့် ငွေအဆင်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာကို မယုံကြည်ဘူး”
 “မင်း မင်း ငါ့သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့ ရတနာ”
 “သိက္ခာ ဘာသိက္ခာလဲ မြင့်မိုရ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
 စောင့်ထိန်းမှုဆိုတာ ဘယ်လောက် မြဲမြံမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ရှင် ဆက်ခွယ်

ပတ်သက်ခဲ့တာ ငွေအဆင်း၊ ကျွန်မကို အနိုင်ယူဖို့ ချောင်းမြောင်းနေတဲ့ ငွေအဆင်းလေ”

“ရတနာ မင်းတော်တော့”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မြင့်မိုရ် အနာပေါ် တုတ်ကျသွားတာ လား”

“တောက်”

“ကျွန်မကို တက်မခေါက်နဲ့ မြင့်မိုရ်၊ ရှင် မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ ရှင်ကခဲ့တဲ့ ဇာတ်”

“ဒါကို မင်း သိတယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ ငါ့ကို လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား စဉ်းစားကြည့် မြင့်မိုရ်၊ ရတနာက အမြဲတမ်း နံပါတ်တစ်လေ၊ ရှင်နဲ့အဆင်း ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ပိုင်ဆိုင်သူက ရတနာ ဆိုတာ ပြချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ သက်သက်ပဲ”

“ဘာ ဒါဆို မင်း မင်း”

“ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အချစ်ကို ရှင် မေးမလို့လား အဟင်း ရှင်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူး မြင့်မိုရ်၊ ဒဏ်ရာနဲ့ နှလုံးသားကို ဖာထားပြုပြင် ပြီး ရတနာတို့က တယုတယ မသိမ်းဆည်းတတ်ဘူး”

“မင်း မင်း ကဲကွာ”

ဒေါသတို့ ဆူဝေနေသော စိုက်ချက်က ရတနာကို လဲကျသွား စေသည်။

ကြမ်းပြင်မှာ ပက်လက်လန်လဲကျနေသော ရတနာကို ကြည့် ရင်း မြင့်မိုရ် တဒဂံတော့ မင်သက် ကြောင်တွေနေ၏။

ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ ငြိမ်သက်နေဆဲ ရတနာကို ဦးစိုပ်တကြီး ပွဲလိုက်မိတော့

“ဟာ သွေး သွေးတွေ”

ရတနာ ခေါင်းအောက်မှ ဖေးမထားသော သူ့လက်ဖဝါးတစ်ခု သုံး ပူနွေးစေးကပ်လျက်

နီရဲစေးပျစ်သော သွေးတွေက တခဏအတွင်းမှာ အိုင်ထွန်း လာသည်။

“ဟင့်အင်း ငါ မသတ်ဘူး မင်းကို ငါ မသတ်ဘူး”

သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် မြင့်မိုရ် အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာ တော့ ခန်းဆီးအကွယ်က ရပ်ကြည့်နေသော အဆင်း သတိဝင်လာကာ

“မြင့်မိုရ် မြင့်မိုရ်”

“ဟင့်အင်း ငါ သူ့ကို မသတ်ဘူး”

“မြင့်မိုရ် မြင့်မိုရ်”

“အဆင်း အဆင်း”

ပခုံးကို လှုပ်ရှားနှိုးသော လှဲဝါကြောင့် အဆင်း လန့်နှိုးလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချွေးတွေနဲ့ ရွှဲနစ်နေသည်။

“ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ အဆင်းရယ်၊ နင် ဘာတွေအော်နေတာလဲ”

အိပ်မက်ထဲမှာ မြင့်မိုရ်အတွက် စိုးရိမ်ပြီး အော်ဟစ်ခေါ်နေတာ ထင်ရဲ့။

“ငါ ငါ အိပ်မက်တွေ မက်နေလို့”

“မက်လက်ကြီး မအိပ်နဲ့လေဟာ၊ နေဦး ငါ ရေခပ်ပေးမယ် ရေလေး သောက်လိုက်နော်”

လှဲဝါက ရေတစ်ခွက် အပြေးခပ်တိုက်သည်။

“ရပြီ လှဲဝါ နင် ပြန်အိပ်တော့၊ မနက်စောစော ထရမှာ”

“နင်ကော သက်သာရဲ့လား အဆင်း”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ငါ အိပ်မက် မက်တာပါဟာ”

လှဲဝါ နားလည်စွာနှင့် ဘာမှထပ်မမေးတော့ပါ။ တစ်ဖက်က ခုတင်ဆီ ပြန်လှဲအိပ်သွား၏။

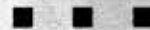
အိပ်စက်မရနိုင်သည်က အဆင်းပဲဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ဆိုးထဲက ပုံရိပ်တွေက မြင်နေဆဲ။ အိပ်မက်ထဲက

ဒဲ့သာ မြင့်မိုရ်နှင့်ရတနာတို့ အိပ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခဲ့လျှင်...။

အဆင်း ပင့်သက်မောကို ရှိုက်မိသည်။

ကျွန်မကြောင့် ရှင် ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးမိတယ် မြင့်မိုရ်။

အခန်း (၃၆)

အရဲစွန့်ပြီး ရောက်ခဲ့မိသည်က မြင့်မိုရ်ရဲ့ အစ်မဖြစ်သူ နှင်းစက်ပွင့်ရဲ့ ရနံ့သစ် ဆိုင်ကလေးကို ဖြစ်သည်။

အဆင်းကို မမှတ်မိအောင်တော့ ပြင်ဆင်လာခဲ့သည်။ ဘယ် တုန်းကမှ ဂျင်းပင်နံ့ မဝတ်တတ်ဘဲ ဝတ်ထားရတာမို့ နေရတာ မသက် သာ။

တီရှပ်နှင့် ဦးထုပ်ကိုလည်း ဆောင်းထားမိသေး၏။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးကာ ရယ်ချင်ချင်။ ဘာမှလည်း ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရုပ်ဖျက်ထားရတဲ့အဖြစ်။

တစ်ခါတုန်းက မြင့်မိုရ် ရုပ်ဖျက်ထားတာကို သတိရမိသည်။

အန်းဆက်သီချင်း

ဆိုင်ထောင့်ပိုင်းလေးမှာ ထိုင်နေမိဆဲမှာ ဆိုင်အတွင်းခန်းက အရိပ်တွေကို မြင်ရ၏။

မြင့်မိုရ်နှင့် ရတနာ ဖြစ်သည်။ မြင့်မိုရ် အစ်မဖြစ်သူက အပြုံး ခဲတွ ဝေလျက် ရတနာကို ဧည့်ခံနေသည်။

အတွင်းပိုင်းထဲမှာပေမယ့် အဆင်းရဲ့ နေရာက ထင်ထင်ရှား ရှား မြင်နေရသည်။

ရတနာက ပန်းကန်ထဲက အစားအစာကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ကာ မြင့်မိုရ်ကို ခွံကျွေးနေ၏။

မြင့်မိုရ် ခေါင်းခါငြင်းတော့ နံဘေးက အစ်မက ဘာဝင်ပြော သည်မသိ။

မြင့်မိုရ် ခွင့်ပြုပြီး ရတနာ ကျွေးတာ စားလိုက်ရသည်။ ဒ သည်မြင်ကွင်းက အဆင်း ရင်ထဲကို နှင့်ခနဲ နာကျင်ခံစားမိ စေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ် ခံစားရ၏။ တစ်ချိန်တုန်းက သည်လိုပဲ သူမကို မြင့်မိုရ် ယုယကြင်နာ

ပူး၏။ -ကော်ဖီကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်တိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဟင်းလျာတွေ ကိုယ်တိုင် ခွံကျွေးခဲ့ဖူးသည်။

ဒါတွေက အိပ်မက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အဆင်းဘက်က ဟန်ဆောင် ပူးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မြင့်မိုရ် ဘက်ကတော့ ဖြူစင်သော အကြင်နာတရား

တွေဖြစ်ခဲ့တာ သေချာ၏။

အခုတော့

ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဝင်လာသည့် အတွေးတို့ကို မောင်းထုတ်ရင်း

အဆင်း အကဲခတ်ကြည့်နေမိ၏။

မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မည့်သူ နှစ်ဦးရဲ့ ယုယကြင်နာမှုက

အဆင်း စိုးရိမ်ပူပန်နေသလိုတော့ မဟုတ်ပါ။

အိပ်မက်ထဲကလို မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရင်း အဆင်း

စားပွဲဝိုင်းက ထရပ်မိသည်။

ကျသင့်ငွေ ဘီလ်ကို ထုတ်ရှင်းနေတုန်းမှာ မြင့်မိုရ်က ကောင်

တာကို လျှောက်လာ၏။

ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ဆုံတော့ မြင့်မိုရ် မျက်ခုံးတွေ တွန့်သွား၏။

သည်တော့မှ သတိရကာ ချွတ်ထားသော မျက်မှန်ကို ဂျာကင်ထဲက

ထုတ်ကာ အဆင်း တပ်လိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အနောက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဆိုင်ရဲ့ တရုတ်ကပ်မှန်တွေ

ကြားက ငေးကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခု။

ရှင်းသန့်နေသော မြင့်မိုရ် မျက်နှာက မမှတ်မိစရာမရှိ။

အဆင်းကို မှတ်မိသွားတာလား။

ပြဿနာတော့ မရှိပါ။ ဇေဝေဝါ ထင်မှတ်သွားတာပဲ ဖြစ်မည်။

ဆိုင် အပြင်ရောက်သည်နှင့် တက္ကစီ တားကာ အဆင်း ထွက်ခဲ့မိတော့
သည်။

သည်လို နှစ်ဦးတွဲကာ လူကြားထဲ ထွက်ပြီဆိုလျှင်တော့ အခွင့်
အရေး ဘောင်းဆိုတတ်၏။

“ကို ရတနာကို ကြည့်ပါဦး”

ကိုယ့်ရှေ့က ရတနာရဲ့ မျက်နှာကို ဖယ်ခွာကာ ဆိုင်ထဲက
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ဝေကြည့်နေမိသည့် မြင့်မိုရ် စိတ်ညစ်သွား
ရင်း

“အင်း ပြော ရတနာ”

“ရတနာကို ကော်ဖီတိုက်စမ်းပါ”

“ဟာ ရတနာကလည်းကွာ ဆိုင်ထဲက လူတွေ ကိုယ်တို့ကို
အကဲခတ် ကြည့်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဂရုမစိုက်နဲ့ပေါ့”

“အမြင်မတော်ဘူး ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာမှ ကဲ့ရဲ့စရာ မဖြစ်ပါဘူး၊ မြင့်မိုရ်အထက်က သူ့ဇနီး
လောင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲလို့ သတ်မှတ်ကြမှာပေါ့”

“ဟာကွာ”

“ဘာလဲ ကို မဟုတ်ဘူးလား”

ဖွတ်ပြောနေသော ရတနာကို သူ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်မိ၏။
ရဲရဲနီသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဆူကာ စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်နေတာ သိ၏။

အခန်း (၃၇)

ရတနာက ဖျော်ပြီးသော ကော်ဖီခွက်လေးကို မြင့်မိုရ် အရှေ့
ချပေးရင်း

“ကို”

“ဟင်”

“ရတနာကို ကို ကိုယ်တိုင် တစ်ငိုလောက် တိုက်ပါလား”

ဆိုင်ထဲမှာမို့ ရတနာ တမင်စေခိုင်းမှန်း မြင့်မိုရ် သိသည်။

ရတနာ အကျင့်စရိုက်ကို သူ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

အတူ နှစ်ယောက်တည်း ဂျီနေချိန်တွေဆိုလျှင်တော့ ရတနာ
သည် တည်ငြိမ်စွာ ဣန္ဒြေအပြည့်နှင့် နေတတ်သည်။

မြင့်မိုရ် ပဋိသက်ရှိကရင်၊ ကော်ဖီခွက်ကို ရတနာရဲ့ နှုတ်ခမ်း မှာ တွေ့ပေးလိုက်၏။

သည်တော့မှ ရတနာ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း
“ဒီလိုမှပေါ့ ကိုရယ်”

ကော်ဖီခွက်ကို အရသာခံ သောက်နေသော ရတနာကို ကြည့် ကာ မြင့်မိုရ် စိတ်ပျက်လာသည်။ အကြည့်တို့က ဆိုင်ထောင့်က ကျော ပေးထိုင်နေသော ကောင်မလေးဆီ ရောက်၏။

“ဟင်”

ကျောပေးထိုင်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အရိပ် ထင်နေသော မှန်ထဲကို ငေးကြည့်နေခဲ့တာ ထင်ရှား၏။

“ဟင် ဒါ ဒါဆို”

“ဘာလဲ ကို”

မြင့်မိုရ် နှုတ်က ရေခွတ်မိသော စကားကြောင့် ရတနာ မေး သည်။

“ဘာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

မြင့်မိုရ် ကပျာကသီ ဖြေရှင်းရင်း စားပွဲပေါ်က မုန့်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။

မလိုင်မုန့်ကလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရတနာ့ကို လှမ်းခွဲကျွေး

သည်။

ရတနာ အံ့ဩနေပြီးမှ ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး ပါးစပ်လေးဟပေး ၏။

မြင့်မိုရ်က ခေါက်ထားသော တင်သွေးလေးကို လှမ်းဆွဲယူ လိုက်ပြီး

“ဟာ ပေကုန်ပြီ ဆော့ဦး”

တကယ် ပေကွဲတာ မဟုတ်ဘဲနှင့် မြင့်မိုရ်က ရတနာ နှုတ်ခမ်း လေးပတွဲကို တယုတယ သုတ်ပေးသည်။

ထောင့်စားပွဲက ကျောခိုင်းဆိုင်နေသော မိန်းကလေး လှစ်ခနဲ ထပြုံး ဆိုင်ထဲက ထွက်ဖို့ ပြင်၏။

အပြာရောင် ဂျင်းပင်နံနှင့် ကိုယ်ကြပ်အနက်ရောင် တီရှပ်လေး ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်လေးနှင့် ဖားလျားချုံပြီး ကွယ်ထားသော ဆံပင်တွေကြောင့် ပျက်နာကိုတော့ မမြင်ရပါ။

ဒါပေမဲ့ မြင့်မိုရ် ပြုံးလိုက်မိသည်။

အဆင်းရယ် မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဖျက်ပါစေ မြင့်မိုရ်ဆို တဲ့ ကိုယ်က မှတ်မိပြီးသားပါ။

ဘာကြောင့် မင်း ကိုယ်နဲ့ရတနာ နောက်ကို လိုက်ပြီး အရိပ်လို

ကြည့်နေရတာလဲ အဆင်းရယ်။

လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတတ်သလား။

အခန်း (၃၈)

“ဆရာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

အင်တာကွန်းထဲမှ သူ့စာအသံကြောင့် ထိပ်တန်း မျက်နှာတွေ
ကွန်ကွေးသွားရင်း အလိုမကျ နိပ်တွေ အထင်သား။

“ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ ဒီနေ့ ကိုယ် ဘယ်သူမှ ချိန်းမထား
ဘူး သူ့စာ”

“ဟို ဟို သူ့ကို သူ့စာတွေ သိတယ် ဆရာ”

“ဟာကွာ ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါ”

“ဟို မြင့်မိုရ်အထက် နာမည်ကြီး အဆိုတော်လေ”

“ဟင်”

ဆုံလည်ထိုင်ခုံပေါ်က သူ အထိတ်တလန့် ထရပ်လိုက်မိသည်။
မြင့်မိုရ် တဲ့ ဘာကိစ္စလဲ။ သူနှင့်တွေ့ဖို့ ရောက်လာသည်ဆိုတော့

“ဆရာ ဟို ကျွန်မ”

“အထဲကို လွှတ်လိုက်ပါ သူဇာ”

အင်တာကွန်းထဲကို သူ လှမ်းပြောပြီး ခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်
သည်။

ရပ်နေမိသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်မိပေမယ့် စိတ်
ကတော့ မငြိမ်သက်ဘဲ လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

မြင့်မိုရ်အထက် ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ။ အဖြေက ဘယ်လို
မှ တွေးမရပါ။

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားတာကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။ တံခါးဝ
မှာ ရပ်နေသော မြင့်မိုရ်အထက်က ပြတ်သားစွာ မြင်လာ၏။

လှိုင်းတွန့် ဆံနွယ် ရွှေရောင်တွေက ဝင်းဖန်သော မျက်နှာပေါ်
မှာ ကပိုကရို ကျနေ၏။

အနက်ရောင် မျက်မှန်အောက်မှ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို စိုက်
ကြည့်နေသလားတော့ အသေအချာ မသိ။

နဖတ်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာပေါ်မှာ အချိုးကျကျ ကျစ်လျစ်စွာ

တည်ရှိသော နှာတံနှင့် နဂို စိုလွဲပန်းရောင်သမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းတွေ
က မင်းသားတစ်ယောက်လို ချောမွေ့သည်။

နက်ပြာရောင် ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းပြာနုက စတိုင်ကျပြီး ခန့်ထည်
သည်။

ဒါ ရတနာရဲ့ နှလုံးသားကို သိမ်းမိုက်ထားတဲ့သူဟု သိတော့
သူ့မျက်နှာက မာတင်းတင်း။

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ ကိုထိပ်တန်းကျော်”

“ဝင်ခဲ့ပါ ကိုမြင့်မိုရ်အထက်”

တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာသော မြင့်မိုရ် စတိုင်က ယောက်ျား
ချင်း ငေးကြည့်လောက်ပါသည်။

သူ့ စားပွဲရှေ့မရောက်ခင် သူ ယဉ်ကျေးမှုအရ ထရပ်ရင်း

“ကျွန်တော့်ဆီ လာတဲ့ကိစ္စက”

“ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ ကိုထိပ်တန်းကျော်”

“ထိပ်တန်းလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ် ကိုမြင့်မိုရ်အထက်”

“မြင့်မိုရ်လို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ”

နှစ်ဦးသား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်မိကြပေမယ့် ကျွမ်းဝင်မှုက
အပြုံးတုတွေမျှသာ ရှိသေး၏။

“ထိုင်ပါ ကိုမြင့်မိုရ်”

စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မြင့်မိုရ် မျက်မှန်ကို ချွတ်၏။ ပြီးမှ ထိပ်တန်းကို ငေးကြည့်သည်။

ဆံပင်တိုတိုနှင့် ရှင်းသန့်တည်ကြည်သော မျက်နှာက ယောက်ျား ပီသသည်။ မရိတ်သင်တာ ကြားသွားပြီထင်သော မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်း ရေးရေးက နုဝင်းသော မျက်နှာမှာ စိမ်းမြဲနေ၏။

အရပ်အမောင်းကတော့ သူနှင့်တူတူလောက်ပဲ ရှိမည်။

နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ထိပ်တန်းကျော်သည့် သူ့အတွက် တော့ သာလွန်ပါသည်။

သူချစ်သော ငွေအဆင်းရဲ့ နှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။

မြင့်မိုရ် စိတ်ထဲမှာလည်း ထိပ်တန်းကျော်ကို လေးစား အားကျ စိတ်တွေနှင့် ထိပ်တန်းကျော် ရင်ထဲမှာလည်း မိန်းမချော ချောလွန်းသည့် သည်ကောင်ကို ဝန်တို အားကျစိတ်တွေနှင့်။

တိတ်ဆိတ်စွာ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ဝန်းတွေ စူးနစ်စွာ အကဲခတ်နေရင်း

“ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်”

“မင်း ကံကောင်းတဲ့သူပဲ”

မရည်ရွယ်ဘဲ နှစ်ဦးစလုံးနှုတ်က အကဲခတ် မှတ်ချက်ပြု စကား

က တူညီစွာ ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

ထိပ်တန်း ပြုံးမိသလို မြင့်မိုရ်ကလည်း ပေါ့ပါးစွာပဲ ရယ်မော လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လာခဲ့တာ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား အရေးတကြီး ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပဲ ကိုထိပ်တန်း”

“အဲဒီ စကားကိုပဲ ကျွန်တော်က ကြားချင်နေတာ မြင့်မိုရ်”
မြင့်မိုရ်က အခန်းထဲကို အကဲခတ်ဝေဝဲ ကြည့်နေတော့

ထိပ်တန်း နားလည်စွာ ပြုံးရင်း

“ဒီအခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ရှိတယ်။ ဘာ အနှောင့် အယှက်မှ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းပြီ ထိပ်တန်း။ ကျွန်တော်တို့ ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြ ဘာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးရင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီစတမ်းပေါ့”

“ဗျာ ဘယ်လို”

ထိပ်တန်း တအံ့တဩ မေးသည်။ မြင့်မိုရ်က လက်ကာပြုရင်း ထိပ်တန်း မထင်မှတ်သော စကားတွေကို ပြောနေတော့သည်။

မြင့်မိုရ်ရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ထိပ်တန်းရဲ့ ဝံ့စားချက်တွေသည်လည်း...။

တော့မယ် ထင်နေတာ”

ထိပ်တန်း သဘောကျစွာ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ တမင်
ဟန်ဆောင်ရယ်မောခြင်းလားဟု အဆင်း အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ထိပ်တန်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာကို ရောင်စဉ်တွေ ထင်ဟပ်နေ
တာ။

ထိပ်တန်းဆီက ဒီလို အရယ်အပြုံးတွေ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။

“ငါ ရင့်ကျက်နေပြီ အဆင်း၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့ မိန်းမ
ဘစ်ယောက်ကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ငါ မခင်တွယ်တော့ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ရတနာ ရွေးချယ်သွားတာပဲလေ၊ ငါ့ဘက်က
ဘာလို့ ခံစားနေတော့မှာလဲ”

ပြောနေပုံက တကယ့်ကို အလေးအနက် မရှိသလိုပါပဲ။
ထိပ်တန်း ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ အဆင်း စဉ်းစားမရ။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ရတနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အားလုံး ပြာဖြစ်သွားခဲ့
ပြီ၊ အချစ်တစ်ခုကို မီးသဂြိုဟ်လိုက်တာ”

ရယ်ရိုပ်သမ်းကာ ဆိုနေသော ထိပ်တန်းကို အဆင်း အံ့သြစွာ
ငေးမောနေမိသည်။

“ကဲ အဆင်း နင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ငါ သိပါရစေ”

အခန်း (၃၉)

“ဒီကိစ္စအားလုံးကို ငါ သိတယ် ထိပ်တန်း”

“နင် ဘယ်လို ခံစားရသလဲ အဆင်း”

ထိပ်တန်း မေးခွန်းကြောင့် အဆင်း ဘာဖြေရမှန်း မသိ
တကယ်ဆို ထိပ်တန်းဆီက နာကျည်းခံစားချက်တွေပဲ ကြားခဲ့ရမည်
ထင်ခဲ့မိ၏။

အခုတော့ အဆင်း ရှေ့မှာရှိနေသော ထိပ်တန်းသည် တည်ငြိမ်
လွန်းနေသည်။

“ငါ မေးတာ နင်ဖြေလေ အဆင်း”

“ငါ အံ့သြနေတာ နင့်ခံစားချက်တွေကို နားပူအောင် ကြား

အဆင်း မျက်ဝန်းတွေထဲ စိုက်ကြည့်ရင်း ထိပ်တန်း မေးသည်သည် မေးခွန်းကို ဖြေဖို့အတွက် အဆင်း မဝံ့ရဲပါ။

နှလုံးသားက ခံစားချက်ကို အဆင်းတောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မြင့်မိုရ်အပေါ် ယိမ်းခွဲသွားသော နှလုံးသားက ခံစားချက်ကို အဆင်း သိခဲ့ရတာ မကြာသေး။

“ဖြေလေ အဆင်း နင် ဖြေရခက်နေသလား။ ငါ သိတယ် နင် ကျေနပ်မှာပါ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ ရတနာနဲ့ မြင့်မိုရ် ဇာတ်လမ်းပြီးသွားပြီ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ နင်နဲ့ငါ။ တကယ်ဆို ငါ မိုက်မဲခဲ့တာပါ။ အနီးဆုံးက နှလုံးသားကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာ”

“ထိပ်တန်း”

“ငါ ဝန်ခံချင်တယ် အဆင်း။ ငါလေ နင်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တယ် အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ နင်က ငါ့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး အဖော်ပါ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး”

အဆင်း အထိတ်တလန့် ငြင်းတော့ ထိပ်တန်း မျက်မှောင်

ကုပ်ကြည့်ရင်း

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ အဆင်း”

“နင် ထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင် မရှိတော့တာ ကြာပြီ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် နင့်ကိုငါ သံယောဇဉ် ကြီးခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ အချစ်ကို ငါခံစားတတ်ခဲ့တာ နှင့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာရယ် နင်ဆိုလို့တာက”

“ငါ ငါလေ”

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နှုတ်က ဖွင့်ဟဖို့ မထွက်ပါ။ အချစ်ဆိုတာကလည်း ဖွင့်ဟသင့်တော့တဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်တော့ပါ။

“ထားလိုက်ပါတော့ဟာ။ ငါ့ ရင်ထဲမှာ ရှိတယ်။ အဲဒါက နင် မဟုတ်ဘူး”

ထိပ်တန်း မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကွေးပြီး စူးစူးနှစ်နှစ် ကြည့်သည်။ အဆင်း မျက်ဝန်းတွေက ဖုံးကွယ်လို့ မရပါ။

“အဆင်း နင်ချစ်နေတာ မြင့်မိုရ်လား”

“ဟင်”

“မျက်ဝန်းတွေက ညာလို့မရဘူး အဆင်း။ ပြီးတော့ မြင့်မိုရ်

နဲ့ ရတနာတို့နောက်ကို နင် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ရုပ်ဖျက်ကြည့် နေတာ ငါသိတယ်”

“ဟင် နင် သိတယ်”

“သိတယ် နင်မှ ငါ့ကို မမြင်ဘဲ”

“ငါ ငါ သူတို့ကို လိုက်ကြည့်တာ တခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး ထိပ်တန်း၊ သူတို့ရဲ့ အခြေအနေကို သိချင်လို့ မကြာခင်မှာ လက်ထပ်တော့မယ် သူတို့ သံသယတွေနဲ့ ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ မြင့်မိုရ်ကို ငါ စိတ်က ခံစားတာ နင် သိုဝှက်ထားပေးပါ ရတနာ မသိပါစေနဲ့”

“နင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အဆင်း၊ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ”

ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို အဆင်း ပုတ်ခတ် သိမ်း ဆည်း၏။ ရင်ထဲမှာ မျှီသိပ်ထားရသော စကားတွေကို ရင်ဖွင့်မိသည်။

ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဆိုမှ မြင့်မိုရ်အပေါ် ချစ်နေသော နှလုံးသား ကို ထိပ်တန်း ခံစားပေးနိုင်မည်လား။

ခုချိန်မှာ ထိပ်တန်းကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အဆင်း ယုံကြည်စွာ ရင်ဖွင့်မိ၏။

သူမ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ထိပ်တန်း ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်း ငါ လက်ခံတယ် အဆင်း၊ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ် ပါတယ်လေ၊ ငါ့အတွက်တော့ ကဲပါဟာ ငါ နင့်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ငါပြန်တော့မယ် အဆင်း”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထိပ်တန်း ကျောခိုင်းသွားခဲ့သည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ချစ်ခဲ့မိသော ထိပ်တန်းသည် အခုတော့ အဆင်းအတွက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုသော သံယောဇဉ်ထက် မပို တော့နိုင်တာ နှလုံးသားက ခံစားချက်။

ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ ထိပ်တန်းရယ်။

“ရှော့ မြင့်မိုရ် ဒါ အဆင်းနဲ့ငါ တွေ့ပြီး ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေ ကို အသံဖမ်းထားတာပဲ”

ကမ်းပေးနေသော အသံဖမ်းစက်ကလေးကို မြင့်မိုရ် လှမ်းယူ လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိရဲ့လားဗျာ”

ထိပ်တန်း မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ အကဲခတ် ကြည့်နေသော မြင့်မိုရ် ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ရင်း

“မင်းကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြီး နားထောင်တာက ပိုပြီး ရင်ခုန်စရာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ရင်လည်း တုန်နေတယ် ထိပ်တန်း”

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါကွာ ငါ သွားမယ်”

နုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ထိပ်တန်း ကားဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားခဲ့သည်။

အဆင်း ရင်ထဲက စကားတွေကို နှိုက်ထုတ်ပေးခဲ့သော ထိပ်တန်းကို မြင့်မိုရ် အကဲခတ်ရ ခက်နေသည်။

ရင်ထဲက နောက်ဆုံး ယုံကြည်မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့သော

ကိစ္စက

ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်သွားခဲ့ရင်

မြင့်မိုရ် ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်နာကျင်ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဪ မြင့်မိုရ်”

ကားတံခါးဆီရောက်မှ ထိပ်တန်း လှမ်းခေါ်တာပို့ လှည့်ကြည့်

မိတော့

“မင်းကတိအတိုင်းတည်ပါနော် ငါ ရတနာကို မစွန့်လွှတ်ရဲ

ဘူး”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါ ထိပ်တန်း”

“အိုကေ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် မြင့်မိုရ်”

စကားအဆုံးမှာ ထိပ်တန်း ပျက်နာဝင်းပဲကြည့်လင်လျက် ကား

တံခါးဖွင့် မောင်းထွက်သွားခဲ့၏။

မြင့်မိုရ် သည်တော့မှပဲ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားရ၏။

ထိပ်တန်း ပျော်သွားတာတော့ အထင်အရှား။

ဒါဆို ဒီစက်ငယ်လေးထဲက အဆင်းရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားတွေက

သူ့အတွက် ...

ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်။

ဗြဟ္မစိဒ္ဓိ ရောင်းချပေးသော နေရာမှာ လူအုပ်ကြီးက တကြိတ်
ကြိတ် တိုးနေသည်။

အဆင်း လူကြားထဲက တိုးကာ မြင့်မိုရ် အရိပ်ကို မြင့်ခွင့်ရဖို့
ကြိုးစားသည်။

ကောင်တာမှာ ထိုင်ရင်း ပရိသတ်အတွက် အမှတ်တရ တတ်ပုံ
နှင့် လက်မှတ်ထိုးပေးနေသော မြင့်မိုရ်အပြုံးတွေက မြတ်နိုးစရာ။

ငေးကြည့်ရင်း အဆင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖို ဝမ်းနည်းလာရ
သည်။

မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးရှုံးရတော့မည့် ချစ်သူ။ စွန့်လွှတ်ပြီးမှ မြတ်နိုး
စွာ ချစ်သွားမိသော နှလုံးသားက ခံစားချက်က ပူလောင်လှ၏။

မြင့်မိုရ်ကတော့ နာကျည်းမုန်းတီးသွားခဲ့သည်လား။ အဆင်း
မှာတော့ တစ်ချိန်က ယုယကြင်နာမှုလေးတွေကို တမ်းတရင်း အချစ်ကို
ရှာတွေ့ခဲ့၏။

အေးမြနွေးထွေးသော အရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်ခဲ့ရဖူးသော
ဘဝတစ်ခုသည်

အဆင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့သော အိပ်မက်တစ်ခု
အဖြစ်သာ ရှိခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ မြင့်မိုရ်ရယ် အဆင်း နှလုံးသားမှာ ရှင် ခိုင်ကျည်စွာ

အခန်း (၄၀)

မနေ့က ဖတ်ခဲ့ရသော ဂျာနယ်ထဲမှ သတင်းကို အဆင်း
အသေအချာ မှတ်မိသည်။

သည်နေ့ မြင့်မိုရ်၏ ဗြဟ္မစိဒ္ဓိ သိချင်းအသစ် ဖြန့်ချိသည့်နေ့ဖြစ်
သည်။ ဖြန့်ချိသော အရောင်းစင်တာမှာ မြင့်မိုရ် ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်
ထိုးပြီး ပရိသတ်နှင့်ဆုံမည်တဲ့။

အခုတော့ အဆင်း သည်နေရာလေးကို ရောက်ခဲ့သည်။

ဟိုးအရင်က ရတနာ ခံယူဖူးသော ဝဋ်ဒုက္ခကို အဆင်း လိုလား
စွာ ခံယူနေမိသည့်အဖြစ်က ဝဋ်လည်တာလားတော့ မသိပါ။

မြင့်မိုရ်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်စိတ်နှင့် ရောက်ခဲ့တာ ကြာပြီ။

ရှိနေမှာပါ။

ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို တစ်ယောက်ယောက် မြင်
တွေ့သွားခဲ့လျှင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်မှာစိုးသည်။

မြင့်မိုရ် မျက်နှာလေးကို နောက်ဆုံးတစ်ကြည့်ပြီး အဆင်း
ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“အစ်မလေး ဘယ်သွားမှာလဲ ခင်ဗျ”

ရင်ထားသော တက္ကစီတစ်စီးက အသံထွ် အဆင်းကို ဒေါ်ခိုင်ဘာ
ချာတိတ်က လှမ်းမေးနေသည်မို့

“မြောက်ဒဂုံကို ပြန်မှာ”

“တက် တက် အစ်မလေး”

နောက်ခန်းတံခါးကို ဒေါ်ခိုင်ဘာလေးက ဖွင့်ပေးသည်။ အဆင်း
ဝင်ထိုင်ရင်း စိတ်ကို လျှော့ချတော့ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလာ၏။

“ဟင် အစ်မလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အစ်မလေး နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ခေါင်းမူးရင် ဟောဒီ

ရှူဆေးဘူးလေး ရှူထားလိုက်ပါ”

စေတနာနှင့် ဒေါ်ခိုင်ဘာ ကမ်းပေးနေတော့ မငြင်းသာ။

“အင်း ကျေးဇူးပဲ”

ကက လေး ငြိမ်ခနဲ ထွက်သည်။ မျက်ရည်စတွေကို အဆင်း
ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက လှိုက်ဖိုနေဆဲ။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲက စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေသော ချာတိတ်ကို
ပြုံးပြရင်း ရှူဆေးလေးကို ဖွင့်ရှူ၏။

“ရှူလိုက် အစ်မ၊ ခေါင်းမူးပျောက်သွားမှာပါ”

ချာတိတ်ပြောကာမှ ခေါင်းက မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်ချင်သလိုမို့ ကူရှု
မှာ မှီထားလိုက်ရ၏။

အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးနေတာ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက မျက်ရည်
တွေကြောင့်လားတော့ မသိပါ။

အဆင်း မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်လိုက်တော့လည်း အာရုံထဲမှာ
မြင့်မိုရ်ရဲ့ အရိပ်။

မြင့်မိုရ်ရယ်

ငွေအဆင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ရှင် မေ့လိုက်ပြီပေါ့။

“အဆင်း အဆင်း အချစ်”

“ဟင်”

မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်တော့ မိုးကြည့်နေသော မျက်နှာလေးက မြင့်မိုရ်။

“အို”

လူးလဲထကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်တော့ အဆင်း ရောက်နေတာ တက္ကစီကားပေါ်မှာ မဟုတ်ပါ။

အခန်းတစ်ခုရဲ့ မွေရာခင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ။

“အဆင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အချစ် မူးသွားတာပါ။ ဒါကြောင့် သတိရအောင် ပြုစုပေး ခနတာ”

“ဟင်”

ရောက်နေသည့်အခန်းက အဆင်းရဲ့ အခန်း မဟုတ်ပါ။ ပြီး တော့ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ အနီးမှာ ရှိနေတာ မြင့်မိုရ် ဖြစ်နေသည်ဆိုတော့

“ရှင် အဲ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ မြင့်မိုရ်”

“ကိုယ့် အိမ်တစ်အိမ်မှာပေါ့”

“အို မဟုတ်တာ”

“အချစ်ကို စွန့်လွှတ်မခံရဲလို့ ကိုယ် ဒိုးလာတာပါ”

အခန်း (၄၁)

မိန်းမောနေခဲ့သော အသိတရားတွေထဲမှာ ဒရိုင်ဘာ ချာတိတ် လေးနှင့် ဖွင့်ပေးထားသော သီချင်းသံလေးက နားစည်ထဲ တိုးဝင်နေ၏။

မြင့်မိုရ် ရဲ့ သီချင်း ‘ဘဝကြင်ဖော်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းသံလေးက မြူးမြူး ငြိမ်ငြိမ်လေး။

အင်း ဒီချာတိတ်လေးက မြင့်မိုရ်ရဲ့ ပရိသတ်ထင်ရဲ့။

သီချင်းသံစဉ်ထဲမှာ လွင့်ပျောရင်း အိပ်ပျော်သွားတာလား။ အိပ်မက်မက်နေတာလား မရေရာပါ။

အသိတရားတို့ စုစည်းမိတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အာဆင်း ရဲ့ မျက်နှာကို အေးစက်သော အရာနှင့် ပွတ်သုတ်ပေးနေ၏။

“ဘာရယ်”

အဆင်း တုန်လှုပ်စွာ ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ မြင့်မိုရ်က တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားသည်။

“လွတ် လွတ်ပါ မြင့်မိုရ်”

“အဆင်းရယ် မောင် မခွဲနိုင်လို့ ခေါ်လာတာပဲလေ”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရှင်က ရတနာနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ”

“စေ့စပ်တာ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ အခုလည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီ။ သတင်းစာ ဂျာနယ်တွေမှာ မနက်ဖြန် ပါလာလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“မြင့်မိုရ်အထက် ဆိုတဲ့ကောင်က ရတနာစီခြယ်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာ ဖျက်သိမ်းပြီး သူ မြတ်နိုးချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ခိုးပြေးသွားပြီဆိုတာ မနက်ဖြန်ဆို သတင်းပြန်ပြီပေါ့”

“အို မဟုတ်တာ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

“အချစ်ရယ် မင်းလည်း မောင့်ကိုချစ်တယ်။ မောင်လည်း မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မချစ်ဘူး။ ဒါကြောင့်”

“မဟုတ်ဘူး ရှင်ထင်တာတွေ မပြောနဲ့။ ကျွန်မ ရှင်ကို မချစ်ဘူး။ ကျွန်မ ချစ်သူက ထိပ်တန်း”

မြင့်မိုရ် ပြုံးရင်း တင်းတင်းပို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ပြီးမှ သူ့

လက်ထဲက အသံဖမ်း ကက်ဆက်လေးကို ခလုတ်နှိပ်သည်။

ရှိုက်သံလေးစွက်နေသော အဆင်းရဲ့ အသံလေးတွေ ကက်ဆက်လေးထဲက ပေါ်လာ၏။

အဆင်း မျက်လုံးတွေ အထိတ်တလန့် ပြူးကျယ်သွားရင်း

“ဒါ ဒါ”

“ထိပ်တန်းက ကိုယ့်အတွက် အဆင်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖော်ထုတ်ပေးတာလေ”

“ဟင်”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော အခြေအနေတွေဖြစ်သည်။ ထိပ်တန်းနှင့်မြင့်မိုရ် ဘယ်လို ဆုံတွေ့ခဲ့တာလဲ။

အခုတော့ ထိပ်တန်းက လူလည်ကျသွားခဲ့၏။

“မဟုတ်ဘူး အဲဒါတွေ ထိပ်တန်းကို ကျွန်မ ညာခဲ့တာ”

“ကိုယ် မယုံဘူး။ ကိုယ်နဲ့ရတနာ နောက်ကို အဆင်း လိုက်ကြည့်တာ ကိုယ် သိတယ်”

“ဟင်”

“တမင်သိလို့ ရတနာကို ယုယပြခဲ့တာ၊ ကိုယ် ရတနာကို မချစ်ဘူး။ စေ့စပ်ခဲ့တာကလည်း ရတနာကို ကိုယ် စေ့စပ်ရင်း မင်းနဲ့ မင်းချစ်တဲ့ ထိပ်တန်းကျော်တို့ အဆင်ပြေပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့

ပါကွာ”

“ဟင်”

အဆင်း အံ့ဩမိသည်။ မြင့်မိုရ် ရည်ရွယ်ချက်က အဆင်း အတွက် တဲ့လား။

“ဟန်ဆောင်ရတဲ့ အလုပ်ကို ကိုယ် စိတ်ကုန်လို့ ထိပ်တန်း ကျော်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်တာ။ ထိပ် တန်းက ရတနာကို မခွဲနိုင်ဘူး။ ကိုယ်က အဆင်းကို မြတ်နိုးတယ်။ အဆင်းကလည်း နားလည်ထပ်တူညီခဲ့ပြီဆိုမှတော့”

“မဟုတ်ဘူး မဖြစ်သင့်ဘူး ရှင်တို့ ရူးနေတာ”

“ဟုတ်တယ် အချစ်အတွက် ရူးသွပ်တာ ခုလောက်ဆို ရတနာ ကိုယ့်ကို နာကျည်းနေလောက်ပြီ။ ထိပ်တန်းကလည်း ရအောင် ကြိုးစား မှာပါ”

“ဟင့်အင်း အဆင်း လက်မခံဘူး”

ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသည့် အဆင်းကို သူ ပို၍ တင်းတင်း ဖက်သည်။

ပြီးတော့ အနမ်းတွေက မိုးတွေလို ဆင့်ကဲလို့...။

ရိုန်းမြသော အနမ်းတွေထဲမှာ အဆင်း နှလုံးသား ကြောဆင်း ယိမ်းယိုင်ခဲ့ပြီလား။

ဟင့်အင်း အဆင်းကို သဘောပါ မြင့်မိုရ်။

“မင်းကို မောင် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားပါတယ် အချစ်ရယ်”
နူးညံ့သော စကားသံလေးနှင့် မြင့်မိုရ် တစ်ညလုံး အဆင်းကို ထွေးပွေ့ထားခဲ့သည်။

အဆင်းရဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို တယုတယ နမ်းရှိုက်တာက လွဲလို့ ဘာမှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါ။

အဆင်း ဝမ်းနည်းစွာ ရှိုက်စိုတော့ သူ ချစ်ကားတွေ တတွတ် တွတ် ပြောရင်း ချောမော့၏။

ခုချိန်မှာ သူ့စကားတွေထက် ဖြစ်ပျက်ကုန်သည့် အခြေအနေ အတွက် စိုးရိမ်နေမိ၏။

ရတနာ သိရင် ဘာတွေဖြစ်လာမှာလဲ။

ထိပ်တန်းလည်း စည်းမရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းပါပဲ။ လိုချင်မှုတစ်ခု အတွက် အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုတတ်သူ။

တွေးရင်း တွေးရင်း အဆင်း မျက်ဝန်းတွေ မှေးစင်းအိပ်ပျော် သွားခဲ့၏။

တစ်ရေး လန့်နိုးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အဆင်း အိပ်ပျော် နေတဲ့အဖြစ်။

သူ့အသက်ရှူသံ ငွေ့ငွေ့ကို ကြားရ၏။ အခုနေ အဆင်း
ရုန်းထွက်ပြေးလျှင်

ထိုအတွေးကို အဆင်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်မိသည်။ နှစ်ခြိုက်
စွာ အိပ်ပျော်နေသော သူ့ကို အဆင်းကြောင့် ထိတ်လန့်စွာ မနိုးစေ
ချင်ပါ။

ငြိမ်သက်စွာပဲ နေလိုက်မိ၏။

နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်ထားသော သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အဆင်း
ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာတော့ အဆင်းရဲ့ ရင်တွေ လှုပ်ခတ်လို့။

အခန်း (၄၂)

မနက်မိုးလင်းတော့ အဆင်း တစ်ယောက်တည်း မွေ့ရာပေါ်မှာ
မြင့်မိုရ် ဘယ်ရောက်သွားသည်လဲ။

ဒီအချိန် မြင့်မိုရ် မသိအောင် ပြေးထွက်ခွင့်ရလျှင် ဟူသော
အတွေးနှင့် မှန်ပြတင်းတံခါးဆီ ပြေးကြည့်တော့

ခြံကျယ်ကြီးက သစ်ပင်တွေနှင့် ပိတ်ပုံးလျက်။ ဒါ ရန်ကုန်
နယ်နိမိတ် မဟုတ်တာ သေချာ၏။

“အဆင်း နိုးပြီလားဟင်”

အခန်းထဲ ဝင်လာသော မြင့်မိုရ်ကြောင့် ပြတင်းတံခါးက ခွာ
ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

မြင့်မိုရ်က လက်ထဲမှ သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်တွေကို မွေ့ရာ ပေါ်ပစ်တင်ရင်း

“သတင်းကတော့ ပျံ့နှံ့သွားပြီ အဆင်းရေ”

ဂျာနယ်တွေကို ပစ်တင်ထားသည့် မွေ့ရာဆီ သွားကာ အဆင်း အလန့်တကြား ယူကြည့်မိ၏။

စတီယို အဆိုတော် မြင့်မိုရ်အထက်နှင့် ရတနာစိခြယ်တို့ ၏ စေ့စပ်ပွဲ ဖျက်သိမ်းခြင်းသတင်း။

ပြီးတော့ ငွေအဆင်းဆိုသော ချစ်သူနှင့် မီဒီယာ အရိပ်အောက် က ရှောင်ပြေးသွားခြင်း ဆိုသည့် သတင်း။

“ဟင် အဆင်း နာမည်ပါ ပါတယ်”

“ပါတာပေါ့ ဂျာနယ်သမားတွေက မောင့်မိတ်ဆွေတွေပဲဟာ အဆင်းကိုသိတာပေါ့”

“ဟင်”

အဆင်းတကယ်ပဲ စိတ်ပျက်သွားရ၏။ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းမရ တော့သည့် ပြဿနာတွေကို မြင့်မိုရ် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပါလား။

“ကောင်းပါတယ် အဆင်းရဲ့ အဆင်းကို မောင် လူထီရှင်ကြား နိုင်ခံအသိချစ်တာ ကြော်ငြာလိုက်တာ”

မြင့်မိုရ် နွေးနွေးကလေးပြီးကာ ပြောသည်။ အဆင်းရင်ထဲမှာ

တော့ ဝမ်းနည်းလာမိ၏။

“ဟင် အဆင်း ဘာလို့ ငိုရတာလဲ”

“ရှင်သိပ်ရက်စက်တယ်၊ အားလုံးကို ရှင့် စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ် ခဲ့တာ၊ အဆင်းရဲ့ သိက္ခာ၊ ဘာမှ ရစရာမရှိအောင် လုပ်ပစ်ခဲ့တာ”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး အဆင်းရယ်”

ထွေးပေ့ နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားလာသည့် လက်တွေ့ထဲက အဆင်း ရှောင်တိမ်းရန် ရုန်းကန်မိသည်။

ဒေါသစိတ်ဖြင့် သူ့ကို ကုတ်ဖဲ့ ထုရိုက်ပစ်တော့လည်း သူ ငြိမ်သက်စွာ ခံယူသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အဆင်းပဲ မောဟိုက်စွာ အိပ်ရာပေါ် အရုပ် ကျိုးပြတ် ထိုင်ချမိ၏။

“မငိုပါနဲ့ကွာ အဆင်း ပင်ပန်းပါတယ်၊ မောင် မင်းကို မြတ်နိုး လို့ ကြိုမိတာပါ နော် နော်”

အဆင်း မျက်ရည်တွေကို သုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ အဆင်း ရုန်းကန်ရင်း

“မြင့်မိုရ် ရှင် ကျွန်မနားက ထွက်သွားပေးပါ၊ ကျွန်မ တောင်း ပန်ပါတယ်”

မြင့်မိုရ် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေရင်း အဆင်းကို ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် အခန်းထောင်မှာ ငုတ်တုတ်လေး သွားထိုင်နေ
၏။

အဆင်း စိတ်ထဲမှာ အခြေအနေအားလုံးကို တွက်ဆကြည့်
မိ၏။ ရင်မောစရာ အခြေအနေပဲ ဖြစ်သည်။

ငွေအဆင်း ဆိုသော သူမကို ရတနာ အထင်လွှဲတော့မည်။
တစ်ပါးသူရဲ့ လူလက်ထဲက လူယူသူလို့ သတ်မှတ်ကြတော့မည်။

အခုအချိန်မှာ သူ့အရိပ်က ထွက်ပြေးခဲ့လျှင်
အဆင်းအတွက် ဘဝက အသစ်ပြန်ဖြစ်တော့မည်လား။

အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်မှု မဟုတ်ရင်တောင်မှ ကျေနပ်ခံစားနိုင်
တဲ့ အဆင်းအတွက်

မြင့်မိုရ်ရယ် ရှင် ရက်စက်လိုက်တာ။
တကယ်ဆို နှစ်ဦးစလုံး နှလုံးသားက ချစ်ခြင်းနဲ့ နားလည်နေ

ခဲ့ရင် မငြိမ်းချမ်းဘူးတဲ့လား။
အခုတော့...။

“ကျွန်မ ဒရချိုးချင်တယ် မြင့်မိုရ်”
တစ်နာရီလောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုကြွေးနေသော အဆင်းထံမှ

စကားသံကို ကြားတော့ သူ ပျာပျာသလဲ ထရပ်ရင်း

“လာလေ အဆင်း ချိုးလို့ရတယ်၊ ရေချိုးခန်းကို ကိုယ် ဝှိပေး
မယ်”

“ရှင်အခန်းအပြင်က စောင့်၊ ကျွန်မ အဝတ်လဲဦးမယ်”
ပြောပြီး အဆင်း အဝတ်ဗီရိုဆီ လှမ်းသွားတော့ မြင့်မိုရ်

အခန်းအပြင် ထွက်လိုက်ရ၏။
ခဏကြာတော့ အဆင်း မွေးပွသဘက်ကြီးကို ခြုံလွှမ်းကာ

အခန်းထဲက ထွက်လာ၏။
“လာ အဆင်း ရေချိုးခန်းက ဒီဘက်မှာ”

အဆင်း တိတ်ဆိတ်စွာပဲ မြင့်မိုရ် ခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်လာ၏။
ရေချိုးခန်းရှေ့ရောက်တော့ မြင့်မိုရ်ကိုတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဝင်သွား၏။

အထဲက ဂျက်ပိတ်သံကို မြင့်မိုရ် ကြား၏။
ရေချိုးခန်းအရှေ့မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ အဆင်းကို

ပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ မဆုံးရှုံးလိုပါ။
“အဆင်းကို လျော့မတွက်နဲ့ မြင့်မိုရ်၊ မင်း ဂရုစိုက်နော်၊ ငါ

ဒီမှာ စိစဉ်နေတုန်း မင်းလက်က ထွက်ပြီး ရောက်လာရင် ပြဿနာက
တသိကြီးကွ”

ထိပ်တန်း သတိပေးလိုက်တာကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။
တကယ်ဆို ဒီခြံကြီးက ထိပ်တန်း စိစဉ်ပေးသော ခြံကြီး

ဖြစ်၏။ သူ့အတွက် ထိပ်တန်းက လိုလေသေးမရှိ စိစဉ်ပေးထားတာ ကျေနပ်စရာပါပဲ။

သူ ဒီအိမ်မှာ နှစ်ပတ်လောက် ခိုနေပြီးခဲ့ရင်တော့ ထိပ်တန်း နှင့် ရတနာလည်း အဆင်ပြေမည်ထင်၏။

“ဒီက ကိစ္စ မပူနဲ့၊ ရတနာကို ငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ငါ မရရအောင် ယူမယ်”

ထိပ်တန်းရဲ့ အချစ်ကိုတော့ မြင်ပုံရ အံ့သြမိသည်။ ရာဇဝင်ထဲ က ဒဿကီရိလို ချစ်ခြင်းမျိုး ဆိုရမည်။

အတ္တနှင့် မာနကြီးသည် ဆိုပေမယ့် ထိပ်တန်းရဲ့ အချစ်က ပြင်းထန်သည်။

သူ့မှာသာ အဆင်းကို ချစ်ပေမယ့် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်။ သူ့ မေတ္တာက ညီတော် လက္ခဏာလို စွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့်။

ဒါပေမဲ့ အဆင်းကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ထိပ်တန်းကလည်း ကူညီသည်မို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အခုတော့ အဆင်းသည် သူ့လက်ထဲမှာ။

အတွေးတို့ ဝေ့လည်ရင်း သတိရတော့ ရေချိုးခန်းထဲက အဆင်း ထွက်မလာသေး။

“အဆင်း”

ခေါ်ပေမယ့် တုံ့ပြန်သံ မကြားရတော့ သူ ရေချိုးခန်းတံခါးကို နားကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်၏။

ရေစက်ကျသံတွေတော့ ကြားနေရပါသည်။

“အဆင်း အအေးပတ်မှာ စိုးလို့ပါကွာ၊ အကြာကြီး မချိုးခဲ့ နော်”

တောင်းပန်ပေမယ့် အဆင်း အခန်းထဲက ခွန်းတုံ့မပြန်ပါ။

“အဆင်း မောင့်ကို စိတ်ဆိုးပြေပါနော်”

အဆင်း ကြားအောင် သူ တောင်းပန်သည်။ တုံ့ပြန်သံ မကြား။
-ရေချိုးခန်းရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေတော့ ရေသံက လွဲလို့ ဘာမှ မကြားပါ။

စိုးရိမ်စိတ်က ရင်ထဲကို လှိုက်တက်လာ၏။

“အဆင်း အဆင်း”

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

ရေချိုးခန်းတံခါးကို သူ တဒုန်းဒုန်း ထုရိုက်ပြီး သူ ခေါ်တော့ လည်း အဆင်း ခွန်းတုံ့မပြန်။

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်က ငယ်ထိပ်အထိ ဆောင့်တက်သွား၏။

အဆင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာပြီ။

သူ ရေချိုးခန်းရှေ့က ပြေးထွက်ကာ မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်ခဲ့

၏။ ပြီးတော့ အသင့်တွေ့ရသည့် ရဲဒင်းတစ်လက်ကို ယူကာ
 ရေချိုးခန်း တံခါးကို ဖျက်လိုက်ရ၏။
 ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်တော့ ခွေခွေကလေး လဲကျနေသည့်
 အဆင်း။

ရေပန်းအောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေ၏။
 နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြာလဲ့နေသည်။
 “အဆင်းရယ်”

အဆင်းကို သူ ပွေ့ညီသယ်ဆောင်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်
 တော့ ရေစိုအဝတ်တွေကို လဲလှယ်ပေးလိုက်ရ၏။

စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုနှင့် သူ့စိတ်တွေ ပျာယာခတ်နေခဲ့သည်။
 သတိလစ်နေဆဲ အဆင်းကို သတိပြန်လည်လာအောင် သူ
 အရင်ဆုံး ပြုစုရသည်။

ပြာလဲ့နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို နွေးထွေးစေသည်။
 အေးစက်ထုံကျင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ထား
 မိသည်။

အဆင်း ခန္ဓာကိုယ်လေး ရှိန်းမြဲနွေးလာတော့ သူလည်း ချွေး
 တွေပြန်နေခဲ့သည်။

“အဆင်း အဆင်း”

“အင်း အင်း”

အဆင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ပွင့်လာ၏။ ပြီးတော့ မျက်ရည်စ
 တွေ စီးကျလာတာ မြင်တော့ သူ မခံစားနိုင်။

“အဆင်းရယ်”

“မင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မောင် သေမှာ”

ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ထားရင်း သူ့စကားတွေ တတွတ်တွတ်
 ပြောနေပေမယ့် အဆင်းကတော့ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ။

ကိုယ့်ကို မုန်းတီးနေပြီလား အဆင်းရယ်။

ဟင့်အင်း မင်း မပုန်းပါနဲ့။ မင်းကို ကိုယ် ချစ်လွန်းလို့ ကြံစည်

မိတာ အမှားဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

အဆင်း မျက်ရည်တွေနှင့် ငြိမ်သက်နေတာ သူ့အတွက်
 ပိုလို့ ခံစားပူလောင်ရ၏။

ထိုညက အဆင်း တစ်ညလုံး အဖျားတွေ တက်သည်။

ယောင်ယမ်းပြီး ညည်းညူနေသော အဆင်းအနားမှာ သူ

စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။

“အဟင်း ဟင့် မုန်းတယ်၊ ရှင့်ကို မုန်းတယ်”

“ရတနာ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရှင့်ကို အဆင်း အဟင့် ဟင့်”

ခန္ဓာကိုယ်က အေးစက်လျက် နဖူးပြင်က ပိခဲတစ်စလို အဖျား
တက်နေသော အဆင်းကို သူ တတ်စွမ်းသမျှ ပြုစုသည်။

အပူရှိန်ကျသွားအောင် ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။

တစ်ညလုံး ကြိုးစားပြုစုလိုက်မှ အဖျားက ကျသွားခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ကယောင်ကတမ်း ညည်းနေသော အဆင်း အသံတွေက ရင်ဆိုင်း
မသွားခဲ့ပါ။

“ရှင့်ကို မုန်းတယ် ဟင့် ဟင့်”

အဆင်းရဲ့ အသံလှိုင်းတွေက နှလုံးသား စူးစူးနစ်နစ် ဓားသွား
နဲ့ ထိုးစိုက်နေသလိုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့

အဆင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ မြတ်နိုးစွာ ထွေးပွေ့ထားမိ
သည်က တစ်ညလုံး ဖြစ်သည်။

အသက်ရှူသံ မျှင်းမျှင်းလေးနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အဆင်း
နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားတော့ အဆင်း မျက်နှာလေးကို ငေးရင်း
သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားနေမိတာ အဆင်း မသိနိုင်။

မိုက်မဲခဲ့တာ ကိုယ်ပါ အချစ်ရယ်။

မင်းကို ဖြူစင်စွာ ချစ်ခဲ့သမျှ အားလုံး မင်းအထင်လွဲသွားခဲ့ပြီ

ပေါ့။ မင်းရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက အမုန်းဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲစေခဲ့ပြီလား။

မောင့်ကို မမုန်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်။

မင်း မုန်းမှာ မောင် အကြောက်ဆုံးပဲ။

မောင် နှလုံးသားမှာ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့သူရဲ့နှုတ်က
အမုန်းဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက

နှလုံးကို ခြေမွှဖဲ့ယူနိုင်စွမ်းပါတယ်။

မင်း ကျေနပ်စေရပါမယ် အဆင်းရယ်။

“ခဏလေးနော် အဆင်း မင်းအဖျားကြီးမှာ စိုးရတယ်၊ ဒီ အနိုးအနားက ဆရာတစ်ယောက် မောင် ပင့်ခဲ့မယ်”

ပြောပြီး မြင့်မိုရ် အိမ်ထဲက ထွက်သွားတော့ အဆင်း တစ် ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာဘေးက စားပွဲကို ကြည့်တော့ ဓာတ်ဘူးတွေ၊ ရေဘူး တွေ၊ ရေပတ် အဝတ်စတွေကို တွေ့ရ၏။

မနေ့ညက အဆင်းအဖျားတွေက တက်ခဲ့တာ သေချာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာတုန်းက ခေါင်းတွေ မူးဝေ လဲကျသွားတာ လည်း မှတ်မိသည်။

ကျန်တာ ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ပါ။

အဆင်းကို တစ်ညလုံး သူ ပြုစုပေးခဲ့တာပေါ့။ အဆင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း နွေးထွေးသော ဝတ်စုံဖြင့် ရှိနေ၏။

ဖွေးရင်း အဆင်း ရိုန်းမြဲ ပူနွေးသွားခဲ့ရသည်။

ညက အိပ်မက်တွေထဲမှာ ရတနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ အဆင်း ဘာတွေပြောမိ ငိုမိသည် မသိပါ။

အခန်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း မြင့်မိုရ် ပြန်ရောက်လာ ၏။ ပင့်ဖိတ်လာသော ဆရာဝန်က အဆင်းကို စစ်ဆေးကြည့်၏။

“အားနည်းနေတယ် အပူရိန်က နည်းသွားပါပြီ၊ လျှာကျရင်

အခန်း (၄၃)

“အဆင်း မင်း နေကောင်းအောင် ဂရုစိုက်နော်၊ မင်း နေ နေ့စဉ်တော့ မောင် မင်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ မင်း ဖိတ်မချမ်းသာတဲ့ ကိစ္စကို မောင် မလုပ်တော့ဘူး”

“ကျွန်မအတွက် အားလုံး ပြုပြင်မရတော့ဘူးလေ”

“မဟုတ်ဘူး အဲဒီ ပြဿနာတွေကို ကိုယ် ရှင်းဖို့မယ်၊ ရတနာ ကိစ္စလည်း ကိုယ်ရှင်းမယ်၊ အိုက္ခာ အဆင်းကို လုံးဝ မထိခိုက်မေရ ဘူး၊ မောင့်သိက္ခာတွေ ထိခိုက်ချင် ထိခိုက်ပါစေ၊ မောင် ဖြေရှင်းပေးပါ မယ်”

သူ ရဲစွဲစွာ ကတိပေးတော့ အဆင်း ငေးငေးလေးစိုက်ကြည့် နေခဲ့သည်။

အပူမတက်အောင် ဆေးသောက်ဖို့လိုမယ်၊ အားဆေးပါ ပေးခဲ့မယ်၊
လောလောဆယ်တော့ အစာပျော့လေးတွေပဲ စားနော်”

ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးတွေ စုံလင်စွာ ပေးသွားခဲ့သည်။

မြင့်မိုရ်က ဂရုစိုက်ပြုစုသည်။ ဆန်ပြုတ်၊ မြူစွမ်း၊ မထပ်ရ
အောင်လည်း နေ့စဉ် စီမံပေးသည်။

ကြာတော့ အရည်တွေကိုတောင် အဆင်း မုန်းချင်လာ၏။

“ဟင့်အင်း မသောက်ချင်ဘူး မြင့်မိုရ်”

“သောက်ပါ အဆင်းရဲ့၊ မြန်မြန် နေကောင်းအောင် ဂရုစိုက်
လေ၊ စိတ်ချ နေကောင်းတာနဲ့ အဆင်းကို ကိုယ် ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

ဘာကြောင့် မြင့်မိုရ် နှုတ်က ဒီစကားတွေကို ဆိုနေရတာလဲ
မသိတော့ပါ။

တစ်ရက်မှာတော့ အဖြေကို အဆင်း သိလိုက်ရပါသည်။

ဆေးသောက်ပြီး မိုန်းနေသော အဆင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ
အထင်နှင့် ဖုန်းစကားပြောနေတာကို အဆင်း ခိုးနားထောင်မိ၏။

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ထိပ်တန်း၊ အဆင်း မနှစ်သက်
တာကို ကျွန်တော် မလုပ်တော့ဘူးဗျာ”

“...”

“ဟင့်အင်း အဆင်းကို ကျွန်တော် သနားတယ်၊ သူ ဒီကိစ္စ

အတွက် တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မုန်းသွားမှာ”

“...”

“သူ ဖျားတဲ့ညက ကျွန်တော့်ကို မုန်းတယ်လို့ ယောင်နေတာ
ခင်ဗျားမှ မကြားဘဲ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားရမလဲ
ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်”

“...”

“မတတ်နိုင်ဘူး ထိပ်တန်း ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သူ
နေကောင်းတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် အဆင်းသိက္ခာအတွက် ကျွန်
တော် ရင်ဆိုင်ရှင်းမယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

မြင့်မိုရ် ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ အဆင်း အခန်းထဲက ခုတင်ကို
ပြန်လျှောက်ကာ လှဲအိပ်ချင်ယွှောင် ဆောင်နေလိုက်ရသည်။

ခဏကြာတော့ မြင့်မိုရ် ခြေသံကို ကြားရ၏။

မျက်ဝန်းတွေ မိုတ်ကာ ငြိမ်သက်နေသော အဆင်းကို သူ
ရပ်ကြည့်နေတာ စိတ်က သိ၏။

အဆင်း လက်ကလေးကို ဆွဲယူကာ မြင့်မိုရ် နမ်းရှိုက်သည်။

ပြီးတော့ တိုးညှင်းစွာဖြင့်

“မင်းကို မောင် သိပ်ချစ်တယ် အဆင်းရယ်”

ရင်ထဲထိ ပဲ့တင်သွားသော သူ့စကားကို အဆင်း ကြားခဲ့ရပါ

သည်။ အတန်ကြာတော့ သူ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားသော ခြေသံကို
အဆင်း ကြားသိနေသည်။

မြင့်မိုရ်ရယ်

အဆင်း နှုတ်က စကားတွေအတွက် မြင့်မိုရ် ခံစားနေခဲ့ရပြီ
လားဟင်။

မြင့်မိုရ်ရဲ့ နှလုံးသားကို အဆင်း မြင်ဟတ်ခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့...။

အခန်း (၄၄)

ညောခန်းထဲက ဖုန်းသံကြောင့် ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသည့်
မြင့်မိုရ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဆင်းလည်း ခေါင်းကို မော့ကာကြည့်၏။

အရင်ဆုံး (နိုးကို သွားကိုင်သူက မြင့်မိုရ် ဖြစ်သည်။ အဆင်း
မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်နေရင်း နားစွင့်ထားမိ၏။

“ဗျာ”

“...”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်”

မြင့်မိုရ် အထိတ်တလန်နှင့် ဖုန်းကို ပိတ်ရင်း မော့ကြည့်နေသော အဆင်းကို ကြည့်ကာ

“အဆင်း ထိပ်တန်းနဲ့ ရတနာတို့ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်လို့ တဲ့”

“ဟင်”

“ရတနာကို ထိပ်တန်းကျော် ကားတင်ပြေးရင်း ဖြစ်ကြတာ တဲ့၊ အခု ဆေးရုံမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ရောက်နေတယ်”

“ဟင် စိုး စိုးရိမ်ရသလား မြင့်မိုရ်”

“အင်း စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေတဲ့၊ အခု ကိုယ်နဲ့ အဆင်း ပြန်ကြမယ့်ဖြစ်မယ်”

မြင့်မိုရ်ရဲ့ အစီအစဉ်ဖြင့် သူတို့ ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ ကြသည်။

တစ်လမ်းလုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီမှ ယူလာသော ကားကို မြင့်မိုရ် မောင်းသည်။ အဆင်းကတော့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေနှင့် ငြိမ်သက်နေမိဆဲ။

“သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဆင်း၊ မကြာခင် ရောက်တော့မှာပဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတာပါ”

“အားလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားမှာပါ အဆင်းရယ်၊ ထိပ်တန်းကို

မနေ့က ကိုယ် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ဒါတွေ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အဆင်း ကိုခေါ်ပြီး ပြန်ခဲ့တော့မယ်ဆိုတော့ သူ လက်မခံဘူး”

“ဟင်”

“ဟိုမှာ သူနဲ့ရတနာ အစီအစဉ်က ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးတဲ့၊ ရတနာက ကိုယ့်ကို အတော်မုန်းတီးနေတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေကို ကိုယ် ရှင်းပြမယ်ဆိုတော့ သူ လက်မခံဘူး”

မြင့်မိုရ်စကားတွေကို အဆင်း နားထောင်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ပဲ ငေးနေမိ၏။

“အဆင်းနဲ့ကိုယ့်ကို ဒီမှာ ငနောက်တစ်ပတ်လောက် သူ ရိုနေစေ ချင်တယ်၊ ဒါမှ ရတနာကို ခိုးဖို့ကိစ္စ သူ စီစဉ်ဖို့ လွယ်မယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အဆင်းကို မြန်မြန်ဖို့မယ်ဆိုတော့ သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြောင်း သွားပုံပဲ”

အဆင်း နားလည်လိုက်ပါသည်။

ထိပ်တန်းက အဆင်းတို့ ရောက်မလာခင် ရတနာကို ဇွတ် ခေါ်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခုတော့ ကံကြမ္မာဆိုးက သူတို့ကို မွေ့ခဲ့ပြီ။ ဘာမှ မသိရသေး သော သူငယ်ချင်းတွေအတွက် အဆင်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေခဲ့တာ အမှန်။

ဒါကို ရိပ်မိတော့ မြင့်မိုရ်ကလည်း နှုတ်ဆိုတော့ဖြင့်။

ဆေးရုံကြီးကို ရောက်တော့ သတင်းဆိုးက ဆီးကြိုနေခဲ့၏။ ရတနာက ခြေထောက်ကျိုးကာ ကွန်းပဲ့ဒဏ်ရာမျှသာ ရခဲ့သော်လည်း ထိပ်တန်း အခြေအနေက ဆိုးသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပီးလောင်သွားခဲ့သည်တဲ့။

“အဆိုးဆုံးက ထိပ်တန်း မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေပဲ အရေပြား တင်မကဘဲ အသားတွေပါ ထိခိုက်သွားခဲ့တာ၊ ရတနာအတွက်တော့ စိတ်ချရပါတယ်”

လဲ့ဝါတို့က ရှင်းပြသည်။ ရတနာအတွက် စိတ်အေးရပေမယ့် ထိပ်တန်းအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာဖြစ်သည်။

“အဆင်း ဒီရက်ပိုင်းမှာ အဆင်း ကိုယ့်ရဲ့တိုက်ခန်းမှာ နေပါ။ လိုတာ အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်။ အဆင်းနဲ့ကိုယ့်ကိစ္စလည်း ဂျာနယ်ထဲမှာ ပရိသတ်ကို ကိုယ်ကိုယ်ကိုင် ရှင်းပေးမယ်”

မြင့်မိုရ် ကတိပေး၏။ အဆင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း

“ခုချိန်မှာ အဲဒီကိစ္စတွေ ခဏထားပါဦး မြင့်မိုရ်၊ အဆင်း

စိုးရိမ်နေတာ သူငယ်ချင်းတွေအတွက်ပဲ”

“အင်း ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ကြိုးစားပေး ထားမှာပါ။ ရတနာနဲ့ထိပ်တန်း အတွက်လည်း ကိုယ် လိုတာကူညီဖို့ အသင့်ပါ”

နှုတ်ဆက်ပြီး မြင့်မိုရ် ပြန်သွားခဲ့သည်။

မြင့်မိုရ်ရဲ့ တိုက်ခန်းမှာနေသည့် ရက်တွေမှာ လဲ့ဝါက အကူ လာနေပေးတာမို့ အဆင်း အဆင်ပြေသည်။

အဆင်း ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုလည်း လဲ့ဝါကိုပဲ ရင်ဖွင့် ဖိသည်။

“ဒါဆို ကိုမြင့်မိုရ်က နင့်ကို တကယ်ချစ်တာပဲနော် အဆင်း”

“အင်း ငါ သူ့ကိုပိုပြီး နားလည်ခဲ့ရတယ်ဟာ”

“နင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ အဆင်း”

“ရတနာရဲ့ စိတ်တိုင်းကျပဲပေါ့ဟာ၊ ငါ ဘယ်အရာကိုမဆို ဆုံးရှုံးခံရဲပါတယ်”

“အဆင်းရယ်”

လဲ့ဝါ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်သည်။

ဖြူစင်သော အဆင်းရဲ့ နှလုံးသားလေးကို လဲ့ဝါ နားလည် တတ်ခဲ့တာ အစဉ်ပဲလေ။

အမြဲတမ်း ရှုံးနိုင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းလေး။

အခန်း (၄၅)

“မင်း သိပ်လွန်နေပြီ မြင့်မိုရ် နေ့တိုင်း ညတိုင်း မနားတမ်း သောက်နေတာ တစ်ပတ်မကတော့ဘူး”

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လာကတည်းက အရက်ကို အဖော်ပြုနေ သည့် မြင့်မိုရ်ကို သူငယ်ချင်းတွေလည်း မနိုင်။

“ငါ အရမ်းခံစားရလို့ပါကွာ”

“မင်း ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ၊ သေမှာစိုးလို့ကွ”

“နှလုံးသား မရှိမှတော့ အသက်ရှင်နေတာ အဓိပ္ပါယ်ရှိသလား ကွာ အေ့”

ဇင်ထွဋ် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ပြောရခက်သည့် ကောင်ကို သူ မနိုင်တော့ပါ။

သည်အခန်းကိုလာပြီး မြင့်မိုရ် နေ့စဉ်ရက်ဆက် သောက်နေ
၏။ ဘာမေးမေး မဖြေပါ။

ဝင်ထွင် အကဲခတ်မိသည်က မြင့်မိုရ် ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ခု
တော့ ရှိနေတာဖြစ်သည်။ ခက်သည်က ကာယကံရှင်က မပြောတော့
သူတို့ ဘာမှ အကြံမပေးနိုင်။

“မင်းနဲ့တော့ ခက်တာပဲ”

“ငါ့ဘာသာ နေပါရစေကွာ၊ သွားကြပါတော့ အေ့”

မြင့်မိုရ် မောင်းထုတ်တော့ သူတို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။ မြင့်မိုရ်က
ပုလင်းကို ဖက်တွယ်ရင်း ပျော်မွေ့နေပြီ။

“ဘယ်သူမှ မလာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေမယ် အေ့”

အခန်းတံခါး ခေါက်သံက ပေါ်လာ၏။ မြင့်မိုရ် စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့်

“သွားကြကွာ မလာကြနဲ့”

သူ ပေါက်ကွဲအော်ပေမယ့် အခန်းတံခါးပွင့်လာ၏။ ပြီးတော့
ငင်လာသည့် ခြေသံ။

“မင်းတို့ ဟင်”

မြင့်မိုရ် ဒေါသနှင့် အော်ဟောက်ဖို့ လှည့်ပြီးမှ အံ့ဩစွာ
ပျက်လုံးတွေ ပြူးသွားသည်။

“အ အဆင်း”

“ဟုတ်တယ် ရှင့်ဆီလာတာ”

“အင်း အဆင်းကိုစွဲတွေကို ကိုယ် ရှင်းပေးမှာပါ”

မြင့်မိုရ် ပုလင်းကို ဝှက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အဆင်းက ပျက်ခနဲ
ဆွဲယူကာ

“ခွမ်း”

နံရံမှာ ပုလင်းလေး တစ်စီ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ဆေးရုံက လူနာတွေက သက်သာနေပြီ၊ ရှင်က ထင်
ဒုက္ခရောက်ချင်လို့လား မြင့်မိုရ်”

“အဆင်းရယ် ကိုယ်”

“ဘာမှမပြောနဲ့ ကျွန်မ ပြောတာနားထောင်ပါ။ ဒီလ
ထိပ်တန်းကို ရတနာ အမေရိကား ခေါ်သွားတော့မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ပျက်ဆီးသွားတဲ့ ထိပ်တန်း ပျက်နာကို ပလပ်
စတင် ဆာဂျူရီနည်းနဲ့ ကုပေးမယ်တဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတာက မသွား
ခင် ရတနာနဲ့ ထိပ်တန်းတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ရှင်လာဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်”

“ဘယ် ဘယ်လို”

“ထိပ်တန်းရဲ့ အချစ်ကို ရတနာ လက်ခံလိုက်တာပဲပေါ့”

“ဟာ မယုံနိုင်စရာပဲ”

“ပြီးရင် ရှင် ကျွန်မကို ရှင်းပေးရမယ့် ကိစ္စ”

“အဆင်းရယ် မင်းကိုမောင် မစွန့်လွှတ်ရဲဘူး”

“တော်ပါ ဒါကြောင့် ထင်ရာစိုင်းနေတာပေါ့”

အဆင်း မျက်စောင်းလေး ခဲကာဆိုတော့ မြင့်မိုရ် ဖျတ်ခနဲ သူတို့ ၎င်းသည်။

“သွား နံလိုက်တာ ဖွန်နေတာပဲ”

“အဆင်း ပစ်ခွဲလိုက်တဲ့ ပုလင်းကပါ။ ကိုယ်မှ မသောက်ရ သေးတာ”

ပုလ “အချိန်မီမို့ တော်သေးတယ်။ နို့မို့ အရက်သမား ကတောင် ပြီးထင်ရဲ့”

“ဟာကွာ”

မျက်စောင်းကလေးထိုးလည် ချစ်သူမျက်နှာလေးကို မြင့်မိုရ် မြတ်နိုးစွာဖြင့်

အနမ်းတို့က ရင်ခုန်သံတွေကို မွေးဖွားစေရင်...။

ပရိသတ်အတွက်

အပြတမ်း

သို့